ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତା

(କୋଶ୍‌ଲୀ ଅନୁବାଦ୍)

ପ୍ରକାଶ୍ ପଧାନ୍

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତା ସଏଦ୍ କୃଷ୍ଣ ମହାପୁରୁର୍ ଟୁଁଡୁ ବାହାରିଛେ। ଇ ପବିତ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥ ଉଁଝା ପୁଥିପୁରାନ୍ ଆର୍ ଚାର୍‌ହି ବେଦର୍ ସାର୍ ବଲି ଜନା ଅଛେ। ଇଥିର୍ ଗ୍ୟାନ୍‌ଟା ବଡ୍‌ହେ ସମୁଦ୍ର ଆଏ। ଗୀତା ବୁଲ୍ ବୁଲ୍ କରି ପଢ୍‌ଲେ ଗ୍ୟାନ୍ ପୁର୍ ପୁର୍ କରି ହିଟ୍‌ସି।

ଶୁନ୍‌ରେ ପୁତା,
ଖାଏବୁ ପିତା, ଗାଏବୁ ଗୀତା,
ତେବେ ଯାଇ ହେବୁ ଜଗତ୍‌ଜିତା।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତା

(କୋଶ୍‌ଲୀ ଅନୁବାଦ୍)

SRIMAD BHAGABAD GITA

(AS IT IS IN KOSHLI)

ପ୍ରକାଶିକା - ଶ୍ରୀମତୀ ଜାନ୍‌ଦେବୀ ପଧାନ୍

ସାହାଜ୍ - ୧୫ ଟଁକା ନ

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତା SRIMAD BHAGABAD GITA

(କୋଶ୍‌ଲୀ ଅନୁବାଦ୍) (AS IT IS IN KOSHLI)

ଅନୁବାଦକ୍ -	Translater-
ପ୍ରକାଶ୍ ପଧାନ୍	Prakash Padhan
ଗ୍ରାମ-ଅଇଁଲାସାରୀ	Vill-Ainlasari
ପୋ:ଅ-ସମଲାଇଚୁଆଁ	Po.-Samalaichuan
ଭାୟା-ଡୁଂଗ୍ରିପାଲି	Via-Dunguripali
ଜିଲ୍ଲା-ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର	Dist.-Subarnapur (KOSAL)
ଫୋନ୍:୦୬୬୫୩-୨୧୫୩୭୧	Ph.: ~~06653-215371~~ ODISHA
ମୋ:-୯୯୩୮୦୭୦୧୯୦	Cell: ~~9938070190~~

Email : PrakashPadhan@gmail.com

ଏହେଦେର୍ ଠିକ୍‌ନା

ପ୍ରକାଶ୍ ପଧାନ୍ Consultant, UNICEF, Uttar Pradesh

ସାମାଜିକ୍ ବିକାଶ୍ ଅଧିକାରୀ

ଲେପ୍ରା ସୋସାଇଟୀ

ଏନ୍-ଏଚ୍-୬

(ଜୁଏଲିଭା ଅଫିସ୍ ପାଶେ)

ବରଗଡ଼

ଛାପିଛନ୍ :- ଗଣଶକ୍ତି ପ୍ରେସ୍, ବର୍‌ଗଡ୍

ପଦେ ଅଧେ

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତା ଶାସ୍ତର୍ ଗୁଟେ ଶସ୍ତର୍ ଆଏ ମୋହନୁ ମୋକ୍ଷ ତକ୍ ଜୀବନର୍ ଚଟକା ଫାନ୍ ହିଟାବାର୍ । ଗୀତା କେ ସରଲ୍ ସହଜ୍ ରୁପେଁ ଘରେ ଘରେ ପୁରେ ପୁରେ ଚପାବାର୍ ଲାଗି ମୁଇଁ ଚେରେଷ୍ଟା କରୁଛେଁ । ପର୍ଭୁର୍ ପାହାତଳେ ଗୀତା ଶ୍ଳୋକର୍ ଗୁଟାମୁଟା କୋଶ୍‌ଲୀ ଅନୁବାଦ୍‌ଥି ମୁଇଁ ସେତୁବଧଁର୍ ଗୁନ୍‌ଚା ମୁଷାଟେ ଆଏଁ । ବହି ଆକାର୍ ସାନ୍ କର୍‌ବାର୍ ଲାଗି ସଂସ୍କୃତ ଶ୍ଳୋକ ନାଇଁ ଜୁରି ନ । କେନ୍‌ସି ଭୁଲ୍ ଚୁକ୍ ଦେଖିଲେ ଜରୁଲ ମତେ ଜନାବେ । ସେଟା ପିଠିର୍ ଛପାଥି ସୁଧିରେଇ ନେମି ।

ମୁଇଁ ସନ୍‌ପୁର (ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର) କଲେଜ୍‌ନ ପଢ଼ଲାବେଲେ ମୋର୍ ଗୁରୁ ଯୋଗାଚାର୍ଯ୍ୟ ଜୟଦେବ୍ ଡନ୍‌ସନା (ସେତେବେଲର ପ୍ରିନ୍‌ସିପାଲ୍) ଠାନୁ ଗୀତା ପଢ଼ବାର୍ ବଏସେରା କରିଥିଲିଁ । ଫି ଦିନ୍ ଯୋଗ କିଲାସ୍‌ନ ଗୀତାର୍ ତାଁକର୍ କେତେ କୋଶ୍‌ଲୀ ଗୀତ ଶୁନି ଶୁନି ପଦ୍‌ଦୁ ପଏଟ୍ ହଇଗଲା । ହେତ୍‌କେ ବିଲାସପୁରେ (ଛତିଶଗଡ଼) ଥିଲାବେଲେଁ ଗୀତାକେ ସୁହୁଜିଁ କୋଶ୍‌ଲୀଥି ଅନୁବାଦ୍ କର୍‌ବାର୍‌ଟା ମୋର୍ ମୁଡ଼କେ ଢୁକଲା । ଚାକ୍‌ରି ବୁତା ଆର୍ ଲେ ଲେଁଜ୍‌ରା ଥି ସାନିଘାଁଟି ହଇକରି ମୁଲୁ ଶେଷ ତକ୍ ଅନୁବାଦ୍‌ନୁ ବହି ଛପାବାର୍ ତକ୍ ଲକ୍‌ଠକ୍ ଚାଏର୍ ବଛର୍ ସମିଆ ଲାଗିଗଲା । ଶୁଭେ ସାଏତେ ମୋର୍ ଧରମ୍ ସ୍ତିରି ଭି ଇଥି ସାହାଜ୍ ଦେଇଛନ୍ । ଆସ୍‌ତିକ୍ ଭଗତ୍‌ମାନେ ଆଉର୍ କୋଶ୍‌ଲୀ (ସମଲପୁରୀ) ଭାଷାର୍ ସଧିଲିଆ ମାନେ ଗହ ଗହ ହଇକରି ଇ ବହିକେ ପଢ଼ବେ ବଲି ମୋର୍ ଆଶ୍ ଆର୍ ବିଶାସ୍ । ହରେ କୃଷ୍ଣ ।।

ତା.୦୯.୧୧.୨୦୦୮ ପ୍ରକାଶ୍ ପଧାନ୍

କାର୍‌ତିକ୍ ରବି ଏକାଦଶୀ

ସୂଚୀପତ୍ର

ଓଁ ଶ୍ରୀ ପରମାତ୍ମନେ ନମଃ

ପହେଲା ଅଧିଆ
ବିସ୍ମାଦ୍ ଯୋଗ୍

ଧୃରତରାଷ୍ଟ୍ର ପଚ୍ରାଲେ- ଆହୋ ସନ୍‌ଜଜ ! ଧରମ୍ ଠାନ୍ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ନ ଯୁଦ୍ଧ କର୍ ବାର୍ ଲାଗି ଠୋଲ୍ ହଇଛନ୍ ମୋର୍ ପୁଓ ଆର୍ ପାନ୍‌ଡୁର୍ ପୁଓମାନେ କାଣା କାଣା କଲେ କହତ ? ।୧ ।

ସନ୍‌ଜଜ କହେଲେ-ପାନ୍‌ଡବ ମାନ୍‌କର୍ ସଏନ୍ ସଜାକେ ରଜା ଦୁର୍‌ଯୋଧନ୍ ଦେଖିକରି ଦ୍ରୋଣାଚର୍ଯ୍ୟ ପାସ୍‌କେ ଯାଇକରି କହେଲେ- ହେ ଗୁରୁଦେବ୍ ! ସାହାଦେ ପାନ୍‌ଡବର୍ ପୁଓମାନେ କେନ୍ତା ସଏନ୍ ସଜା ବନେଇଛନ୍, ଦେଖୁନ୍, ଯେନ୍ ସଏନ୍ ଘେରାକେ ସମି ନାଇଁ ହଏ ।୨-୩ ।

ବଢ଼େ ସିଘା ବୀର୍ ଭୀମ୍ ଅରଜୁନ୍, ମହାରଥୀ ସାତ୍ୟକି, ଲମର୍‌ଦାର୍ ବଡ଼୍‌ଖାରଜା ବିରାଟ୍, ଦୁର୍‌ପଦ୍, ଧୃସ୍ଟକେତୁ, ଚେକିତାନ୍, ବଲ୍‌ବାନ୍ କାଶିରଜା, ପୁରୁଜିତ୍, କୁନ୍ତିଭୋଜ୍, ମୁନୁଷ୍‌କର୍ ମୁରଧୁନିଆଁ ଶୈବ ଅଛନ୍ ।୪-୫ ।

ପରାକ୍ରମୀ ଯୁଧାମନ୍ୟୁ, ବଲବାନ୍ ଉତ୍ତମୌଜା, ସୁଭଦ୍ରାର୍ ପୁଓ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଆର୍ ଦ୍ରୌପଦୀର୍ ପାଁଚି ପୁଓ-ଇ ସଭେ ମହାରଥୀ ଆନ୍ ।୬ ।

ହେ ବାମ୍‌ହନ୍ ମଏଧେଁ ବଡ୍ ଗୁରୁଦେବ ! ଆମର୍ ସେନା ଥି ଯେନ୍ ସରସା ମହାବୀର୍, ମହାରଥୀ ଅଛନ୍, ସେମାନ୍‌କର୍ ନାଁ ଗାଁ କହୁଛେ ।୭ ।

ଆପଣ୍ ଖୁଦ୍ ପରବଲ୍ ପରାକ୍ରମୀ, ଭୀଷ୍ମ, କର୍ନ, କୃର୍ପ, ଅଶ୍ୱବତ୍ଥାମା, ନିକରନ୍, ଭୁରିସର୍ବା, ସୋମଦତ୍ତ ଆର୍ ଜୟଦ୍ରଥ ସଜ୍ ହଇଛନ୍ ।୮।

ଇମାନକର୍ ଛଡା ଯୁଧନେ ମୋର୍ ଲାଗି ଜୀବନ୍ ଦେବାର୍କେ କେଥିନି ମାର୍କଁଡ଼ିଆ ରଜା ଅଛନ୍ ।୯।

ମହାବୀର୍ ଭୀଷ୍ମ ଆମର୍ ସେନାପତି ଅଛନ୍ । ଭୀମର୍ ଲେଲ୍ହା ପାଣ୍ଡବସେନା ଥୁରେ ଆଏ, ଆମର୍ ସାଁଗେ ବଲ୍ କଁଟ୍ଁ ହେଲା ବାଗିର୍ ନାଇଁ ଲାଗବାର୍ । ଇଥିର୍ ଲାଗି ମୁଇଁ କହୁଛେଁ ସଭେ ଯାକିର୍ ଭୀଷ୍ମକେ ଚାର୍‌ହିଆଡୁ ଜୁଗିଥିମା ଆର୍ ସଏନ୍ ସଜାର୍ ଫୁଡ଼ଗଁଲ୍ ମାନ୍‌କୁ ଚଉକସ୍ କରି ଚୁଟି ଦେମା ।୧୦-୧୧।

କଉରବ ବୁଢ଼ା ପର୍‌ତାପି ଅଜା ଭୀଷ୍ମ ଦୁର୍‌ଯୋଧନର୍ ହୁରୁଦ୍‌କେ ଉସତ୍ କର୍‌ବାର୍ ଲାଗି ସିଂହର୍ ରଡି ବାଗିର୍ ବଡ ଘାଏଁ ଶଁଖ୍ ଫୁକ୍‌ଲେ ।୧୨।

ତାରପରେ ଶଁଖ୍, ନଗାଡ୍, ଢ଼ୋଲ୍, ମାନ୍ଦଲ୍, କାହାଲି ସବୁ ବଜାଗଜା ଏକଦମ୍ ପାର୍‌କେଁ ଦୁଲ୍‌କି ଉଠ୍‌ଲା ।୧୩।

ହେତ୍‌କେ ପଁର୍ଗା ଘୁଡାର୍ ରଥଥି କୃଷ୍ଣ ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଁଖ୍ ଫୁକ୍‌ଲେ, ଅର୍ଜୁନ୍ ଦେବଦତ୍ତ ଶଁଖ୍ ଆର୍ ଭୀମ ପୌଣ୍ଡ୍ର ଶଁଖ୍ ଫୁକ୍‌ଲେ ।୧୪-୧୫।

ଯୁଧିଷ୍ଠିରର୍ ଅନନ୍ତ ବିଜୟ, ନକୁଲର୍ ସୁଘୋଷ୍ ଆର୍ ସହଦେବର୍ ମଣିପୁଷ୍ପକ୍ ଶଁଖ୍ ବାଜଲା ।୧୬।

ଧନୁଶର୍ ଧାରୀ କାଶୀରଜା, ମହାରଥୀ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଆର୍ ଧୃଷ୍ଟଦ୍ୟୁମ୍ନ, ବିରାଟ୍ ରଜା, ଯୁଧଜୟୀ ସାତ୍ୟକି, ଦୁରପଦ୍ ରଜା, ଦ୍ରୋପଦୀର ପାଁଚି ପୁଓ, ଗଖା ଡେନା ବାଲା ଅଭିମନ୍ୟୁ - ଇ ସଭେ ସବୁଆଡୁ ବରକସି ଶଁଖ୍ ଫୁକ୍‌ଲେ ।୧୬-୧୮ ।

ଇ ଭୟକଂର୍ ଗର୍ଜନ୍ ନୁ ଆକାଶ ପାତାଲ୍ କଁପି/ଦୁଲ୍‌କି ଉଠ୍‌ଲା ଯେ ଧୁରତରାଷ୍ଟ୍ର ଆଡର୍ ଯୁଧା ମାନକର୍ ଛାତିର୍ ପଞ୍ଜରା ଥରିଗଲା ।୧୯ ।

କଉରବ ଆଡର୍ ସେନା ଶର୍ ମାରବାର୍‌କେ ତରତରେଇ ଉଠ୍‌ବାର୍ ଦେଖିକରି ଅରଜୁନ୍ ତାକର୍ କପିଧଜ୍ ନନ୍ଦିଘୁଷେ ଧନୁ ଉଠାଲେ ।୨୦ ।

ଅରଜୁନ୍ କହେଲେ- ହେ ମହାବାହୁ ହୁରଷିକେଶ୍ ! ଦୁହି ସେନାର୍ ମଝାମୁଝି ମୋର୍ ରଥ ଘାଏ ରଖ ।୨୧ ।

ଏନ୍ତା ଠାନେ ରଥ ରଖ, ଯେନ୍ ବୀର ମାନେ ଯୁଦ୍ଧ ଲଡ୍‌ବାର୍ ଲାଗି ତହଁକିକରି ଆସିଛନ୍ ସେମାନ୍‌କୁ ମୁଇଁ ଦେଖ୍‌ମି । ଆର୍ ଭିଲ୍ ମୋର୍ ସାହାପଖର୍ ଯୁଧାମାନ୍‌କୁ ଦେଖ୍‌ମି ।୨୨ ।

ଯେନ୍ ବୀର୍ ମାନେ ଗୁଲ୍‌ମଲିଆ ଉରାଟିଆ ଦୁରଯୋଧନର୍ ପଟିଆ ଯୁଧନେ ଯୋଟ୍ ହଇଛନ୍, ତାହାକୁଁ ବନେକରି ଟିକେ ଦେଖ୍‌ମି ।୨୩ ।

ସନଜଜ କହେଲେ- ହେ ରାଜନ୍ ! ଅରଜୁନର ଇ କଥା ଶୁନି କରି ଭଗବାନ୍ ଶ୍ରୀକୁଷ୍ଣ ରଥକେ ବାହିନେଇ କରି ଦୁହିସେନାର୍ ମଝି ରଖ୍‌ଲେ ।୨୪ ।

ଭୀଷ୍ମ, ଦ୍ରୋଣ, କରନ ଆର୍ ଉଁଚା ରଜାମାନକୁ ଦେଖେଇକରି ଶୀରକୁଷ୍ଣ କହେଲେ- ପାର୍ଥ ! ଇ ସବୁ କଉରବ ସେନାମାନ୍‌କୁ ଦେଖ ।୨୫ ।

ଅରଜୁନ୍ ଦୁହି ସାହାପଖର୍ ବୀର୍ ମାନକର୍ ମଏଧେଁ ନିଜର୍ ବାପ୍ ସମାନ୍ ଲୋକ୍, ଗୁରୁ, ଅଜା, ମାମୁଁ, ଭାଏ, ପୁଓ, ନାତି, ଶଶୁର୍ ଆର୍ ବି ଲାଗେଲେସର୍ ମାନ୍‌କୁ ଦେଖଲେ ।୨୬।

ଇ ସମ୍‌କୁ ଦେଖିକରି ଅରଜୁନ୍ କେଥିନିକେତେ ଦୁଖମନା ହେଲେ, ତାକର ଆଖିଁର୍ ପାଏନ୍ ଥପ୍ ଥପେଇ ଗଲା ।୨୭।

ଅରଜୁନ୍ କହେଲେ- ହେ କୃଷ୍ଣ ! ଦୁହିଆଡେଁ ନିଜର୍ ଲୋକ୍ ମାନ୍‌କୁ ମୁଇଁ ଦେଖଲି ।୨୮।

ଆଗ୍‌ମୁଡେଁ ଇ ମାନ୍‌କୁ ଦେଖିକରି ମୋର୍ ହାତ୍‌ଗୋଡ୍ ଦିହିମୁଡ୍ ବସିଯଉଛେ, ଟଁଟି ଶୁଖି ଯଉଛେ, ଦିହି ଥରୁଛେ ଆର୍ ରୁଆଁ ଟେଁକରେଇ ଯଉଛେ ।୨୯।

ମୋର୍ ହାତୁଁ ଗାଣ୍ଡିବ୍ ଖସ୍‌ରି ପଡୁଛେ, ମୋର୍ ଦିହର୍ ଛାଲ୍ ଜଲିପୁଡି ଯଉଛେ, ମୋର୍ ମନ୍‌ଟା କିନ୍ଦ୍ରି ଯଉଛେ, ସୋର୍ ବୁଡି ଯଉଛେ, ଇଠାନେ ଛନେ ଭିଲ୍ ଠାଡ୍ ହେବାର୍ ଲାଗି ମୋର୍ ବପୁ ନାଇଁନ ।୩୦।

ମୁଇଁ ଇ ଯୁଧନେ ସବୁ ଉଲ୍‌ଟିଆ ଦେଖୁଛେଁ, ଇ ନିଜର୍ ଲୁକ୍‌କୁ ମାରିକରି ମୋର୍ କାଏଁ ଲାଭ୍ ଲବ୍‌ଧି ହେବା ।୩୧।

ଇ ଯୁଧ ଜିତିକରି କାଁ କରମି । ଇନ୍ତା ରାଏଜ ସୁଖ୍ ତ ମୋର୍ ଜୀବ୍‌ନେ ଦରକାର୍ ନାଇଁ ।୩୨।

ଯେନ୍ ମାନକର୍ ଲାଗି ରାଏଜ୍ ଦରକାର୍ ଆଏ ସେମାନେ ତ ଧନ୍ ଜୀବନର୍ ଆଶ୍ ଛାଡିକରି ଇଠାନେ ଯୁଝିଛନ୍ /ଠୋଲ୍ ହଇଛନ୍ ।୩୩।

ଶିଖିଆ ଗୁରୁ, କକା ବବା, ପୁଓ ପୁତ୍‌ରା, ଅଜା, ନାତି, ମାମୁଁ, ଶଶୁର, ଶଲା ଆର୍ ସମ୍ଧି କୁଟୁମ୍ ବଂଶୀଆ ସଭେ ଇନେ ଗଦା ହଇଛନ୍ ।୩୪ ।

ହେ ମଧୁସୁଦନ୍ ! ଇ ସଭେ ମତେ ପଏରଛା ମାରିନେଲେ ଭିଲ୍ ଇ ସାଧା ରାଇଜ୍ ଗୁଟ୍‌କ ମୋର୍ ଲାଗି ଛାର୍ ଆଏ, ତିର୍ ଲୋକ୍ ପାଏଲେ ଘଲେ ମୁଇଁ ସେମାନ୍‌କୁ କେଭେଁ ଭି ନାଇଁ ମାରି ପାରେଁ ।୩୫ ।

ହେ ଜନାରଦନ୍ ! ଇ କଉରବମାନକୁ ମାରିକରି ମୋର୍ କାଏଁ ସୁଖ୍ ହେବା, ବରଂ ଇମାନ୍‌କୁ ବିନାଶ୍ କଲେ ମୁଇଁ ପାପି ହଇଯିମି (କାରନ୍ ଇମାନେ ଭାଇ ଆନ୍) ।୩୬ ।

ହେ ମାଧବ ! ମୋର୍ ଇ ନିଜର୍ ଆତ୍‌ମାର୍ ଭାଇ କଉରବମାନକୁ ମାର୍‌ବାର୍‌ଟା ଠିକ୍ ନୁହେଁ ସେ। ନିଜର୍ ଲୁକକୁଁ ମାଏଲେ କାଏଁ ସୁଖ୍ ହେବା ।୩୭ ।

ଇମାନେ ଲୁଭର୍ ମାଡେ ବଅଁଶ୍ ବୁଡା ପାପ୍‌କେ ନାଇଁ ଜାନି ପାରବାର୍ ।୩୮ ।

ହେ ଜନାର୍ଦନ ! ଆମେ ଜାନି ଜାନି ଇ ବଅଁଶ୍ ବୁଡା ପାପ୍ କେନ୍ ଥେଇ କରମୁଁ ।୩୯ ।

ବଅଁଶ ବୁଡିଗଲେ ସନାତନ୍ କୁଲର୍ ଧରମ୍ ବୁଡିଯାଏସି, କୁଲର୍ ଧରମ୍ ବୁଡ୍‌ଲେ ବଅଁସ ଥି ତ ପାପ ଅଧରମ୍ ବଢ୍‌ସି ।୪୦ ।

ହେ କୃଷ୍ଣ ! ପାପ୍ ଅଧରମ୍ ବଢ୍‌ଲେ ବଅଁଶର୍ ବହୁ ଭୁଆସେନ୍ ମାଏଝି ମାନେ ଦୁଚରୀ/ ବିଟାଂଗି ହଇକରି ଜାରଜ ଜନମ୍ କରସନ୍ ।୪୧ ।

ବଅଁଶେ ଜାରଜ ଜନମ୍ ହେଲେ ସେ କୁଲ୍ ନର୍‌କେ ପଡ୍‌ସି । ପିତ୍‌ରୁ ପୁରୁଷର୍ ଲୁକେ ପିଣ୍ଡ ପାନି ନାଇଁ ପାଆନ୍ ଆର୍ ନରକେ ବାସ୍ କରସନ୍ । ବରନ୍‌ସଁକର୍ ଦୋଷଥୁ କୁଲ୍ ଧରମ୍ ନାଶ୍ ହେସି ।୪୨-୪୩ ।

ହେ ଜନାରଦନ୍ ! ଯେନ୍ ମାନକର୍ କୁଲଧରମ୍ ନାଶ୍ ହେସି ସେମାନେ ନର୍କେ ପଡ୍‌ସନ୍ ବଲିକରି ସୁନିଛୁଁ ।୪୪ ।

ଓହୋ, ଆମେ ଇ ସାଧା ରାଇଜ୍ ଲୁଭେ କେନ୍ତା ପାପ୍ କର୍‌ବାକେ ଯଉଛୁଁ । ରାଏଜ୍ ଆଉର୍ ସୁଖ୍ ପାଏବାର୍ ଲୁଭେ ନିଜର୍ ଲାଗେଲେସର୍ ମାନକୁ ମାରବାର୍ ଲାଗି କସି ହଉଛୁଁ ।୪୫ ।

ଜଦ୍‌ରି ଅସ୍ତରଧାରୀ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର୍ ପୁଓମାନେ ମତେ ନିସସ୍ତର୍ ଦେଖିକରି ମାରିନେବେ, ସେଟା ମୋର୍ ଲାଗି ଜହ ମଙ୍ଗଲ ହେବା ।୪୬ ।

ସନଜଜ କହେଲେ- ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରନ ଅରଜୁନ୍ ଏନ୍ତା ବିସ୍‌ମାଦ୍ ହଇକରି ଧନୁଶର୍ ଛାଡି ଦେଲେ ଆର୍ ରଥେଁ ଲଥୋକରି ବସି ପଡ୍‌ଲେ ।୪୭ ।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ପହେଲା ଅଧିଆ ସର୍‌ଲା ।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

ଦ୍ବିତିଅ ଅଧିଆ

ସାଂଖ୍ୟ ଯୋଗ୍

ସନଜଜ କହେଲେ- ଅରଜୁନର୍ ଗୁଲଗୁଲା ମୁହୁଁ, ଛଲଛଲ୍ ଆଁଖିର୍ ଲହ ଆର୍ କରୁନା ଦେଖିକରି କୃଷ୍ଣ ମହାପୁରୁ କହେଲେ।୧।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ତମ୍‌କୁ ଇ ଅସମିଆଥି କେନ୍ତା ମୋହ ହେଲା ? ଇଟା ମହାତ୍‌ମା ଲୁକର୍ ଚଲନ୍ ନୁହେଁ ସେ, ଇଟା ସରଗ୍‌କେ ନାଇଁ ନିଏ କି ଯଶ୍ କିରତି ନାଇଁ ଦିଏ।୨।

ସେଥିର୍ ଲାଗି ମାଇ ବାଗିର୍ ନାଇଁ ହ, ତମର୍ ଲାଗି ଇଟା ଠିକ୍ ନୁହେଁ ସେ, ଡର୍‌ଭଏ ଛାଡିକରି ଯୁଦ୍ଧର୍ ଲାଗି ଠିଆଡ୍ ହ ।୩।

ଅରଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ହେ ମଧୁସୁଦନ !ଭୀଷ୍ମ, ଦ୍ରୋଣ ଦୁହେଁ ମୋର୍ ମାଏନ୍ ମାନ୍‌ତା ଆନ୍, ତାହାକୁ କେନ୍ତାକରି ଶର୍ ମାର୍‌ମି ଆର୍ ଲଢ୍‌ମି।୪।

ଇ ଗୁରୁଜନ୍ ମାନକୁ ମୁଇଁ ନାଇଁ ମାରିକରି ଭିକ୍ ମାଗ୍‌ଲେ ପଛେ ଭଲ୍ ହେବା। ଗୁରୁଜନ୍ ମାନ୍‌କୁ ମାରିକରି ରକତ୍ ସନା ଧନ୍ ଦରବ୍ ଆର୍ ରାଏଜ୍ ସୁଖ୍ ଭୁଗମି କାଏଁ ନା।୫।

ଯୁଦ୍ଧ କର୍‌ବାର୍‌ଟା ଭଲ୍ କି ଅସାର୍ ମୁଇଁ ନାଇଁ ଜାନି। ମୁଇଁ ଇଟାଭି ନାଇଁ ଜାନି ଯେ ଆମେ ଜିତ୍‌ମୁ କି କଉରବ ମାନେ ଜିତ୍‌ବେ। ଯେନ୍ କୁଟୁମ୍ ବାଟୁମ୍ ମାରିକରି ମୁଇଁ ଜିଇଁବାର୍ କେ ନାଇଁ ଚାହେଁବାର୍, ସେ ମୋର୍ ଲାଗେଲେସର୍ ମାନେ ଇ ଯୁଦ୍ଧନ ସଜ୍ ହଇଛନ୍।୬।

ମତେ ଡରହା ଦୋଷ୍ ଧରିଛେ, ଧରମର୍ ବିସୋ ଥି ମୋର୍ ମନ୍ ଗୁନ୍ଦଲେଇ ହଉଛେ। ମୁଇଁ ତମକୁ ପଚରଉଛେଁ- ଯେନ୍‌ଟା କଲେ ବେସକ୍ କଲ୍ୟାଣ ହେବା ସେଟା କହ। ମୁଇଁ ତମର୍ ଚେଲା ଆଏଁ, ମୁଇଁ ତମର୍ ଶରନ୍ ପଶିଛେଁ, ମତେ ବନେ ବୁଧି ବତା।୭।

ଇ ପୁରଥି ନ ନିଷ୍କଁଟକ୍ ଧନ୍ ଧାଏନ୍ ରାଏଜ୍ ପାଇକରି, ଦେବତା ବାଗିର୍ ମାଲିକ୍ ହଇକରି ଭି ଇ ଦୁଖ୍ ଯିବାର୍ ବାଟ୍ ମୁଇଁ ଦେଖି ନାଇଁ ପାର୍‌ବାର୍।୮।

ସନଜଜ କହେଲେ- ହେ ରାଜା ! ଅରଜୁନ୍ ଏନ୍ତା କହିକରି କୃଷ୍ଣଁ କେ 'ଯୁଦ୍ଧ ନାଇଁ କରେଁ' ବଏଲେ ଆର୍ ମୁରଜ୍‌ମାନ୍ ହଇକରି ଚୁମ୍ ପଡ଼ିଗଲେ।୯।

ହେ ଭରତବଂଶୀ ଧ୍ରୁତରାଷ୍ଟ୍ର ! ଦୁହିସେନାର୍ ମଝି ବିସ୍ ମାଦ୍ ଅରଜୁନ୍ କେ ମୁଲ୍‌କି ହଁସି ନେ କୃଷ୍ଣଁ ମହାପୁରୁ ବଏଲେ।୧୦।

ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଯେନ୍ ମୁନଷ୍‌କର୍ ଲାଗି ଦୁଖ୍ ନାଇଁ କର୍‌ବାର୍ କଥା, ତାକର୍ ଲାଗି ତମେ ବିସ୍‌ମାଦି ହଉଛ ଆର୍ ପଣ୍ଡିତ ମିତାନ୍ କଥା କହୁଛ। ମଲାଗଲା କି ଜିଇଁଲା ଲୁକର୍ ଲାଗି ପଣ୍ଡିତ୍ ମାନେ ଶୋକ୍ ନାଇଁ କରନ୍।୧୧।

ସବୁ କାଲେ ସବୁ ଯୁଗେ ତମେ ମୁଇଁ ଜନ୍ମି ଥିଲାଁ, ଇ ରଜା ମାନେ ଭି ଥିଲେ। ଆଗୋ ଥିଲାଁ ଆର୍ ଆଗ୍‌କେ ଭି ଆମେ ସଭେ ନାଇଁ ରହୁଁ ବଲି କଥା ନାଇଁନ।୧୨।

ଇ ଦିହିଟା ପିଲା, ଜୁଆନ୍ ଆର୍ ବୁଢା ହେସି, ତାହେରୁ ଦିହି ଛାଡିକରି ହେନ୍ତା ଆର୍ ଗୁଟେ ଦିହି ଧର୍ ସି । ଇ ବିସେ ଥି ଧୀର୍ ପୁରୁଷ୍ ମୋହିତ୍ ନାଇଁ ହଏ ।୧୩।

ଇନ୍ଦ୍ରିୟର୍ ଆଏତେଁ ରହିକରି ମୁନୁଷ ସୁଖ୍ ଦୁଖ୍ ଭୁଗୁଛେ, ଶୀତ ଖରା ସହୁଛେ, ଇ ଅନିତ୍ୟ ଥି ତମେ ବିଚ଼ଲିତ୍ ନାଇଁ ହ ।୧୪।

ଯେନ୍ ଲୋକ୍ ସୁଖ୍ ଆର୍ ଦୁଖ୍ କେ ସମାନ୍ ଭାବ୍ସି, ସେ ବିଚଲିତ୍ ନାଇଁ ହଏ ଆର୍ ସେ ମୁକ୍ତି ପାଏସି ।୧୫।

ଇ ଦିହିଟା ଅନିତ୍ୟ, ଅସତ୍, ସିରିଫ୍ ଜୀବାତ୍ମା ସତ୍ ଆରୁ ସବୁ ଦିନର ସବୁକାଲର୍-ଇ ମରମ୍ କଥା ତତ୍‌ପ ଗ୍ୟାନି ମାନେ ଜାନ୍ସନ୍ ।୧୬।

ଯେନ୍ ଆତ୍‌ମା ସବୁଠାନର୍ ଆଏ, ତାର୍ ବିନାଶ୍ ନାଇଁନ । ତାହାକେ ବିନାଶ୍ କର୍ ବାର୍ ଲାଗି ଇ ସଁସାର୍ ଥି କେନ୍‌ସି ତାକତ୍ ନାଇଁନ ।୧୭।

ଇ ଦିହିର୍ ବିନାଶ୍ ଅଛେ । ଦିହିର୍ ବିନାଶ୍ ଥିଁ ଦୁଖ୍ ନାଇଁ କରି ଯୁଦ୍ଧର ଲାଗି ସଜ୍ ହ, କେନ୍ତା ବଏଲେ ଆତ୍‌ମା ଟା ଅମର୍ ଆଏ ।୧୮।

ଆତ୍‌ମା ମାରେ ନାଇଁ କି ମରେ ନାଇଁ ବଲି ଯେ ନାଇଁ ଜାନି ସେ ବେଡ଼ା ଆଏ । ସମୁଦ୍ର ଯେନ୍ତା ବଢ଼େ ନାଇଁ କି ଛିଡେ ନାଇଁ, ସେନ୍ତା ଆତ୍‌ମା ବଢ଼େ ନାଇଁ କି ଛିଡେ ନାଇଁ ।୧୯।

ଆତ୍‌ମାର୍ ଜନମ୍ ମରନ୍ ନାଇଁ ନ, ଇଟା ଅଜନ୍ମା, ନିତ୍ୟ, ଶାଶ୍ୱତ ଆଉର୍ ପୁରାନା ଆଏ । ଦିହି ମଲେ ଭି ଦିହର୍ ଆତ୍‌ମା କେଭେ ନାଇଁ ମରେ ।୨୦।

ଆହୋ ପାର୍ଥ !ଇ ଆତ୍‌ମା ସବୁଦିନର୍ ସବୁକାଲର୍, ବୁଢା ନାଇଁ ହଏ କି ନାଇଁ ମରେ । ଆତ୍‌ମା କାହାକେ ନାଇଁ ମାରେ କି ନିଜେ ନାଇଁ ମରେ । ଇ ଜଗତ୍ ଟା ଆତ୍‌ମାମଏ ଆଏ । ଇ ଗ୍ୟାନ୍ ଯେ ଜାନିଛେ, ସେ କେନ୍ତାକରି କାହାକେ ମରାବେ କି ମାରବେ ।୨୧ ।

କପଡା ଜୁହ୍ନା ହେଲେ, ଫାଟିଗଲେ ମୁନୁଷ୍ ଅଲ୍‌ଗେଇଦେସି ଆର ନୁଆଁଟା ପିନ୍ଧସି, ସେନ୍ତା ଆତ୍‌ମା ଗୁଟେ ଘଟ୍‌ନୁ ଯାଇକରି ଆର୍ ଗୁଟେ ଘଟେଁ ରହେସି ।୨୨ ।

ଆତ୍‌ମାକେ ହତିଆର୍ ହାନି ନାଇଁ ପାରେ, ଜୁଏ ପୁଡେଇ ନାଇଁ ପାରେ, ପାଏନ୍ ବୁଡେଇ ନାଇଁ ପାରେ କି ପବନ୍ ଉଡେଇ ନାଇଁ ପାରେ ।୨୩ ।

ଇ ଆତ୍‌ମା ଛିଡେ ନାଇଁ, ପୁଡେ ନାଇଁ, ଶୁଖା ନୁହେସେ କି ଉଦା ନୁହେସେ, ଆତ୍‌ମା ସବୁଠାନେ ରହେସି, ଅଚଲ୍, ଥିର୍ ଆରୁ ସନାତନ୍ ଆଏ ।୨୪ ।

ଇ ଆତ୍‌ମା କେ କହି ନାଇଁ ହଏ, ଭାବି ନାଇଁ ହଏ, ବିକାର ଶୁଇନ୍ ଆଏ । ସେଥିର୍ ଲାଗି ହୋ ଅର୍‌ଜୁନ୍ ! ଇ ଆତ୍‌ମାକେ ବନେ କରି ଜାନ ଆରୁ ହୁର୍‌ଗୁନି ନାଇଁ ହ ।୨୫ ।

ଯଦି ତମେ ଭାବୁଛ ଯେଁ ଇ ଆତ୍‌ମା ହରମେଶା ଜାତ୍ ହଉଛେ, ଆରୁ ହର୍‌ମେଶା ମରୁଛେ, ଫେର୍‌ଭି ହେ ମହାବାହୁ, ତମେ ଶୋକ୍ ନାଇଁ କର୍‌ବାର୍ କଥା ।୨୬ ।

ଜନମ୍ ହେଲେଁ ମରନ୍ ହେସି ଆର୍ ମରନ୍ ହେଲେ ଜନମ୍ ହେସି ଇ କଥାଟା ସାର୍ ଆଏ, ଇଥିଁ ତମେ ଘାରି ନାଇଁ ହ ।୨୭ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍! ଜନମ୍ ଆଗୁଁ ସବୁ ପ୍ରାଣି ଅପ୍ରକଟ୍ ଥିଲେ ଆର୍ ପଛେ ଘଲେ ଅପ୍ରକଟ୍ ହେବେ। ଖାଲି ଜନମ୍ ଆର୍ ମରନ୍ ମଝିଁ ଦିହି ଧରସନ୍। ତ ତମେ ଦୁଖ୍ ନାଇଁ କର।୨୮।

କିଏ କେନ୍ତା ଆତ୍ମାକେ ଆକାଭୁତ୍ ଭାବ୍ସନ୍, ତ କିଏ ଆକାଭୁତ୍ ହଇକରି ଦେଖ୍ସନ୍। କିଏ କେନ୍ତା ଆକାଭୁତ୍ ହଇକରି ବଖାନ୍ସନ୍ ତ କିଏ ଭେକ୍ଲା ହଇକରି ଶୁନ୍ସନ୍। କିହେ କିହେ ଶୁନି କରି ଭି ବୁଝି ନାଇଁ ପାରନ୍।୨୯।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍! ଇ ଆତ୍ମା ସମ୍‌କିରର୍ ଦିହେଁ ହର୍‌ମେଶା ଅମର୍ ହଇକରି ଥିସି, ଯେନ୍‌ଟାକେ ମାରି ନାଇଁ ହଏ, ତ ସବୁ ପ୍ରାଣୀର୍ ଲାଗି ତମେ ଚିନ୍ତା ନାଇଁ କର୍।୩୦।

ନିଜର୍ ଧରମ୍ କେ ଦେଖିକରି ଭିଲ୍ ତମେ ଡର୍ ଭଏ ନାଇଁ କର୍ ବାର୍ କଥା, କେନ୍ତା ବଏଲେଁ କ୍ଷତ୍ରିୟର୍ ଲାଗି ଧରମ୍ୟୁର୍ଦ୍ଧ ନୁ ବଡ଼ କଲ୍ୟାଣ କାମ୍ ନାଇଁନ।୩୧।

ଆହୋ ପାରଥ ! ଇ ଯୁଦ୍ଧଟା ଗୁଟେ ସରଗର୍ ବାଟ୍ ଆଏ, ଇଟା ଭାଗ୍ୟେଁ ଥିଲେ ଯାଇ କ୍ଷତ୍ରିୟମାନେ ପାଏସନ୍।୩୨।

ତମେ ଯଦି ଇ ଧର୍ମଯୁଦ୍ଧ ନାଇଁ କରବ, ତମର୍ ଯଶ୍, ଧରମ୍ ସବୁଯାକର୍ ନାଶ୍ ହଇକରିଁ ତମେ ପାପୀ ହେବ।୩୩।

ତମର୍ ଇ ଅପଯଶ୍ କେ ସଭେ ବାଏବି ଲୁକେ କେଅନି କାଲ୍‌ତକ୍ ଛି ଛାକର୍ କର୍‌ବେ। ଅପଯଶ୍‌ଟା ମରିଯିବାର୍‌ନୁ ଭିଲ୍ ବାଧିକର୍ ଆଏ।୩୪।

ଜେନ୍ ମାନେ ତମକୁ ସନ୍‌ମାନ୍ ଦଉଛନ୍ ସେ ମାନକର୍ ଆଘେଁ ତମେ ହୀନ୍ ମାନ୍ ହେବ। ସେମାନେ ଧିକ୍‌ରାବେ ଯେ, ତମେ ଡରିକରି ଯୁଦ୍ଧନୁ ପଛ୍‌ଘୁଚା ଦେଲ।୩୫।

ତମର୍ ଶତ୍ରୁମାନେ ତମର୍ ବଫୁ, ସାମରଥର୍ ନିନ୍ଦା କର୍‌ବେ, ନାଇଁ କହେବାର୍ କଥା କହେବେ। ତାରନୁ ଦୁଖର୍ କଥା ଆର୍ କାଣା ଅଛେ ?।୩୬।

ଯୁଧ୍ୟଥି ମଲେ ତମେ ସରଗକେ ଯିବ, ଜିତଲେ ରାଏଜ୍ ଭୋଗ୍ କରବ। ତ ଆହୋ ଅର୍ଜୁନ୍ ! ତମେ ଯୁଧ୍ୟ କରବାର୍ ଲାଗି ଠାଡ୍ ହ ।୩୭।

ହାର୍ ଜିତ୍, ଲାଭ୍ ହାନି, ସୁଖ୍ ଦୁଖ୍‌କେ ସମାନ୍ ଭାବିକରି ତମେ ଯୁଦ୍ଧର ଲାଗି ସଜ୍ ହ। ଏନ୍ତା ଯୁଧ୍ୟ କଲେ ତମେ ପାପର୍ ଭାଗୀ ନାଇଁ ହଇଯ ।୩୮।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ତମର୍ ଲାଗି ଇ ଗ୍ୟାନ୍ ଯୋଗ୍ ବିସୋର୍ ବୁଧି ବତାଲି। ତାର୍ ପରେ ତମେ ଇଟାକେ କର୍ମଯୋଗ୍ ବିସୋଥି ସୁନ - ଇ ବୁଧି ହଇଗଲେ କରମ୍ ଫାସ୍ ଢ଼ିଲିହେବା ।୩୯।

ଯେନ୍ ମାନେ କରମ୍ ହିନ୍ ଭାବେ କରମ କର୍‌ସନ୍, କର୍‌ମର୍ ଫଲ ଭଲ୍ ହେଉ କି ଅସାର୍ ହେଉ କେନ୍‌ସି ଆଶା ନେ ରଖନ୍, ସେମାନେ ଅଲପ୍ ଟିକେ କାମ୍ କଲେ ଭି ଡ଼ର୍ ଭଏନୁ ମୁକତ୍ ହେସନ୍।୪୦।

ଆହୋ ଅର୍ଜୁନ ! ନିଷ୍କାମ୍ କର୍ମଯୁଗୀର୍ ଗୁଟେନ ଥିର୍ ବୁଧି ଥିସି, ଅଧିର୍ ସକାମି ଲୁକର୍ ବୁଧିର୍ ଗୁର୍‌ଦୁ ଡାହି ପଖ୍‌ରା ଥିସି ।୪୧।

ଭକୁଆ ମାନେ ବେଦର୍ ପୁଜାଧଜାକେ ଖାଲି ବିସାସ୍ କର୍ ସନ୍, ସେମାନକର୍ କାମ୍‌ନା ଖାଲି ସୁଖ୍ ଭୋଗ୍ ଆଏ।୪୨।

ଯେନ୍ ମାନେ ଜଗୟଁର ପୁଜାଧଜା କରି କରି ସରଗ୍ ଭୋଗ୍ କେ ଜୁଗିଥିସନ୍, ସେମାନେ ଶେଷେଁ ସରଗ୍ ଭୋଗ୍‌କେ ଗୁଆଁସନ୍। ସେ ଫଲ୍ ଟା ଥିର୍ ନୁହେଁ ସେ।୪୩।

ସଂପଦ ଭୋଗ୍ ବିଲାସ୍ ନ ଘିଚି ହଇକରି ସମତା ଗ୍ୟାନ୍‌କେ ଯେ ହରେଇ ଦେସି, ସେ ମୋକ୍ଷ ଗତି ନାଇଁ ପାଏ।୪୪।

ବେଦର୍ ପୁଜାଧଜାଟା ସତ୍ୱ, ରଜ, ତମ ତ୍ରିଗୁଣର୍ ଅଧୀନ ଆଏ। ମୁନୁଷ୍ ଇଥି ମନ୍ ଦେଲେ ସଁସାରର୍ ଫାସେ ପଡ଼ସି ଆର୍ ସବୁ ଗୁନ୍‌କେ ସମାନ୍ ଲେଖେନ୍ ଲାଗସି। ଇଥିର୍‌ଲାଗି ଇ ତିରଗୁନ୍‌କେ ଛାଡ଼ିକରି ଆତ୍‌ମା କେ ଧ୍ୟାନ୍‌କର ଆର୍ ଆସକ୍ତି ଶୁଇନ୍ ହ ।୪୫।

ଜୋର୍,ବଁଧ୍ କଁଟା,ହରଦ ଆଉର୍ ଚୁଆଁର୍ ପାନି ଯେନ୍ କାମନା ସାଏଧ୍ ହେସି, ଗୁଟେ ସମୁଦ୍ରଥି ସେଟା ସାଏଧ୍ ହେସି। ତାର୍ ମାନେ ବେଦର୍ ମାରଗେ ଯେନ୍ ଫଲ୍ ମିଲସି,ଏକା ବରମ୍ ଗିଆନି ସେ ଫଲ୍ ପାଏସି।୪୬।

ତମେ କର୍ମର୍ ହକ୍‌ଦାର୍ ଅ, ହେଲେ ଫଲ୍ ଥି ଆଶା ନାଇଁ ରଖ, ଅସ୍‌କଟ୍ କବାରେ ଭିଲ୍ ମନ୍ ନାଇଁ ଦିଅ।୪୭।

ତମେ ଫଲ୍ କାମନା ଛାଡ଼ିକରି ନିସ୍‌କାମ୍ କର୍ମ କର। ଆରୁ ବି ସିଦ୍ଧି ଅସିଦ୍ଧି କେ ସମାନ୍ ଗ୍ୟାନ୍ କର। ଇ ସମତ୍ୱ ଗ୍ୟାନ୍ ଟା ଯୋଗ୍ ଆଏ।୪୮।

ସକାମ୍ କରମ୍ ଘଟିଆ ଆଏ, ନିସକାମ୍ କର୍ମ ବଣିହାଁ ଆଏ। ତ ଆହୋ ଧନଜଏ! ସମ୍‌ବୁଧିଆ ହଇକରି ରକ୍ଷାର୍ ଆଏ ଉପେ କର। ସକାମି ବିଚ୍‌ରା କୁଛହି ଆଏ।୪୯।

ସମ୍‌ବୁଧିଆ ପାପପୁଇନ୍ ଦୁହିଟାକେ ତିଆଗ୍ କରିଦେସି । ତମେ ସବୁ କରମ୍ ଥି ସମାନ୍ ଭାବ୍ ରଖ ଯେନ୍‌ଟା କରମ୍ ବନ୍ଧନ୍ ନୁଁ ମୁକ୍ତିର ଉପେ ଆଏ ।୫୦ ।

ସମ୍‌ବୁଧିଆ ଗ୍ୟାନି ମାନେ କରମ୍ ଫଲ୍ ତିଆଗ୍ କରି କରି ଜନମ୍ ବନ୍ଧନ୍‌ନୁଁ ମୁକ୍ତ ହେସନ୍ ।୫୧ ।

ଯେଭେଁ ତମର୍ ବୁଧି ମୋହର୍ କାଦୋକେ କେରେଇ କରି ଲହଁକି ଯିବା, ତମକୁ ଭୋଗର୍ ସୁନ୍‌ଲା ଆର୍ ସୁନ୍‌ବାର୍ କଥା କେଭେଁ ଘିଚି ନାଇଁ ପାରେ, ତମେ ବଏରାଗି ହଇଯିବ ।୫୨ ।

କେତେ କିସମର୍ କଥା ସୁନିକରି ତମର୍ ଜେନ୍ ବୁଧି ବନା ହଇଯଉଛେ, ସେଟା ଯେତେବେଲେ ପରମାତ୍‌ମାର୍ ଠାନେ ଥାବେ ଠଠେଇ ହଇଯିବା ସେତେବେଲେ ତମେ ଯୋଗକେ ପାଏବ ତାର୍ ମାନେ ପରମାତ୍‌ମାର୍ ଠାନେ ହରମେସା ଜୁରି ହଇଯିବ ।୫୩ ।

ଅରଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ହେ କେଶବ ! ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞ କାହାକେ କହେସନ୍, ତାର୍ ଭାଷା, ଆଚାର୍ ବେଭାର୍, ଚାଲିଚଲନ୍ ମତିଗତି କାଣା କେନ୍ତା ଆଏ ।୫୪ ।

ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଯେଭେଁ ମୁନୁଷ୍ ମନୁ ମୋହ କାମନା ଛାଡି ଦେସି, ଆତ୍‌ମାନ ସିଆଁନ୍‌ତି ସନ୍‌ତୋଷ୍ ପାଏସି, ସେନ୍ତା ଲୁକକୁଁ ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞ କହେସନ୍ ।୫୫ ।

ଦୁଖେଁ ଯେ ବିଚଲିତ୍ ନାଇଁ ହଏ, ସୁଖ୍ ପାଏବାର୍ କେ ଘିଚି ନାଇଁ ହଏ, ଯାର୍ ରାଗ୍ ରିସ୍‌ମି ଡର୍‌ଭଏ ନାଇଁ ଥାଏ ତାହାକେ କହେସନ୍ ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞ ।୫୬ ।

ଯେ ସବୁଠାନେ ଆସକ୍ତି ଶୁଇନ୍ ଆଏ, ଯାର୍ ମନେ ଶୁଭ୍ ଅଶୁଭ ବିଚାର୍ ନାଇଁନ, ତାର ବୁଧି ଥିର୍ ଆଏ।୫୭।

କେଁଛୋ ଯେନ୍ତା ଖୁଲ୍‌ପା ଭିତ୍‌ରେ ତାର୍ ଗୁଡ୍ ମୁଡ୍‌କେ ଲୁକେଇ ନେସି ଆର୍ ମନ୍ କଲେ ଫେର୍ ବାହାର୍ କରସି, ସେନ୍ତା ଯେନ୍ ଗ୍ୟାନି ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ ମାନ୍‌କୁ ଆଏତେ ରଖିଥିସି, ତାହାକେ କହେସନ୍ ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞ।୫୮।

ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ ଭୋଗ୍ ନାଇଁ ଦଲେ ଭି ଲାଲ୍‌ସାଟା ମନେ ଗୁପତେ ଥିସି, ହେଲେ ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞର୍ ଲାଲ୍‌ସା ନାଇଁ ରହେ।୫୯।

ହଁଠ୍ କରି ବିସୟା ଭୁଗୁଁ ଇନ୍ଦ୍ରୀଅକେ ସପଟେଇ ଆନଲେ ଭି ମନୁ ମୋହଟା ନାଇଁ ମେଟେ।୬୦।

ସବୁ ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ ଆଉର୍ ମନ୍‌କେ ଜେନ୍ ଲୋକ୍ କାବୁ କରି ରଖସି, ମତେ ମନ୍ ଦେଇକରି ଧିଆସି, ତାର୍ ପ୍ରଜ୍ଞା ପ୍ରତିସ୍‌ଠିତ୍ ଆଏ।୬୧।

ମୁନୁଷ୍ ବିଷୟ ଥି ଧ୍ୟାନ୍ ରଖଲେ,ତାର୍ ମୋହ ହେସି, ମୋହନୁ ସ୍ୱାର୍ଥକାମ୍ ହେସି ଆଉର୍ ସ୍ୱାର୍ଥ ବାଧା ପାଏଲେ ରାଗ୍ ରିସ୍‌ମି ହେସି।୬୨।

ରାଗେଁ ବିବେକ୍ ନାଶ୍ ହେସି, ଅବିବେକ୍‌ନୁ ସ୍ମୃତିଭ୍ରମ୍ ହେସି, ସ୍ମୃତିଭ୍ରମ ହେଲେ ବୁଧି ହଜ୍‌ସି, ବୁଧି ହଜ୍‌ଲେ ବିନାଶ୍ ହେସି।୬୩।

ଯେନ୍ ମାନେ ରାଗ୍, ହିଁସା, ମୋହ ଶୁଇନ୍ ହଇକରି ବିଷୟ ଭୋଗ୍ କରସନ୍ ସେମାନେ ସିଆଁନ୍‌ତି ପରସନ୍‌ତା ପାଏସନ୍।୬୪।

ମନ୍ ଚେଁଗା ପରସନ୍ ହେଲେ ତାର୍ ସବୁ ଦୁଖ ମେଟ୍‌ସି, ତାର୍ ପରେ ପରସାନ୍ତ ଆର୍ ନିଝାଟ୍ ବୁଧି ପରମାତ୍‌ମାନ ବାସ୍ କରସି।୬୫।

ବିନ୍ ସାଧନ୍ ଥି ଆସ୍ତିକ୍ ଭାବ୍ ନାଇଁ ଆସେ, ଆସ୍ତିକ ଭାବ୍ ନାଇଁ ଥିଲେ ସିଆଁନ୍ତି ନାଇଁ ଥାଏ, ସିଆଁନତିର୍ ବିନା ସୁଖ୍ କେଭେଁ ନାଇଁ ଥାଏ ।୬୬।

ପାଏନ୍ ଥି ଯେନ୍ତା ଡୁଗାଁକେ ଧୁକା ପବନ୍ ବୁହି ନେସି, ହେନ୍ତା ଭୋଗ୍ ବିଲାସ୍ ଥି ମନ୍‌କେ ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ ବୁହିନେସି ।୬୭ ।

ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ ଯାହାର୍ ଆଏତେ ଅଛେ ସେ ଲୁକର୍ ବୁଧି ଥିର୍, ଯେନ୍ତା ଧୁକା ନାଇଁ ଥିଲେ ବଏଠାର୍ ବଏଲତା ଥିର୍ ଆଏ ।୬୮ ।

ସବୁ ଅଗ୍ୟାନିର୍ ଯେନ୍‌ଟା ରାଏତ୍, ସାଧକ୍ ମାନ୍‌କର୍ ସେଟା ଦିନ୍। ଅଗ୍ୟାନି/ ବେଡା ଯେଭେଁ ବିଷୟ ରସ୍‌ଥି ମାତି ଥିସନ୍, ମୁନି ମାନ୍‌କର୍ ସେଟା କିଟ୍ କିଟ୍ ଅନ୍ଧାର୍ ରାଏତ୍ ଆଏ ।୬୯ ।

ନଏଦ୍ ନଲିଆ ଜୁରର୍ ପାଏନ୍ ସମୁଦ୍ରକେ ସମ୍‌ଲେ ଭି ସମୁଦ୍ର ନାଇଁ ବଢେ, ଠିକ୍ ସେନ୍ତା ଗ୍ୟାନିର୍ ଭୋଗ୍ ହେଲେ ଭିଲ୍ ସେଥି ସେ ବୁଥି ନାଇଁ ହଇକରି ସିଆଁନ୍ତି ନ ଥିସି। କାମ୍ ଭୋଗ୍ ନ କେଭେ ବି ସିଆନ୍‌ତି ନାଇଁ ନ ।୭୦।

ଯାହାର୍ କାମନା ନାଇଁନ, ତାର୍ ବିଷୟ ଥିଲେ ଭି ମୋହ ନାଇଁ ଥାଏ ଆର୍ ସେ ସିଆଁନ୍ତି ଭୋଗ୍ କରସି ।୭୧ ।

ବରମ୍‌ଗ୍ୟାନ୍ ହେଇଗଲେ ମୋହ ମେଟି ଯାଏସି, ଶେଷ୍ ସମିଆଥି ବରମ୍‌ଗିଆନି ବରମହ ନିର୍ବାଣ କେ ପାଏସି ।୭୨ ।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ଦୁତିଅ ଅଧିଆ ସରଲା।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

ତୁରତିଅ ଅଧିଆ

କର୍ମ ଯୋଗ୍

ଅରଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ହେ ଜନାରଦନ୍ ! ଆପଣ୍ କରମ୍ ଠାନୁ ଗ୍ୟାନ୍ କେ ବଡ୍ କଲେ । ତ ଫେର୍ ମତେ ଲଢେଇର (କରମ୍) ଲାଗି କେନ୍ତା ତହଁକଉଛନ୍ ।୧ ।

ଆପଣ ଘାଏ କରମ୍ ଯୋଗକେ ତ ଘାଏ ଗ୍ୟାନ୍ ଯୋଗ୍‌କେ ପରସଁସା କରୁଛନ୍, ଇନ୍ତା କଥାଥିଁ ମୋର୍ ମନ୍ ଚିତ୍ ଗୁପଲି ଜଉଛେ, କେନ୍‌ଟା ଉଆଜିବ୍ ଆଏ ମତେ କହ ।୨ ।

ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ନିସ୍‌ପାପ୍ ! ଇ ମରତିଅ ଲୋକ୍ ଥି ଦୁଇ ରକମର୍ ନିଦାନ୍ କଥା ଆଘ୍ଲି କହିଛେଁ । ସାଂଖ୍ୟ ଯୋଗର୍ ସାର୍ ଟା ଗିଆନ୍ ଆଉର୍ କରମ୍ ଯୋଗର୍ ସାର୍ ଟା କରମ୍ ଆଏ ।୩ ।

ମୁନୁଷ୍ କରମ୍ ଆଚରନ୍ ବିନା କାମୁଁ ମୁକୁଲି ନାଇଁ ପାଇପାରେ, ଖାଲି କରମ୍ ତିଆଗ୍ କରିଦେଲେ ସିଧି କି ସାଂଖ୍ୟ ନିସ୍‌ଠା ନାଇଁ ପାଇ ପାରେ ।୪ ।

ବେସକ୍ କେନ୍‌ସି ମୁନୁଷ୍ ଘଡେ ଛନେ ଭି କାମ୍ ନାଇଁ କଲେ ରହି ନାଇଁ ପାରେ । ସବୁ ଜୀବ୍ ପରକୁତିର୍ ଗୁନୁ କାମ୍ କରବାର୍ ଲାଗି ବାଧ୍ୟ ଆନ୍ ।୫ ।

ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ ମାନ୍‌କୁ ଉପରେ ଦବେଇ କରି ରଖିଥିସି ଆଉ ମନ୍ ଭିତରେ ସେଥିର୍ କଥା ଭାବୁଥିସି, ସେଟା ଠକ୍ ଆଚରନ୍ ଆଏ ।୬ ।

ହେଲେଁ ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ମନେ ମନେ ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ ମାନ୍‌କୁ ଆଏତେ ରଖିଛେ, ଆସକ୍ତ ନାଇଁ ହଇକରି ଇନ୍ଦ୍ରୀଅର୍ ବଲେ କର୍ମ ଯୋଗ୍ ଆଚରନ୍ କରୁଛେ, ସେ ବଣିହାଁ ଆନ୍।୭।

ତମେ ଶାସ୍ତର୍ ଅନ୍‌ସାରେ କରବାର୍ କବାର୍ କର, କାରନ କାମ୍ ନାଇଁ କରବାର୍ ନୁ ହୁମ୍‌ଡେ ର କାମ୍ ବି ବଡ ଆଏ। କାମ୍ ନାଇଁ କଲେ ତମର୍ ଦିହି ଭି ସିଆଧ ନାଇଁ ହଇପାରେ।୮।

ଜଗ୍ୟଁର୍ ଲାଗି କାମ୍ କଲେ ଫାସ୍ ନାଇଁ ଲାଗେ, ମୁନୁଷ୍ ମାନେ ଉଁଝା କାମ୍ କରୁଛନ୍ ବଲି କରମ୍ ଫାସେ ପଡ୍‌ସନ୍। ଆହୋ ଅରଜୁନ୍! ତମେ ବିନ୍ ଆସକ୍ତି ଥି ଜଗ୍ୟଁର ଲାଗି ନୁକୋ କବାରକମ୍ କର।୯।

ପରଜାପତି ବରମାହ ଜଗ୍ୟଁରନୁ ପରଜା ମାନ୍‌କୁ ସିରଜିନା କରି ବେଲସୁଁ କହିଥିଲେ ‘ତମେ ମାନେ ଜଗ୍ୟଁରନୁ ବଢ଼ ଆର୍ ଇ ଜଗ୍ୟ ତମ୍‌କୁ ତମର୍ ଭୋଗଫଲ୍ ଦଉ’।୧୦।

ତମେମାନେ ଇ ଜଗ୍ୟ ଥୁ ଦେବତାମାନ୍‌କୁ ଆଗ୍‌କେ ନିଅ, ଫେର୍ ସେ ଦେବ୍‌ତା ମାନେ ତମର୍ ଏକା ଭଲ୍ ଗତି କରବେ। ଏନ୍ତା ହେଲେ ଦୁହେଁ କର୍ ଭଲ୍‌ଗତି ହେବା ଆର୍ ତମେମାନେ କଲ୍ୟାଣ ପାଏବା।୧୧।

ଜଗ୍ୟଁର୍ ଦେବ୍‌ତାମାନେ ତମ୍‌କୁ ବିନ୍ ମାଗିକରି ଭୋଗ୍ (ଫଲ) ଦେବେ। ଦେବତାମାନ୍‌କର୍ ଭୋଗ୍‌କେ ଯେନ୍ ପୁରୁଷ ଦେବତାମାନ୍‌କୁ ନାଇଁ ଚଢ଼ାଇକରି ନିଜେ ଭୋଗ୍ କରସି, ସେ ଗୁଟେ ଚୋର୍ ଆଏ।୧୨।

ଜଗ୍ୟଁର୍ ଶେଷେଁ ଅଗ୍‌ଲି ଥିବାର୍ ଅରନ୍ ଖାଇକରି ମହାପୁରୁଷ ମାନେ ସବୁ ପାପ୍‌ନୁ ମୁକ୍ତ ହଇଯାଏସନ୍ ଆଉର୍ ଯେନ୍ ପାପିମାନେ ନିଜର୍ ଦିହିର୍ ପୋଷନ୍ ଲାଗି ଅରନ୍ ରାନ୍ଧସନ୍ ସେମାନେ ପାପ୍‌କେ ହିଁ ଖାଏସନ୍ । ୧୩ ।

ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଅରନ୍ ନୁ ଜାତ୍ ହଉଛନ୍, ଅରନ୍ ବରସାନୁ ଜାତ୍ ହଉଛେ, ବରସା ଜଗ୍ୟଁନୁ ଜାତ୍ ହଉଛେ ଆଉର୍ ଜଗ୍ୟଁ ବିହିତ୍ କରମ୍ ନୁ ଜାତ୍ ହେଉଛେ । କରମ୍ ବେଦ୍ ନୁ ଜାତ୍ ହେସି, ଆର୍ ବେଦ୍ ଅବିନାଶି ପରମାତ୍ମାନୁ ଜାତ୍ ହେଇଛେ ବଲି ତମେ ଜାନ । ଇନୁ ପରମାଣ୍ ହେସି ଯେ ସରବ୍‌ଠାନିଆ ପରମାତ୍‌ମା ସବୁବେଲେ ଜଗ୍ୟଁନ ପ୍ରତିସ୍‌ଠିତ୍ ଅଛନ୍ । ୧୪-୧୫ ।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ଯେନ୍ ମୁନୁଷ ଇ ମରତିଅ ଲୋକ୍ ଥି ଏନ୍ତା ପରମ୍ପରାର୍ ଚଲନ୍‌ଥି ସୁରୁଷ୍ଟି ଚକ୍ରର୍ ବତ୍‌ରେ ନାଇଁ ଚଲେ, ତାର୍ ମାନେ ନିଜର୍ କରତବ୍ୟ ପାଲନ୍ ନାଇଁ କରେ, ଆଉର୍ ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ ଭୋଗ୍ ଥି ମାତିଥିସି ଇ ପାପି ମୁନୁଷ୍‌ର ଜୀବନ୍‌ଟା ବୁରଥା ବେକାର୍ ଆଏ । ୧୬ ।

ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ଆତ୍ମାଥି ରମଣ କରସି, ଆତ୍ମାଥି ସନ୍ତୋଷ ଆଏ, ତାର୍ ଲାଗିକିଛୁ କରତବ୍ୟ ନାଇନ୍ । ୧୭ ।

ସେ ମହାପୁରୁଷ୍‌ମାନ୍‌କର୍ ଇ ବିଶ୍ୱନ କେନ୍‌ସି କାମ୍ ଥି ମତଲବ୍ ନାଇଁ ଥାଏ, କେନ୍‌ସି ପ୍ରାଣି ସାଂଗେ ତାକର୍ ସ୍ୱାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧ ନାଇଁ ଥାଏ । ୧୮ ।

ହେଥିର୍ ଲାଗି ସରଲଗ୍ ଆସକ୍ତି ଛାଡିକରି କର୍ତବ୍ୟ କରମ୍ କେ ଭଲ୍‌ଭାବେ କର । କାରନ ଆସକ୍ତି ଛାଡିକରି କରମ୍ କରୁଥିଲେ ମୁନୁଷ୍ ପରମାତ୍‌ମାକେ ପାଏସନ୍ । ୧୯ ।

ଜନକ୍ ବାଗିର୍ ଗ୍ୟାନି ଲୁକେ ବିନ୍ ଆସକ୍ତିର୍ କରମ୍ ଲାଗି ବଲି ସିଧି ପାଇଛନ୍, ସେଥିର୍ ଲାଗି ଲୁକକର୍ ମଁଗଲ୍ ଲାଗି ତମେ କରମ୍ କରବାର୍ କଥା ।୨୦।

ବଣିହାଁ ପୁରୁଷ୍ ଯେନ୍ ଯେନ୍ ବେଭାର୍ ଆଚରନ୍ କରସନ୍, ଊଁଖା ଲୁକେ ସେ ସେ ବେଭାର୍ ଆଚରନ୍ ଶିଖି ସନ୍ ଆଉର୍ ସେ ଯାହା ପରମାଣ୍ କରସନ୍, ଲୁକେ ସେଥିର୍ ପଛ୍ ଧରସନ୍ ।୨୧।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ଇ ତିନ୍‌ହି ଲୋକ୍-ନ ମୋର୍ ଲାଗି କେନ୍‌ସି କର୍ତବ୍ୟ ନାଇଁନ, ସବୁ ପାଏବାର୍ ଜିନିସ୍ ମୁଇଁ ପାଇଛେ, ଫେର୍ ଭି ମୁଇଁ କର୍ମ ଥି ହିଁ ଲାଗିଛେ ।୨୨।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ଯଦି ମୁଇଁ ତାକି ତରକିକରି କରମ୍‌ଥି ନାଇଁ ଲାଗମି ବଏଲେ ବଢେ ନୁକସାନ୍ ହଇଯିବା, କାରନ ମୁନୁଷ୍ ମାନେ ସବୁ ପରକାରେ ମୋର୍ ବାଟ୍ ଧରସନ୍ ।୨୩।

ସେଥିର୍ ଲାଗି ମୁଇଁ ଯଧିରି କରମ୍ ନାଇଁ କରମି, ଇ ସବୁ ମୁନଷ୍ ନସ୍‌ଟ୍‌ଭରସ୍‌ଠ୍ ହଇଯିବେ, ଜାରଜ ଜନମ୍ ହେବେ, ସବୁ ପରଜା ମେସିକରି ମତେ ଦୋଷ୍ ଦେବେ ।୨୪।

ଆହୋ ଭାରତ୍ ! କରମ୍ ଥି ଆସକ୍ତି ରଖିକରି ଅଜ୍ଞାନ୍ ଲୁକେ ଯେନ୍ ପରକାରେ କରମ୍ କରସନ୍, ବିନ୍ ଆସକ୍ତିର୍ ଗ୍ୟାନି ଲୁକେ ଭିଲ୍ ସେ ପରକାର୍ କରମ୍ କରବାର୍ କଥା ।୨୫।

ଗ୍ୟାନି ମାନେ ଅଗ୍ୟାନି ମାନ୍‌କର୍ କାମ୍ ଥି ବାଧା ନାଇଁ ଦେବାର୍ କଥା । ନିଜେ ଶାସ୍ତର୍ ବିଧିର୍ କାମ୍ ମନ୍ ଦେଇକରି କର୍‌ବେ, ସେଟା ଦେଖିକରି ଅଗ୍ୟାନି ମାନେ ଭିଲ୍ ସେନ୍ତା କାମ୍ କର୍‌ବେ ।୨୬।

ପରକୁତି ତାର୍ ଗୁନର୍ ବଲେ ସବୁ କାମ୍ କରାସି, ଅଗ୍ୟାନ୍ ଅହଁକାରୀ ଲୋକ୍ ମୁଇଁ କଲି ବଲି ଭାବ୍‌ସି ।୨୭ ।

ହେଲେଁ ଆହୋ ମହାବାହୁ ! ଗୁନର୍ ଭାଗ୍ ଆରୁ କରମର୍ ଭାଗର୍ ଭିତ୍‌ରିଆ କଥା ଜାନିକରି ଗ୍ୟାନ ଯୁଗିମାନେ ଗୁନ୍ ହିଁ ଗୁନ୍ ମାନକର୍ ଥି ବାନ୍ଧି ହେସନ୍ ବଲି ବୁଝିକରି ସେଥି ମନ୍ ନାଇଁ ବଲାନ୍ ।୨୮ ।

ପରକୁତିର୍ ଗୁନେ ମୋହିତ୍ ହଇକରି ଅବୁଝା ମୁରୁଖ୍ ମାନେ କାମେ ଲାଗିଥିସନ୍ ସେମାନ୍‌କୁ ଗ୍ୟାନିମାନେ ବିଚଲିତ୍ ନାଇଁ କରବାର୍ କଥା ।୨୯ ।

ଅନ୍ତରଯାମୀ ଭଗବାନ୍ କର୍ ଠାନେ ସବୁ ପରକାରେ କରମ୍ ଚଢ଼େଇ ନେଇ କରି ମନ୍ ଭିତରେ କେନ୍‌ସି ଆଶା, ଶରଧା, ଦୁଖ୍ ନେ ରଖିକରି ଯୁଧ୍ୟ କର ।୩୦ ।

ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ମାନେ ଦୋଷ୍ କେ ନାଇଁ ଦେଖିକରି ଆର୍ ମନର୍ ଶରଧା ରଖିକରି ହରମେଶା ମୋର୍ ବତାଲା କଥା ଉସତ୍ ହେକରି ମାନ୍‌ସନ୍ ସେମାନେ ଘଲେ ସବୁ କରମ୍‌ନୁ ମୁକ୍ତି ପାଏସନ୍ ।୩୧ ।

ହେଲେଁ ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ମାନେ ମତେ ଦୋଷ୍ ଦେଇକରି ମୋର୍ ଇ କଥା ଅନ୍‌ସାରେ ନେ ଚଲନ୍, ସେ ମୁରୁଖ୍ ମାନ୍‌କୁ ତମେ ସବୁ ଗ୍ୟାନର ମୁଢ ବଲିକରି ଜାନ ।୩୨ ।

ସବୁ ଯାକର୍ ଜୀବଜଁତୁ ପରକୁତିର୍ ଅଧୀନ୍ ଆନ୍, ମାନେ ନିଜର୍ ସଭାବର୍ ବଲେ କାମ୍ କରସନ୍, ଗ୍ୟାନି ଲୁକେ ଭି ନିଜର୍ ପରକୁତି ଅନ୍‌ସାରେ ମୋହ ମାୟାଥି ଫସିଯାଏସନ୍ ।୩୩ ।

ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ ଭିତରେ ଦୁଇଟା ଭାବ୍ ରାଗ୍ ଆର୍ ଦ୍ୱେଷ ଲୁକି କରି ରହିଛେ । ମୁନୁଷ୍ ସେ ଦୁହିଥି ରସି ନେ ଯିବାର୍ କଥା । କାରନ୍ ସେ ଦୁଇଟା ତାର୍ ବଢେ ଶତ୍ରୁ ଆନ୍ ।୩୪ ।

ନୁକୋ ଆଚରନର୍ ପର୍‌ହର୍ ଧରମ୍ ନୁ ଅସାର୍ ଗୁନର୍ ନିଜର୍ ଧରମ୍‌ଟା ଜହ ଅଏନ୍ ଆଏ । ନିଜର୍ ଧରମ୍ ନ ମର୍‌ବାର୍‌ଟା ଭଲ୍ ଆଏ ହେଲେ ପର୍‌ହର୍ ଧରମ୍ ଧର୍‌ବାର୍‌ଟା ଖରାପ୍ ଆଏ ।୩୫ ।

ଅର୍ଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ହେ କୃଷ୍ଣ ! ଫେର୍ ଇ ମୁନଷ୍ ନିଜେ ନାଇଁ ଚାହେଁଲେ ଭିଲ୍ କାହାର୍ ବଲେ ଆଏତେ ପଡିକରି ପାପ୍ ଆଚରନ୍ କରସି ।୩୬ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ରଜଗୁନର୍ ଇ କାମ୍ ହିଁ ରାଗ୍ ଆଏ, ଯେତେ ଭୋଗ୍ କଲେ ଭି ଇ କାମ୍ ଶାନ୍ତି ନାଇଁ ହଏ, ଇଟା ବଢ଼େ ପାପି । ଇ ବିସୋ ନ ତମେ କାମ୍‌କେ ହିଁ ଶତ୍ରୁ ବଲିକରି ଜାନ ।୩୭ ।

ଜୁଏ ଯେନ୍ତା କୁହୁଲାଥି ଢ଼ାଁପି ହଇଥିସି, ଦର୍‌ପନ୍ ଯେନ୍ତା ଧୁଏଲ୍ ଥି ଢ଼ାଁପି ହଇଥିସି ଆର୍ ଘଲେ ଗର୍ଭ ଯେନ୍ତା ଜରାଜୁ ଥି ଗୁରେହି ହଇଥିସି, ଠିକ୍ ସେନ୍ତା ଇ ଗିଆନ୍‌ଟା କାମ୍‌ଥି ଚାର୍‌ହି ଆଡୁ ଢ଼ାଁପି ହଇକରି ଥିସି ।୩୮ ।

ଆରୁ ଆହୋ ଅର୍ଜୁନ୍ ! ଗ୍ୟାନି ମାନ୍‌କର୍ ବେଲ୍‌ସୁଁ ଶତ୍ରୁ କାମ୍ ଆଏ । ଇଟା ଜୁଏ ବାଗିର୍ କେଭେଁ ଶାନ୍ତି ନାଇଁ ହଏ ଆର୍ ଗ୍ୟାନ୍ କେ ଢ଼ାଁପି ଦେଇଥିସି ।୩୯ ।

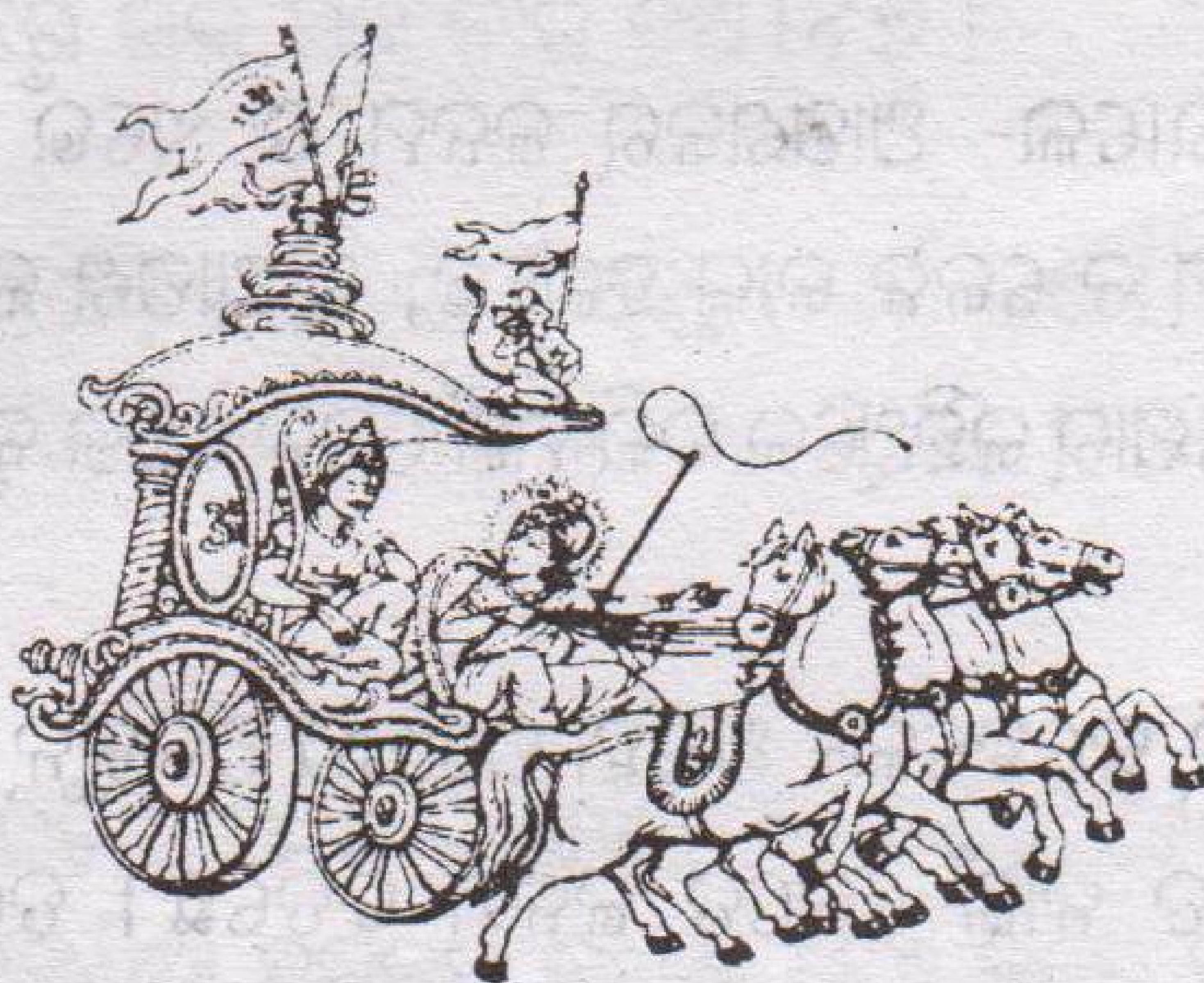
ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ, ମନ୍ ଆଉର୍ ବୁଧି - ଇ ମାନ୍‌କୁ କାମର୍ ଠାନ୍ ବଲିକରି କହେସନ୍ । ଇ କାମ୍ ହିଁ ଗ୍ୟାନ୍ କେ ଛାପ୍‌କି କରି ଜୀବର୍ ଆତ୍‌ମାକେ ପାପ୍ କବାରେ ମତାସି ।୪୦ ।

ସେଥିର୍ ଲାଗି ଆହୋ ଅର୍ଜୁନ ! ତମେ ପହେଲା ଇନ୍ଦ୍ରୀଅମାନ୍‌କୁ ବାନ୍ଧି ବୁନ୍ଧା କରି ପୁରା ଭାବେଁ ନିଜର୍ ଆଏତେ ଘିଚିକରି ରଖ । ଗ୍ୟାନ୍ ଆର୍ ବିଗ୍ୟାନ୍ କେ ନାଶ୍ କରୁଥିବାର୍ ଇ ବଡ଼ ପାପି କାମ୍ କେ ହିଁ ମୁଳ୍‌ହୁଁ ଚୁନ୍ଦିଦିଅ ।୪୧ ।

ଦିହିର୍ ଠାନୁ ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ ବଡ଼ ବଲବାନ୍, ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ ମାନ୍‌କରନୁ ମନ୍ ବଡ, ମନ୍ ଠାନୁ ବୁଧି ବଡ, ଆର୍ ବୁଧିର୍ ଠାନୁ ଭିଲ୍ ପୁରାପୁରି ବଡ୍ ଆଏ ଦିହର୍ ଆତ୍‌ମା ।୪୨ ।

ଏନ୍ତା ଭାବେ ଆତ୍‌ମାକେ ବୁଧିର୍ ନୁ ବଡ, ବଲବାନ୍ ଆର୍ ମହାନ୍ ବଲିକରି ଜାନ । ବୁଧିଥି ମନ୍‌କେ ରସେଇକରି ଆହୋ ମହାବାହୁ, ତମେ କାମ୍ ଶତ୍ରୁ କେ ମାରିନିଅ ।୪୩।

।।ଓଁ।।
ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ତୁର୍‌ତିଅ ଅଧିଆ ସର୍‌ଲା ।
।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

ଚଉଠ୍ ଅଧିଆ

ଗ୍ୟାନ୍ ଯୋଗ୍

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ମୁଇଁ ଇ ଅବିନାଶୀ ଯୋଗ୍ ସୂର୍ଯ୍ୟକେ କହିଥିଲି, ସୂର୍ଯ୍ୟ ତାକର୍ ପୁଓ ମନୁ କେ କହେଲେ। ମନୁ ତାକର୍ ପୁଓ ରଜା ଇକ୍ଷ୍ୱାକୁ କେ ସେଟା କହେଲେ।୧।

ଆହୋ ପରନ୍ତପ୍ ଅର୍ଜୁନ !ଏନ୍ତାଭାବେ ତାରନୁ ତାକେ ଉତାରକେ ଉତାର୍ ରଜାରୁଷିମାନେ ଇ ଯୋଗ୍ କେ ଜାନି ପାରିଥିଲେ, ହେଲେ ତାରପରେ ସେ ଯୋଗଟା ବନିହାଁ କାଲୁ ପଙ୍‌ରିକରି ଇ ପୁର୍ଥି ନ ଲୁକିଗଲା ବାଗିର୍ ହଇଛେ।୨।

ତମେ ମୋର୍ ଭକତ୍ ଆର୍ ଏଖେଇ ଗହକିଆ ସାଁଗ୍ ଅ ବଲିକରି ତମକୁ ସେ ଜୁନ୍‌ହା ଯୋଗ୍ କହେଲି। କାରନ୍ ଇଟା ବନେ ଗୁପତ୍ ବିସୋ ଆଏ।୩।

ଅର୍ଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ଆପଣକର୍ ଜନମ୍ ତ ଏଭେଁ ହଇଛେ ଆର୍ ସୂର୍ଯ୍ୟର୍ ଜନମ୍ ତ କେନ୍ କାଲୁ ହଇଛେ, ତ ଆପଣ୍ କଲପର୍ ମୁଲଥି ସୂର୍ଯ୍ୟକେ ଇ ଯୋଗ୍ କହିଥିଲେ ବଲି ମୁଇଁ କେନ୍ ଥେଇ ବୁଝିପାରମି।୪।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ପରନ୍ତପ୍ ଅରଜୁନ୍ ! ମୋର୍ ଆର୍ ତମର୍ କେତେ ନାଇଁ କେତେ ଜନମ୍ ବିତିଛେ। ତମେ ସେ ସବୁ ସୋର ନାଇଁ କରି, ହେଲେ ମୁଇଁ ସବୁ ଜାନିଛେ।୫।

ମୁଇଁ ଅଜନ୍ମା ଅମର୍ ହେଲେ ଭି ଆର୍ ସବୁ ପ୍ରାଣୀର୍ ଇଶ୍ୱର୍ ହଇଥିଲେ ଭି ନିଜର୍ ପରକୁତିକେ ଅଧୀନ୍ କରି ନିଜର୍ ଯୋଗ୍ ମାୟାର୍ ବଫୁ ତାକତ୍ ଥି ପ୍ରକଟ୍ ହେସିଁ ।୬।

ଆହୋ ଭାରତ୍ ! ଯେନ୍ ଯେନ୍ ସମିଆଥି ଧରମ୍ ଖପିଯାଏସି ଆର୍ ଅଧରମ୍ ବଢ଼ି ଯାଏସି, ସେ ସେ ସମିଆଥି ମୁଇଁ ମୋର୍ ରୁପ୍ ଧାରନ୍ କରସିଁ । ତାର୍ ମାନେ ସାକାର୍ ରୁପଥି ଲୁକକର୍ ଆଘେ ପ୍ରକଟ୍ ହେସିଁ ।୭।

ସାଧୁ ଲୋକ୍ ମାନ୍‌କୁ ଉଦ୍ଧାର୍ କରବାର୍ ଲାଗି, ପାପି ମାନ୍‌କୁ ନାଶ୍ କରବାର୍ ଲାଗି ଆର୍ ଧରମର୍ ଥାପନା କର୍‌ବାର୍ ଲାଗି ମୁଇଁ ଯୁଗେଁ ଯୁଗେଁ ପ୍ରକଟ୍ ହେସିଁ ।୮।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ମୋର୍ ଜନମ୍ ଆର୍ କରମ୍ ନିରମଲ୍ ଆର୍ ଅଲୌକିକ୍ ବଲି ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ଜାନ୍‌ସି, ସେ ଦିହି ତିଆଗ୍ କଲେ ଫେର୍ ଜନମ୍ ନାଇଁ ପାଏ । ସେ ମତେ ପାଏସି ।୯।

ଆଘେକାଲେ ଭିଲ୍ ଜେନ୍‌ମାନେ ରାଗ୍, ଡର୍, ରିସ୍‌ମି ସବୁ ଛାଡ଼ିକରି ମୋର୍ ନ ଗହ ଗହ ପ୍ରେମ୍ ପିକରି ଆଁଶ୍ରା କଲେ, ସେ ସବୁ ଭକତ୍ ମାନେ ଗ୍ୟାନ୍ ତପ୍ ଥି ମୋର୍ ରୁପ୍ ପାଇସାରିଛନ୍ ।୧୦।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଭକତ୍ ମାନେ ମତେ ଯେନ୍ ଯେନ୍ ହିସାବେ ଭଜସନ୍ ମୁଇଁ ସେମାନ୍‌କୁ ସେ ରକମେ ଫଲ୍ ଦେସିଁ, କାରନ୍ ମୁନଷ୍ ମାନେ ମୋର୍ କଢ଼ାଲା ବାଟେ ଚାଲ୍‌ସନ୍ ।୧୧।

କାମ୍ ହାସଲ୍ ଲାଗି ମୁନୁଷ୍ ମାନେ ଦେ ଦେବ୍‌ତାକେ ଜହ ପୁଜା କର୍‌ସନ୍, କାରନ୍ ସେମାନ୍‌କୁ ପୁଜା କଲେ କରମ୍ ଫଲ୍ ଜଲ୍‌ଦି ମିଲ୍‌ସି ।୧୨।

ଗୁନ୍ କରମ୍ ଦେଖିକରି ବାମ୍ହନ୍, କ୍ଷେତ୍ରୀ, ବଏସଅ ଆର୍ ସୁଦୁର୍ ଇ ଚା଼ରହି ବରନ୍ ମୁଇଁ ବନେଇଛେଁ। ଏନ୍ତା ଭାବେ ମୁଇଁ ସୁରୁଷ୍ଟି ସୁରଜିନାର୍ କରମ୍ କର୍ତା ହଇଥିଲେ ଭିଲ୍ ତମେ ମତେ ଅକରତା ବଲିକରି ଜାନ।୧୩।

କରମ୍ ଫଲ୍ ଥି ମୋର ମନ୍ ନାଇଁନ, ସେଥିର୍ ଲାଗି ମତେ କରମ୍ ଛି ନାଇଁ ପାରେ। ଜେନ୍ ମାନେ ମତେ ଏନ୍ତା ଜାନିପାରସନ୍, ସେମାନେ ଭିଲ୍ କର୍ମର୍ ଫାସେ ବାନ୍ଧି ନାଇଁ ହଅନ୍।୧୪।

ଆଘେ କାଲେ ଗ୍ୟାନି ମାନେ ଇଟା ଜାନିକରି କରମ୍ କରିଥିଲେ। ତମେ ଭି ସେମାନକର୍ ବତାଲା କରମ୍ ହିଁ କର।୧୫।

କରମ୍ ଆରୁ ଅକରମ୍ କାଣା, ସେଟା ବାଆରିଲା ବେଲକେ ବୁଧିଆ ଲୁକେ ଭିଲ୍ ଗୁନ୍ଦଲେଇ ହେସନ୍। ସେଥିର୍ ଲାଗି ମୁଇଁ ତମ୍‌କୁ ସେ କରମ୍ ତତ୍ତ୍ୱ ଅଏନ୍ କରି ବୁଝେଇ ନେମି, ଜେନ୍‌ଟା କି ଜାନଲେ ତମେ କରମ୍ ବନ୍ଧନ୍ ନୁ ମୁକୁଲିଯିବ।୧୬।

କରମ୍, ଅକରମ୍ ଆର୍ ବିକରମର୍ ରୁପ୍‌କେ ଜାନବାର୍ କଥା, କାରନ୍ କରମ୍ ତତ୍ତ୍ୱ ବଡ଼ା କାଏଡ଼ ଆଏ।୧୭।

ଯେ କରମ୍ ନ ଅକରମ୍ ଦେଖ୍‌ସି ଆର୍ ଅକରମ୍ ନ କରମ୍ ଦେଖ୍‌ସି, ସେ ମୁନୁଷ୍ ମାନ୍‌କର୍ ଭିତ୍‌ରେ ଚାଲାକ୍ ବୁଧିଆ, ସେ ଯୁଗି ସବୁ କରମ୍ କରିଥିସି।୧୮।

ଯାହାର୍ ସବୁ କରମ୍ କାମନା ଶୁଇନ୍ ଆଏ, ଯାହାର୍ ସବୁ କରମ୍ ଗ୍ୟାନ୍ ଜୁଏଥି ଖାର୍ ହଇଯାଏସି, ସେ ମୁନୁଷ୍ ଗ୍ୟାନି ମାନ୍‌କର୍ ଭିତରେ ମହାଗ୍ୟାନି ଆନ୍ ।୧୯।

ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ କରମ୍ ନ ଆରୁ ତାର୍ ଫଲ୍‌ନ ଆସକ୍ତି ନାଇଁ ରଖେ, ପରମାତ୍‌ମାରଠାନେ ହରମେସା ଶାନ୍ତି ପାଇଛେ, ସେ ମୁନୁଷ୍ ଯେତେ କରମ୍ କଲେ ଭିଲ୍ କରମ୍‌ଥ୍ ବାନ୍ଧି ନାଇଁ ହୁଅନ୍ ।୨୦।

ଯେ ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ ମାନ୍‌କର୍ ସାଁଗେ ଦିହିକେ ଜିତି ନେଇଛେ, ଯେ ବିନା ଫଲ୍ ଆଶାଥି ସବୁ ଭୋଗ୍ କଲା ଜିନିସ୍ ମୁଲହୁ ତ୍ୟାଗ୍ କରିଦେଇଛେ, ସେ ମୁନୁଷ୍ ଅବ୍‌ଗା ଦିହର୍ ଲାଗି କରମ୍ କରୁଥିଲେ ଭିଲ୍ ପାପର୍ ଭାଗି ନାଇଁ ହଅନ୍ ।୨୧।

ଯେ ମନ୍ ନାଇଁ ଥାଇକରି ତାର୍ ସୁକେ ମିଲୁଥିବାର୍ ଜିନିସ୍ ନ ସନ୍ତୋଷ୍ ହଇକରି ଖୁସ୍ ଥିସନ୍, ଯେ ହରମେସା ଅହଁକାର ସୁଇନ୍ ହଇଯାଇଛନ୍, ଯେ ସୁଖ୍ ଦୁଖ୍ ନୁ ମୁକଲି ଜାଇଛନ୍, ସିଧି ଆର୍ ଅସିଧି ନ ସମାନ୍ ରହୁଥିବାର୍ ସେ କରମ୍ ଯୁଗି କରମ୍ କଲେ ଭିଲ୍ କରମ୍ ଫାସେ ନାଇଁ ପଡନ୍ ।୨୨।

ଯାହାର୍ ଆସକ୍ତି, ଦିହର୍ ଅଭିମାନ୍, ମମତା କିଛୁ ନାଇଁନ, ଯାହାର୍ ମନ୍ ଭଗବାନ୍‌କର୍ ଗ୍ୟାନ ନ ଲିପି ହଇଛେ, କରମ୍ ମାତର୍‌କେ ଜଗ୍ୟଁ ଭାବିକରି କରମ୍ କରୁଥିବାର୍ ସେ ମୁନୁଷ୍‌କର୍ କରମ୍ ବନ୍ଧନ୍ ନାଇଁନ ।୨୩।

ଜେନ୍ ଜଗାଁନ ସୁରବ ଆର୍ ହବନ୍ ସାମାନ୍ ବରମହ, ତାର୍‌ପରେ ବରମହ ବାଗିର୍ କର୍ତା, ଜୁଏ ଆହୁତି ଭି ବରମହ, ସେ ବରମହ କରମ୍‌ନ ଥିବାର୍ ଯୁଗି ବରମହ ଫଲ୍‌କେ ପ୍ରାଏସନ୍।୨୪।

କେତେ କର୍ମଯୁଗୀ ଦେବତା ମାନ୍‌କର୍ ପୂଜାଜଗାଁ ଅଏନ୍ କରି କରସନ୍ ହେଲେ ଗ୍ୟାନ୍‌ଯୁଗୀ ଅଭେଦ୍ ଦରଶନ୍ ଜଗାଁ ଠାନେ ପରମ୍ ବରମହର୍ ଜୁଏଥି ଆତ୍ମାକେ ଆହୁତି ଦେସନ୍।୨୫।

କେତେ ଯୁଗୀ ସଂଯମର୍ ଜୁଏଥି ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ ମାନ୍‌କୁ ଫିକିକରି ହୋମ୍ କର୍‌ସନ୍ ତ ଗୃହସ୍ଥି ମାନେ ଇନ୍ଦ୍ରୀଅର୍ ଜୁଏଥି ବିସୟ ଭୋଗ୍‌କେ ଫିକିକରି ହୋମ୍ କରସନ୍।୨୬।

ଦୁସରା ଯୁଗୀମାନେ ଦଶ ଇନ୍ଦ୍ରୀଅ ପାଁଚ୍ ପରାନର୍ ସବୁ କରମ୍‌କେ ଆତମ ଗିଆନ୍ ସଂଯମର୍ ଜୁଏଥି ହବନ୍ କରସନ୍।୨୭।

କିଏ କିଏ ଦାନ୍‌ଧରମ୍ କର୍‌ସନ୍, କିଏ କିଏ ଜପ୍‌ତପ୍ ତ କିଏ ଯୋଗ୍ କରସନ୍। ଫେର୍ କେତେ ଗ୍ୟାନି ଅହିଂସା ବାଗିର୍ କାଏଡ୍ ବ୍ରତ କରି କରି ଗ୍ୟାନ୍ ଜଗାଁ କରୁଥାଏସନ୍।୨୮।

କେତେ ଯୁଗୀ ଅପାନ୍ ପବନ୍ ଥି ପରାନ୍ ପବନ୍ କେ ହବନ୍ କରସନ୍ ତ କେତେ ଯୁଗୀ ପରାନ୍ ପବନ୍‌ଥି ଅପାନ୍ ପବନ୍‌କେ ହବନ୍ କର୍‌ସନ୍। ଜେନ୍ ଯୁଗୀ ପ୍ରାଣାୟାମ୍ ବଏସେରା କରୁଛନ୍ ସେ ପରାନ୍‌କେ ପରାନ୍‌ଥି ହବନ୍ କର୍‌ସନ୍। ଇ ସବୁ ସାଧକ୍ ଜଗାଁର୍ ବଲେ ପାପ୍ ନାଶ୍ କରିଦେସନ୍ ଆର୍ ଜଗାଁର୍ ଗାଁତା ଆନ୍ ।୨୯-୩୦।

ଆହୋ କୁରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅରଜୁନ୍ ! ଜଗ୍ୟଁର୍ ଅଗଲିଲା ଅମ୍ରୁତ୍ ପିଇକରି ଯୁଗୀମାନେ ସନାତନ୍ ପରମ୍ ବରମହ ପରମାତ୍ମାକେ ପାଏସନ୍, ହେଲେ ଜଗ୍ୟଁ ନାଇଁ କଲେ କିହେ ଭି ଇ ମୁନୁଷଲୋକ୍ କି ପରଲୋକ୍‌ର ସୁଖର୍ ଭାଗି ନାଇଁ ହଇପାରେ ।୩୧ ।

ଏନ୍ତା ଆର୍ କେଥିନି କିସ୍‌ମର୍ ବିସୋ ବେଦ କଥା ନ ଗୁଟ୍ ଗୁଟ୍ କରି କୁହାଯାଇଛେ । ସେ ସବୁ ମନ୍, ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ଆର୍ ଦିହର୍ କ୍ରିୟାଥି ହେସି ବଲି ଜାନ । ଏନ୍ତା ଜାନିକରି ଜଗ୍ୟଁର୍ ଲାଗି କରମ୍ ଅନୁସ୍ଠାନ୍ କଲେ ତମେ କରମ୍ ବଁଧନ୍ ନୁ ମୁକ୍ତି ପାଏବ ।୩୨ ।

ଆହୋ ପରନ୍ତପ୍ ଅରଜୁନ୍ ! ଦରବ୍ ମଏ ଜଗ୍ୟଁରନୁ ଗ୍ୟାନ୍ ଜଗ୍ୟଁ ବଢ଼େ ଆଏ, କାରନ୍ ସବୁ ରକମର୍ କରମ୍ ଗ୍ୟାନ୍ ଥି ଛିଡିଥିସି ।୩୩ ।

ତମେ ତତ୍‌ପ ଗିଆନି ମାନ୍‌କର୍ ନିକେ ଯାଇକରି ସେ ଗ୍ୟାନ କେ ବୁଝ । ସେମାନ୍‌କୁ ଡଁଡା ସରାନ୍ ହଇକରି ମୁଡିଆ ମାରବ, ସେବା କରବ, ଛନ୍ଦ୍ କପଟ୍ ନାଇଁ ରଖିକରି ସରଲ୍‌ଭାବେ ପଚରାବ । ପରମାତ୍ମାର୍ ଅଏନ୍ ତତ୍‌ପଗ୍ୟାନି ମାନେ ତମ୍‌କୁ ତତ୍‌ପଗିଆନ୍ ଉପଦେଶ୍ ଦେବେ ।୩୪ ।

ଜେନ୍‌ଟା ଜାନ୍‌ଲେ ତମର୍ ମୋହମାୟାର୍ ପରପଁଚ୍ ମେଟିଯିବା, ସବୁ ଯାକର୍ ଜୀବ୍‌କୁ ନିଜର୍ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ଦେଖିବ ଆଉର୍ ପଛେଁ ସମ୍‌କୁ ମୋର୍ ଠାନେ ଦେଖିବ ।୩୫ ।

ତମେ ଜଧିରି ସବୁ ପାପିରନୁ ଘଲେ ଜହ ପାପ୍ କରିଥିବ । ଫେର୍ ଭି ତମେ ଗ୍ୟାନର୍ ଡୁଗାଁ ଥି ପାପର୍ ସମୁଦ୍ରକେ ପାର୍ ହଇଯିବ ।୩୬ ।

କାରନ୍ ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଜୁଏ ଜେନ୍ତା ଡାଁଗ୍‌କାଠ୍‌କେ ଅଗଁରା ଖାର୍ କରିନେସି, ଗ୍ୟାନର୍ ଜୁଏ ସେନ୍ତା ସବୁ କରମ୍‌କେ ଖାର୍ କରି ନେସି ।୩୭ ।

ଇ ସଁସାରେ ଗ୍ୟାନ୍ ସବୁନୁ ବଡ଼ ଆଏ । କର୍ମଯୁଗୀମାନେ କେନ୍‌କାଲୁ ସାଧନା କରିକରି ତାରସୁକେ ଇ ଗ୍ୟାନ୍‌କେ ପାଏସନ୍ ।୩୮ ।

ସାଧନା କରି ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ଜିତ୍‌ଲେ ଗ୍ୟାନ୍ ମିଲ୍‌ସି, ଗ୍ୟାନ୍ ରଁଚିଗଲେ ଝଣ୍‌ହେଁ ଭଗବତ୍ ପ୍ରାପ୍ତି ହେସି ଆର୍ ତାହେରୁ ପରମ୍ ଶାନ୍ତି ମିଲ୍‌ସି ।୩୯ ।

ମୁରୁଖ୍ ଶ୍ରଦ୍ଧାହୀନ୍ ଆର୍ ଧୁକୁର୍‌ପୁଚୁର୍ ମନ୍ ଯାର୍, ସେ ଭଗବତ୍‌କେ ନାଇଁ ପାଏ । ହେନ୍‌ତା ଲୁକର୍ ଇହଲୋକ୍ ପରଲୋକ୍ ନ ଠାନ୍ ନାଇଁନ କି ସୁଖ୍ ଭି ନାଇଁନ ।୪୦ ।

ଆହୋ ଧନ୍‌ଜଏ ! ଜେନ୍ ମହାତ୍‌ମା କର୍ମଯୋଗର୍ ନିଅମ ନିସ୍‌ଠାଥି ସବୁ କରମ୍‌କେ ମହାପୁରୁର୍‌ଠାନେ ଚଢ଼େଇ ଦେଇଛେ, ଯେ ବିବେକ୍ ଗିଆନ୍ ଥି ମନର୍ ଶଁକାକେ ମେଟେଇ ଦେଇଛେ, ତାହାକେ କେଭେଁ କରମ୍ ଫାସ୍ ନାଇଁ ଲାଗେ ।୪୧ ।

ସେଥିର୍ ଲାଗି ଆହୋ ଭରତ୍ ବଅଁଶର୍ ଅରଜୁନ୍ ! ତମେ ବିବେକ ଗ୍ୟାନର୍ ଖଁଡ଼ାଥି ଛାତି ଭିତରର୍ ଅଗ୍ୟାନ୍ ଶଁକା କେ ବୁଂଧୁଁ ଚୁନ୍ଦିଦିଅ, ନିସ୍ କାମ୍ କର୍ମଯୋଗ୍‌ନ ଥାଇକରି ଉଠ, ଯୁଧ୍ୟ କର ।୪୨ ।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ୪ଏର୍ ଅଧିଆ ସରଲା ।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

ପାଁଚ୍ ଅଧିଆ
ସନ୍ୟାସ୍ ଯୋଗ୍

ଅରଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ହେ କୃଷ୍ଣ! ଆପଣ୍ କରମ୍ ଯୋଗ୍ କେ ପରସଁସା କରୁଛନ୍, ଫେର୍ କରମ୍ ତିଆଗ୍ କର ବଲି ଘାଏ ଘାଏ କହୁଛନ୍। ଇ ଦୁହିଟା ଭିତରୁ ଜେନ୍‌ଟା ମୋର୍ ଲାଗି ଭଲ୍‌ଗତି କରବା, ସେଟା ମତେ କହୁନ୍।୧।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- କରମ୍ ତିଆଗ୍ ଆଉର୍ କରମ୍ ଯୋଗ୍ ଇ ଦୁହିଟା ଏକା କଲ୍ୟାନକର୍ ଆଏ ହେଲେଁ କରମ୍ ତିଆଗ୍ ନୁ କର୍ମଯୋଗ୍ ସାଧନାଟା ସୁହୁଜି ଆଏ ବଲିକରି କର୍ମଯୋଗ୍ ମହାନ୍ ଆଏ ।୨।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍! ଜେନ୍ ମୁନୁଷ୍ କାହାରଠାନେ ଭିନ୍ ନେ ରଖେ କି କିଛୁ ଆଶା ଭିଲ୍ ନାଇଁ କରେ, ସେ କର୍ମଯୋଗୀ ସନ୍ୟାସୀ ଆଏ। କାରନ୍ ଯେ ରାଗ୍ ରିସ୍‌ମି ଛାଡିଦେଇଛେ ସେ ହସିଖୁସି କରି ସଁସାର ଫାସୁ ଢ଼ିଲିହେସି।୩।

କରମ୍ ତିଆଗ୍ (ସନ୍ୟାସ) ଆର୍ କର୍ମଯୋଗୀ ଭିନ୍ ଭିନ୍ ଆଏ ବଲିକରି ମୁରୁଖ ଲୁକେ କହେସନ୍। ହେଲେଁ ପଣ୍ଡିତ୍‌ମାନେ ଦୁହିଟା ଏକାଟା ଗୁଟେ ଫଲ୍ ଦେସି ବଲିକରି କହେସନ୍।୪।

ଗ୍ୟାନ୍‌ଯୁଗୀମାନେ ଜେନ୍ ପରମ୍‌ଧାମ୍‌କେ ପାଏସନ୍, କର୍ମଯୁଗୀ ଭି ସେ ପରମ୍‌ଧାମ୍‌କେ ପାଏସନ୍। ତ ଯେନ୍ ପୁରୁଷ୍ ଗ୍ୟାନ୍‌ଯୋଗ୍ ଆର୍ କରମ୍‌ଯୋଗ୍ ଫଲ୍‌କେ ଗୁଟେ ବଲି ଦେଖିସନ୍, ସେ ହିଁ ପରକୃତ୍ ଦେଖିପାରସନ୍।୫।

ହେଲେ ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! କର୍ମଯୋଗ ବିନା ମନ୍, ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ଆର୍ ଦିହିଥି ସକଲ୍ କରମ୍ ତିଆଗ୍ କର୍‌ବାର୍‌ଟା (ସନ୍ୟାସ ଯୋଗ) କାଏଡ୍ ଆଏ। ନିସ୍‌କାମ୍ କର୍ମଯୁଗୀ ପରମ୍ ବର୍‌ମହ ପରମାତ୍‌ମାକେ ଜଲ୍‌ଦି ପାଏସନ୍ ।୬।

ଯାହାର୍ ମନ୍ ନିଜର୍ ଆଏତେ ଥିସି, ଯେ ଇନ୍ଦ୍ରିଅକେ ଜିତିଛେ, ଯାହାର୍ ଭିତରଟା ପରଛା ଆଏ ଆର୍ ସବୁ ପ୍ରାଣୀର୍ ଆତ୍‌ମରୁପ ପରମାତ୍‌ମା ହିଁ ଯାହାର୍ ଆତ୍‌ମା, ସେ କର୍ମଯୁଗୀ କରମ୍ କରୁଥିଲେ ଭି କରମ୍‌ଥି ନାଇଁ ଲଟ୍‌କିଯାଆନ୍।୭।

କର୍ମଯୁଗୀ ଦେଖ୍‌ସି, ସୁନ୍‌ସି, ଛିଆଟୁଆ କର୍‌ସି, ସୁଁଘ୍‌ସି, ଖାଏସି ପିଇସି, ଚଲାବୁଲା କର୍‌ସି, ଶୁଇସି, ନିଶାସ୍ ନେସି, କଥା କହେସି, ଆଏଁଖ୍‌ମିଟ୍‌କା ମାର୍‌ସି। ତଥାପି ଇ ସବୁ ଇନ୍ଦ୍ରିଅର୍ କବାର୍ ଆଏ ଆର୍ 'ମୁଇଁ କିଛୁ ନାଇଁ କର୍‌ବାର୍' ବଲି ଭାବ୍‌ବାର୍ କଥା ।୮-୯।

ଜେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ସବୁ କାମ୍‌ବୁତାକେ ମହାପୁରୁର ଠାନେ ସଁପି ଦେଇକରି କବାର କମ୍ କରସନ୍, ସେ କୁରନି ପତ୍‌ରେ ପାଏନ୍ ବାଗିର୍ ଥିସନ୍।୧୦।

କର୍ମଯୁଗୀ ମାନେ ମମତା ଛାଡିକରି ଇନ୍ଦ୍ରିଅ, ମନ, ବୁଧି ଆର୍ ଦିହିଥିଭି ବିନ୍ ଆସକ୍ତି ନ ଅନ୍ତକରନ୍ ପରଛା ଲାଗି କରମ୍ କରସନ୍।୧୧।

କର୍ମଯୁଗୀ କରମ୍ ଫଲ୍ ତିଆଗ୍ କରସନ୍ ବଲି ଭଗବତ୍ ବାଗିର୍ ଶାନ୍ତି ପାଏସନ୍। ସକାମ୍ ମୁନୁଷ୍ ଫଲ୍‌କାମନା ରଖସନ୍ ବଲିକରି ଫାଦେଁ ପଡ଼ସନ୍।୧୨।

ଅନ୍ତକରନ୍ କେ ଆଏତେ ଛାପ୍‌କି କରି ସାଂଖ୍ୟ ଯୁଗୀ ମାନେ 'ମୁଇଁ କରତା ନୁହେଁ' ଭାବ୍‌ସନ୍ ଆର୍ ନବଦୁଆରର୍ ଦିହିଥି ମନ୍‌କେ ଖସ୍‌ରେଇ ନେଇକରି ପରମାତ୍‌ମାର୍ ପାସେ ଉସତ୍ ହଇକରି ଥିସନ୍ ।୧୩।

ମାହାପୁରୁ ମୁନୁଷମାନ୍‌କର୍ କରତାପନ୍, କରମ୍ କି କରମ୍‌ଫଲର୍ ସନ୍‌ଯୋଗ୍ ତିଆର୍ ନାଇଁ କରନ୍, ସଭାବ୍ ପରକୁତି ହିଁ ସବୁଟା କରସି ।୧୪।

ସବୁଠାନର୍ ମାହାପୁରୁ କାହାରିର୍ ପାପକରମ୍ କି କାହାରିର୍ ଶୁଭ କରମ୍ ନାଇଁ ଛିନନ୍, ଉଦ୍‌ଲା ସୁରୁଜ୍‌କେ ବାଦଲ୍ ଢ଼ାଁପ୍‌ଲା ବାଗିର୍ ଅଗ୍ୟାନ୍‌ଥି ଗ୍ୟାନ୍ ଢ଼ାଁପି ହଇକରି ରହିଛେ । ତ ଅଗ୍ୟାନଥି ମୁନୁସ୍‌ମାନେ ସାନିଘାଁଟି ହଉଛନ୍ ।୧୫।

ଜେନ୍‌ମାନ୍‌କର୍ ସେ ଅଗ୍ୟାନ୍‌କେ ପରମାତ୍‌ମାର୍ ତତ୍‌ପଗ୍ୟାନ୍ ମେଟେଇ ଦେଇଛେ, ସେମାନକର୍ ଗ୍ୟାନ୍ ସୁରୁଜ୍ ବାଗିର୍ ପରମାତ୍‌ମାକେ ଉକିଆ କରିଦେସି ।୧୬।

ପରମାତ୍‌ମା ଠାନେ ଜେନ୍‌ମାନେ ମନ୍‌ତନ୍ ଦେଇକରି ଏକ ସରଲଗ୍ ଅଛନ୍, ସେ ମୁନୁଷମାନେ ଗ୍ୟାନ୍‌ଥି ପାପ୍ ସୁଇନ୍ ହଇକରି ଜନମ୍‌ମରନ୍ ଚକ୍‌ରିଥି ନାଇଁ ପଡ଼ନ୍ ।୧୭।

ସେ ଗ୍ୟାନିମାନେ ସୁତର୍ ବାମ୍‌ହନ୍, ଗାଏ ଦାମୁର, ହାତୀ, କୁକୁର୍, ଚଣ୍ଡାଲ୍ ସମ୍‌କୁ ସମାନ୍‌ଭାବେ ଦେଖିସନ୍ ।୧୮।

ଜେନ୍‌ମାନ୍‌କର ମନ୍ ସମାନ୍ ଭାବ୍‌ଥି ଅଛେ, ସେମାନେ ଜୀଇଁ ଥଉନ୍ ଥଉନ୍ ଇ ପୁରା ସଁସାର୍‌କେ ଜିତ୍‌ସନ୍। ସବୁଥି ପରମାତ୍‌ମା ନିର୍‌ଦୋଷ୍ ଆର୍ ସମାନ୍ ଭାବେ ଅଛେ ବଲି ଜାନ୍‌ଲେ ସେମାନେ ପରମାତ୍‌ମାଥିହିଁ ବାସ୍ କର୍‌ସନ୍।୧୯।

ଜେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ନୁକୋ ଜିନିସ୍ ପାଏଲେ ଉସତ୍ ନାଇଁ ହଅନ୍ କି ଅସ୍‌କଟ୍ ଅସାର୍ ଜିନିସ୍ ଆସ୍‌ଲେ ଘଲେ ଉଦ୍‌ବେଗ୍ ନାଇଁ ହଅନ୍, ସେ ଥିରବୁଧିଆ ବରମଗିଆନି ପୁରୁସ୍ ପରମବରମହ ପରମାତ୍‌ମାନ ହରମେସା ବାସ୍ କରସନ୍।୨୦।

ବାହାରିଆ ବିସୋଥି ଯାହାର୍ ଆସକ୍ତି ନାଇଁନ, ସେ ସାଧକ୍ ଆତ୍‌ମଶାନ୍ତି ପାଏସନ୍, ତାହେରୁ ପରମାତ୍‌ମାର୍ ଧ୍ୟାନର୍ ଯୋଗ୍‌ଥି ଏକେସ୍‌କଁଟି ରହିକରି ଅକ୍ଷୟ ଆନନ୍ଦ୍ ପାଏସନ୍।୨୧।

ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ଆର୍ ବିଷୟା ଜୁରି ହେଲେ ମୁଲୁଁ ମୁଲୁଁ ଘଡେ ଛନେ ବଡ଼ା ସୁଖ୍ ମିଲ୍‌ସି, ଶେଷେ ସେଟା ଖାଲି ଦୁଖ୍ ଦେସି। ହୋ ଅର୍‌ଜୁନ୍! ଆତ୍‌ମଗିଆନି ଲୁକେ ଇ ବିସୋ ଭୁଗ୍‌ଥି ନାଇଁ ପଡ଼ନ୍।୨୨।

ଜେନ୍ ସାଧକ୍ ଇ ମୁନୁଷ୍ ଦିହେଁ କାମ୍ ଆର୍ ରିସ୍‌ମିର୍ ଗତିକେ ସହେବାର୍‌ଲାଗି ସମ୍‌ରଥ ଆନ୍, ସେ ସାଧକ୍ ଯୁଗୀ ଆନ୍, ସେ ସୁଖି ଆନ୍।୨୩।

ଜେନ୍ ଲୁକେ ବରମହ ଛଡା ଆର୍ କିଛୁ ନାଇଁନ ଭାବିକରି ଅନ୍ତରଆତ୍‌ମା ଥି ସୁଖ୍‌ପାଏସନ୍, ରମନ୍ କର୍‌ସନ୍, ଆତ୍‌ମାଥିହିଁ ଗ୍ୟାନ୍ ଦେଖ୍‌ସନ ପରମାତ୍‌ମାର୍ ସାଁଗେ ଏକ୍‌ଭାବ୍ ହଇଛନ୍, ସେ ସାଂଖ୍ୟ ଯୁଗୀ ବରମହକେ ପାଏସନ୍।୨୪।

ଯେନ୍ ମାନ୍‌କର୍ ପାପ୍ ଅନାମେତ୍ ମେଟି ଯାଇଛେ, ଯେନ୍‌ମାନ୍‌କର୍ ମନର୍ ଶଁକା ଗ୍ୟାନ୍‌ଥି ଖୁଲି ଯାଇଛେ, ଯେନ୍‌ମାନେ ପରହର୍ ଉପକାର୍ ଲାଗି ଲଗେତ୍ ଚେରେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ ଆର୍ ଯେନ୍‌ମାନେ ମନ୍‌କେ ଜିତିକରି ପରମାତ୍‌ମା ନ ଥାବେ ଥୁଇଛନ୍, ସେ ଆତ୍‌ମଗିଆନିମାନେ ବର୍‌ମହ କେ ପାଏସନ୍ ।୨୫।

କାମ୍ ରିସ୍‌ମି ଛାଡିକରି ମନ୍‌କେ ଜିତିକରି ଆତ୍‌ମଗିଆନି ଲୁକେ ଋରହିକୁତି ଶାଁତ୍ ପରମ୍‌ବ୍ରହ୍ମ ପରମାତ୍‌ମାକେ ହିଁ ପୁରାଭାବେ ଦେଖ୍‌ସନ୍ ।୨୬।

ବାହାରିଆ ବିଷୟା ଭୋଗ୍ ମୁଡେଁ ନାଇଁ ଢୁକେଇକରି, ସେ ସବୁ ଭଟେଁ ଉଲ୍‌ଦି କେଟ୍‌ଡେଇ ଦେଇକରି, ଦୁହି ଆଁଖିର୍ ଆଏଁଖପତାର୍ ମଝାମୁଝି ଦେଖିକରି, ଦୁହି ନାକ୍‌ଫୁଡୁର୍ ଭିତରେ ଯା ଆସ୍ କରୁଥିବାର୍ ପରାନ୍ ଆର୍ ଅପାନ୍ ପବନ୍‌କେ ସମାନ୍ ଗତି କରେଇକରି ଯେନ୍ ମୁନି ମନ୍, ବୁଧି ଆର୍ ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ମାନ୍‌କୁ ଆଏତେ ରଖିଥିସନ୍, ଚାହାନା, ଡର୍‌ଭଏ, ରାଗ୍‌ରିସ୍‌ମି ନାଇଁନ, ସେ ମୁନି ସବୁବେଲେ ମୁକ୍ତ ଆନ୍ ।୨୭-୨୮।

ମୋର୍ ଭକତ୍‌ମାନେ ମତେ ସବୁ ଜଗ୍ୟଁର, ତପର୍ ଭୁଗ୍‌ତା, ତିନ୍‌ହିପୁରର୍ ଇଶ୍ୱର୍ ମାନ୍‌କର୍ ଭି ଇଶ୍ୱର, ସବୁ ପ୍ରାଣୀର୍ ଦୟାବାନ୍, ପ୍ରେମୀ ବଲି ଜାନିକରି ସିଆଁନ୍‌ତି ପାଏସନ୍ ।୨୯।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ପାଁଚ ଅଧିଆ ସରଲା।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

ଛଅ ଅଧିଆ

ଆତ୍ମ ସଂଯମ୍ / ଧ୍ୟାନ୍ ଯୋଗ୍

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଯେନ୍ ପୁରୁଷ୍ ବିନ୍ କରମ୍ ଫଲର୍ ଆଶ୍ରାଥି କରତବ୍ୟ କରମ୍ କର୍‌ସନ୍, ସେ ସନ୍ୟାସି ଆର୍ ଯୁଗୀ ଆନ୍। ଖାଲି ଜୁଏ ତିଆଗ୍ କଲା ଲୁକେ ସନ୍ୟାସି ନୁହେଁ କି ଖାଲି କରମ୍ ତିଆଗ୍ କଲା ଲୁକେ ଯୁଗୀ ନୁହେଁସେ।୧।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଯେନ୍‌ଟାକେ ସନ୍ୟାସ୍ ବଲି କହେସନ୍, ସେଟାକେ ତମେ ଯୋଗ୍ ବଲି ଜାନ, କାରନ୍ ଫଲକାମନା ତିଆଗ୍ ନାଇଁ କଲେ କେନ୍‌ସି ଭି ପୁରୁଷ ଯୁଗୀ ନାଇଁ ହଇପାରେ।୨।

ଆତ୍ମଗିଆନିର୍ ଲାଗି ନିସ୍‌କାମ୍ କରମ୍ କର୍‌ବାର୍‌ଟା ହିଁ ଯୋଗପ୍ରାପ୍ତି ବଲି କହେସନ୍। ଯୋଗାରୁଢ଼ ହେଲା ଉତ୍‌ରୁ କରମ୍‌ତିଆଗ୍ ଟା କଲ୍ୟାଣ୍ କର୍‌ସି ବଲି କହେସନ୍।୩।

ସବୁ କାମନା ଛାଡିକରି ପୁରୁଷ୍ ଯେତେବେଲେ ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ମାନ୍‌କର୍ ଭୋଗ୍ ଆର୍ କରମ୍‌ଥି ବୁଡି ନାଇଁ ରହେ, ସେତେବେଲେ ସେ ଯୋଗାରୁଢ଼ ବଲି କହେସନ୍ ।୪।

ନିଜେ ନିଜ୍‌କୁ ସଁସାର ସାଗର୍‌ନୁ ପାର୍ କର୍‌ବାର୍ କଥା, ନିଜ୍‌କେ ବୁଡ୍‌ଡେଇ ଖପେଇ ଦେବାର୍‌ଟା ଠିକ୍ ନୁହେଁସେ, କାରନ୍ ମୁନୁଷ ନିଜେ ନିଜର୍ ମିତ୍‌ରୁ ଆର୍ ନିଜେ ନିଜର୍ ଶତ୍‌ରୁ ଆଏ।୫।

ଯେନ୍ ଲୋକ୍ ମନ୍, ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ଆର୍ ଦିହିକେ ଜବତ୍ କରି ରଖିଛେ, ସେ ନିଜେ ନିଜର୍ ମିତ୍ରୁ ଆନ୍ । ଯେ ମନ୍, ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ଆର୍ ଦିହିକେ ଆଏତେ ନାଇଁ ରଖିପାରି ସେ ନିଜେ ନିଜର୍ ଶତ୍ରୁ ଲେଖେନ୍ ଆଚରନ୍ କରସନ୍ ।୬ ।

ଶୀତ୍-ଖରା, ସୁଖ-ଦୁଖ, ମାନ୍-ଅପମାନ୍ ଯାହାର୍ଲାଗି ଏକ୍ ସମାନ୍ ଆଏ, ତାକର୍ ଗିଆନ୍ନ ମାହାପୁରୁ ଛଡା କିହେ ନାଇଁ ରହନ୍ ।୭ ।

ଯାହାର୍ ଦିହି ଭିତର୍ ଗ୍ୟାନ୍ ବିଗ୍ୟାନ୍ ଥି ଊଓଲ୍ ହଇଛେ, ଯାହାର୍ ଇନ୍ଦ୍ରି ମାନେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଆଏତେ ହଇଯାଇଛନ୍, ଯାହାର୍ ଲାଗି ମାଏଟ୍, ପଖନ୍, ସୁନା ସମାନ୍ ଆଏ, ତାହାକୁଁ ଭଗବତ୍ ପ୍ରାପ୍ତ ଯୁଗୀ ବଲି କହେସନ୍ ।୮ ।

ଉପକାରୀ, ମିତ୍ରୁ, ସତ୍ରୁ, ନିସ୍‌ପଖିଆ, ମଝଲିଆ, ସାଁଗ୍ ସର୍‌ସା, ଧରମ୍ ଆତ୍‌ମା ଆର୍ ପାପିମାନ୍‌କର ନ ଭି ସମାନ୍ ଭାବ୍ ରଖିଥିବାର୍ ପୁରୁଷ୍ ଅତିସେ ବଣିହାଁ ଆନ୍ ।୯ ।

ମନ୍ ଆଁର୍ ଇନ୍ଦ୍ରି ସାଁଗେ ଦିହିକେ ଆଏତେ ରଖିକରି ଆଶା ପରିଗ୍ରହ ଛାଡିକରି ଯୁଗୀ ଏକ୍‌ଲା ଛିନାଠାନେ ଆତ୍‌ମାକେ ପରମାତ୍‌ମା ନ ସର୍‌ଲଗ୍ ଲଗାବାର୍ କଥା ।୧୦ ।

ଜହ ଉଚା କି ଜହ ଖାଁଚ୍ ନାଇଁଥିବାର୍ ଚାତର୍ ଭୁଇଁ ଉପରେ କୁଶ୍, ତାର୍ ଉପରେ ମୁର୍‌ଗଛାଲ ଆର୍ ତାର୍ ଉପରେ କପଡା ଦସେଇକରି ନିଜର୍ ଆସନ୍ ଥି ବସିକରି ମନ୍ ଆର୍ ଇନ୍ଦ୍ରିମାନ୍‌କୁ ବାଁଧିକରି ମନ୍‌କେ ଲଗେତ୍ ଏକେସ୍‌କଟିଁ ରଖିକରି ଯୋଗ୍ ବଏସିରା କର୍‌ବାର୍ କଥା ।୧୧-୧୨ ।

ଦିହି, ମୁଡ଼୍ ଆର୍ ବେଁକ୍‌କେ ଛାଟ୍, ଥାବେ ରଖିକରି, ନିଜର୍ ନାକର ଟିପିକେ ଦେଖିକରି, ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ବ୍ରତଥି ରହିକରି, ଡରଭଏ ଛାଡିକରି ମନ ସଂଯତ୍ କରି କରି ଯୋଗାସନେ ବସିକରି ମତେ ଧ୍ୟାନ୍ କର୍‌ବାର୍ କଥା ।୧୩-୧୪।

ମନ୍‌କେ ଆଏତେ ରଖିଥିବାର୍ ଯୁଗୀ ଏନ୍‌ତା ଆତ୍‌ମାକେ ସର୍‌ଲଗ୍ ମୋର୍ (ପରମାତ୍‌ମା) ରୁପଥି ଲଗେଇ କରି ମୋର୍ ନ ଥିବାର ପରମାନନ୍ଦର୍ ଶାନ୍ତି ପାଏସନ୍।୧୫।

ଆହୋ ଅର୍‌ଜୁନ୍! ଯେ ଗୁର୍‌ଦୁ ଖାଏସି କି ଯେ ବିଲକୁଲ ନାଇଁ ଖାଏ, ଯେ ଗୁର୍‌ଦୁ ଶୁଇସି କି ଯେ ବିଲକୁଲ ନାଇଁ ଶୁଏ, ହେନ୍ତା ଲୁକର୍ ଯୋଗ୍ ସାଏଧ ନାଇଁ ହଏ ।୧୬।

ଯେନ୍ ଲୋକ୍ ନିଅମ୍‌ନିସ୍‌ଠାଥି ଆହାର୍ ବିହାର୍ କର୍‌ସି, କରମ୍ ନ ଚେରେସ୍ଟା କର୍‌ସି, ଅତିଶେ ନାଇଁ ଶୁଏ କି ଅତିସେ ନାଇଁ ଚେତେ, ସେ ଇ ଦୁଖ୍‌ନାଶ୍‌କ ଯୋଗ୍‌କେ ସାଏଧ୍ କର୍‌ସି।୧୭।

ଏକ୍‌ଦମ୍ ଆଏତର୍ ମନ୍ ଯେତେବେଲେ ସବୁ ଭୋଗ୍ ଛାଡିକରି ପରମାତ୍‌ମାର ଠାନେ ହିଁ ବରକସେ ଲଟ୍‌କିଯାଏସି, ଇଟାକେ ଯୋଗ ସାଏଧ୍ ହେଲା ବଲି କହେସନ୍।୧୮।

ଧୁକାଗର୍‌ଡି ନାଇଁ ଥିବାର୍ ଠାନେ ବଏଠାର୍ ବଏଲ୍‌ତା ଯେନ୍‌ତା ଥିର୍ ହଇ ଜଲୁଥିସି, ଯୁଗୀର୍ ମନ୍ ହେନ୍‌ତା ପରମାତ୍‌ମାର ଧ୍ୟାନ୍ ଥି ଲାଗିଥିସି।୧୯।

ଯୋଗ୍ କରି କରି ପହଦି ଗଲେଁ ମନ୍ 'ନିରୁଧ' ହଇଗଲେଁ, ହୁଲଗୁଲା ମନ୍ ଆତ୍ମ ଦରଶନ୍ କରସି ଆର୍ ପରମାତ୍ମା ନ ସନ୍ତୋଷ୍ ହଇ ରହେସି ।୨୦।

ଶୁଦ୍ଧ ବୁଧିଥି ଇନ୍ଦ୍ରିର୍ ସୁଖ୍ ଛାଡିକରି ଆତ୍ମଗ୍ୟାନର୍ ସୁଖ୍ ମିଲସି, ଯେନ୍ ଅବସ୍ଥା ନ ରହିକରି ଇ ଯୁଗୀ ପରମାତ୍ମାର୍ ରୁପନୁ କେଭେ ଭି ବିଚଲିତ୍ ନାଇଁ ହଅନ୍ ।୨୧।

ଯୁଗୀରଲାଗି ପରମାତ୍ମା ପରାପତ୍‌ନୁ ଜହ କେନ୍‌ସି ଲାଭ୍ ନାଇଁନ । ଇଟା ପାଇଗଲେ ଯୁଗୀ କେଢ୍‌ନି କେଡେ ଦୁଖେ ଭି ନାଇଁ ଘବରାନ୍ ।୨୨।

ଯୋଗଟା ଦୁଖର୍ ସଁସାର୍‌ନୁ ଛଡେଇ ହଇକରି ଥିସି, ଇ ଯୋଗ୍‌କେ ତମେ ଜାନ୍‌ବାର୍ କଥା । ଉସତ୍ ହଇକରି ଏକ ମନେ ତମେ ଇ ଯୋଗସାଧନା ବଏସେରା କର ।୨୩।

ମନର୍ ସବୁ କାମନାକେ ତିଆଗ୍ କର, ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ସାଏଦ୍ କର, ଧୀରେ ସୁସ୍‌ତେ ଏନ୍‌ତା ଯୋଗ୍ ବଏସେରା କର୍‌ବାର୍ କଥା, ବାକି କେନ୍‌ସି ଆଡ଼େ ଚିନ୍ତା ନାଇଁ କରି କରି ଅବ୍‌ଗା ମାହାପୁରୁର୍ ଠାନେ ମନ୍ ଦେବାର୍ କଥା ।୨୪-୨୫।

ଇ ଅଥୋଥାଲି ଛନ୍‌ଛନ୍ ମନ୍ ବିଷୟା ଭୁଗର୍ ଲାଗି ଇଥିତାହିଁ ଭାଗୁଥିସି, ଇ ମନ୍‌କେ ସେଠାନୁ ଘୁଚାଇ ଆନିକରି ମାହାପୁରୁର୍ ଠାନେ ହରଦମ୍ କେଚଡାବାର୍ /ଜୁରବାର୍ କଥା ।୨୬।

ଯେନ୍‌ମାନ୍‌କର୍ ମନ୍ ବିଲ୍‌କୁଲ ଶାଁତ୍ ଆଏ, ଯେ ପାପନୁ ମୁକତ୍ ଆର୍ ଯେନ୍‌ମାନ୍‌କର୍ ରଜଗୁନ୍ ଶାଁତ୍ ହଇଗଲାନ, ସେ ଯୁଗୀ ଭଗବାନ କର୍ ସାଁଗେ ଗୁଟେ ହଇକରି ଅକ୍ଷୟ ଆନନ୍ଦ୍ ପାଏସି ।୨୭।

ପାପଶୁଇନ୍ ଯୁଗୀ ଆତ୍ମାକେ ଏନ୍ତା ଲଗେତ୍ ଭଗବାନ୍‌କର ଠାନେ ଲଗେଇ କରି ମହାସୁଖର୍ ମହା ଆନନ୍ଦ ପାଏସନ୍ ।୨୮ ।

ସମ୍‌ଦର୍ଶୀ ଯୁଗୀ ସବୁ ପ୍ରାଣୀରଠାନେ ଆତ୍ମାକେ ଦେଖ୍‌ସି, ଆତ୍ମାନ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଅଛନ୍ ବଲି ଭାବ୍‌ସି ।୨୯ ।

ଯେନ୍ ଲୋକ୍ ସବୁ ପ୍ରାଣିର୍ ଭିତ୍‌ରେ ମତେ ଦେଖ୍‌ସି ଆର୍ ମୋର୍ ଭିତ୍‌ରେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀକେ ଦେଖ୍‌ସି, ତାହାକୁ ମୁଇଁ ଅଦୁରୁଶ ନୁହେଁ ସେ କି ମୋର୍ ଲାଗି ସେ ଅଦୁରୁଶ୍ ନୁହେଁ ସେ ।୩୦ ।

ଯେନ୍ ପୁରୁଷ୍ ଏକ୍ ଭାବ୍‌ଥି ସବୁ ପ୍ରାଣୀକର୍ ଠାନେ ମତେ ଅଛନ୍ ଜାନିକରି ଜପ୍‌ସନ୍, ସେ ଯୁଗୀ ସବୁ ରକମର୍ କବାର୍ କମ୍ କରୁଥିଲେ ଭିଲ୍ ମୋର୍ ଲାଗି ହିଁ ସବୁ କିଛି କରୁଥିସନ୍ ।୩୧ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଯେ ସବୁଠାନେ ସମ୍‌ପଟିଆ ସମାନ୍ ଆତ୍ମଭାବ୍ ଦେଖ୍‌ସନ୍, ସମ୍‌କର୍ ସୁଖଦୁଖକେ ନିଜର ସୁଖ୍ ଦୁଖ୍ ବଲି ଦେଖସନ୍ ସେ ମହାଯୁଗୀ ଆଏ ।୩୨ ।

ଅରଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ହେ ପର୍ଭୁ ! ଇ ଯେନ୍ ସମ୍‌ଭାବ୍ ଯୋଗ୍ ମତେ ବୁଝାଲେ ମୋର୍ ମନ୍ ଥାବେ ନାଇଁନ ବଲି ମୁଇଁ ସେଟା ଦେଖି ନାଇଁ ପାର୍‌ବାର୍ ।୩୩ ।

କାରନ୍ ହେ କୁଷ୍ଣଁ ! ଇ ଉଛନ୍ ମନ୍‌ଟା ବଡ଼େ ଲବାର୍ ଆଏ । ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ସୁଖ୍ ନିକେ ବରକସି ଘିଚିହେବାର୍ ତାର୍ କବାର୍ ଆଏ । ସେଥିର୍ ଲାଗି ମନ୍‌କେ ଆଏତେ ରଖବାର୍‌ଟା ବଏଲେ ଧୁକାକେ ଗୁରମୁଟେଇକରି ରଖ୍‌ବାର୍ ବାଗିର୍ ବଡ଼େ କାଏଡ଼୍ ଆଏ ।୩୪ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ମହାବାହୁ ! ଚଁଚଲ୍ ଉଦୁର୍ଚ୍ଛା ମନ୍‌କେ ଆଏତେ ରଖବାର୍‌ଟା ବେଶକ୍ କାଏଡ଼୍ ଆଏ । ଫେର୍ ଭି ଆହୋ କୁନ୍‌ତିର୍ ପୁଓ ଅର୍‌ଜୁନ୍ ! ବଏରାଗ ଆର୍ ବଏସେରାର୍ ବୁତେ ମନ୍‌କେ ଆଏତେ ରଖିହେସି ।୩୫ ।

ଯାହାର୍ ମନ୍ ଆବେ ନାଇଁନ, ତାର୍ ଲାଗି ଯୋଗ୍ ପାଏବାର୍‌ଟା କେଥିନି କାଏଡ଼୍ ଆଏ, ହେଲେଁ ମୋର୍ ମତେଁ ମନକେ ଯେ ଶାସନ୍ କରି କରି ଆଏତେ ରଖିଛେ, ତାହାକେ ସୁହୁଜି ଯୋଗ୍ ପରାପତ୍ ହେସି ।୩୬ ।

ଅର୍‌ଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ହେ ଶ୍ରୀକୁଷ୍ଣ ! ଯାର୍ ଯୋଗ୍ ଥି ଶର୍‌ଧା ଥିସି, ହେଲେ ସଂଯମି ନୁହେଁସେ ବଲି ମନ୍‌ଟା ଯୋଗ୍‌ନୁ ବିଚଲିତ୍ ହଇଯାଇଛେ, ସେନ୍ତା ସାଧକ୍ ଯୋଗର୍ ସିଧି ନାଇଁ ପାଇ କରି କାଏଁ ଗତି ପାଏସନ୍ ? ।୩୭ ।

ଅଧାବାଟେ ଯେ ଯୋଗ୍ ସାଧନା ଛାଡିଦେସି, ଛିଡ଼ଲା ବାଦଲ୍ ଖଣ ବାଗିର୍ ଦୁହିଆଡୁ ନାଇଁ ହଇକରି ନାସ ନାଇଁ ହଏ କାଏଁ ? ।୩୮ ।

ହେ ଶ୍ରୀକୁଷ୍ଣ ! ମୋର୍ ମନର୍ ଶଁକାକେ ଆପଣକର୍ ବିନୁ ଦୁସ୍‌ରା କିହେ ମେଟେଇ ନାଇଁ ପାରନ୍ ।୩୯ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ପାର୍‌ଥ ! ସେ ପୁରୁଷର୍ ଇହଲୋକନ ବିନାଶ ନାଇଁ ହଏ କି ପର୍‌ଲୋକ ନ ବିନାଶ ନାଇଁ ହଏ । କାରନ୍ ଆହୋ ପ୍ରିୟ ! ଆତ୍‌ମାର୍ ଉଧ୍‌ଧାର୍ ଲାଗି ତାର୍‌ମାନେ ଭଗବତ୍ ପରାପତ୍ ଲାଗି କରମ୍ କରୁଥିବାର୍ କେନ୍‌ସି ଭି ପୁରୁଷ୍ ଖରାପ୍ ଗତି ନାଇଁ ପାଆନ୍ ।୪୦ ।

ଯୋଗ୍ ଭରସଟ୍ ଲୁକେ ପୁଇନ୍ ଆତ୍‌ମାଲୁକ୍‌କର ସଂଗତିଥି ସରଗସୁଖ୍ ପାଏସନ୍, ପଛେ ଧାରମିକ୍ ମହାଜନ୍ ଘରେ ଜନମ୍ ହେସନ୍ ।୪୧ ।

ନହେଲେ ଗ୍ୟାନି ଯୁଗୀ ମାନ୍‌କର୍ ବଂଶେଁ ଜନମ୍ ହେସନ୍, ଇଟା ସଁସାରଥି ଦୁର୍ଲଭ୍ ଜନମ୍ ଆଏ ।୪୨ ।

ସେଠାନେ ସେ ଆଘର୍ ଜନମର୍ ଦିହେଁ କୁଲ୍‌ଜି ସଁକଲି ଥିବାର୍ ବୁଧିର୍ ସନ୍‌ଯୋଗ୍ ଥି ଯୋଗ୍ ସଁସ୍କାର୍ କେ ସୁହୁଜି ପାଇଯାଏସନ୍ । ଆହୋ କୁରୁନନ୍ଦନ୍ ! ତାହାର୍ ପ୍ରଭାବ୍‌ନ ସେ ଫେର୍ ଘାଏ ପରମାତ୍‌ମା ପ୍ରାପ୍ତିର୍ ଲାଗି ଆଘର୍‌ଠାନୁ ଜହ ଚେରେଷ୍ଟା କର୍‌ସନ୍ ।୪୩ ।

ପୁରୁଷ୍ ପରହର୍ ଅଧୀନେ ଥିଲେ ଭିଲ୍ ଆଘର୍ ବଏସେରାର୍ ବଲେ ବେଶକ୍ ଭଗବାନକର୍ ଆଡ଼କେ ଘିଚି ହେସନ୍ । ସକାମ୍ କରମ୍ ଛାଡିକରି ଯୋଗର୍ ଗ୍ୟାନ୍ ଜାନ୍‌ବାର୍‌କେ ଖୋବ୍ ମନ୍ କରସନ୍ ।୪୪ ।

ହେଲେଁ ଅନେକ ଜନ୍‌ମୁ ତପ୍ ସାଧିକରି ଯୁଗୀ ଇ ଜନ୍‌ମେ ସଁସ୍କାର୍ ପାଇକରି ସବୁ ପାପ୍‌ନୁ ମୁକ୍ତ ହଇଯାଏସନ୍ ଆର୍ ସେ ଘଡି ହିଁ ପରମ୍‌ଗତି ପାଏସନ୍ ।୪୫ ।

ତପି, ଶାସ୍ତ୍ରଗ୍ୟାନି ଆର୍ ସକାମ୍ କର୍ମୀନୁ ଭି ଯୁଗୀ ବଡ ଆଏ, ସେଥିର୍‌ଲାଗି ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ତମେ ଯୁଗୀ ହଇଯ ।୪୬ ।

ଯୁଗୀ ମାନ୍‌କର୍ ଭିତରେ ଭିଲ୍ ଯେନ୍ ଶରଧାବାନ୍ ଯୁଗି ଅନ୍ତରାତ୍‌ମାର୍ ସହିତ୍ ମତେ ହରଦମ୍ ଭଜୁଥିସନ୍, ସେ ଯୁଗୀ ମୋର୍ ମତେଁ ସବ୍‌ସେ ବଣିହାଁ ଆନ୍ ।୪୭ ।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ଛଅ ଅଧିଆ ସରଲା ।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

ସାତ୍ ଅଧିଆ

ଗ୍ୟାନ୍ ବିଗ୍ୟାନ୍ ଯୋଗ୍

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ପାରଥ ! ମୋରଠାନେ ମନ୍‌କେ ସଁପି ଦେଇକରି କେନ୍ତା ଯୋଗ୍ ବଏସେରା କଲେ ମୋର୍ ବଲ୍ ବିଭୁତି ଚିନ୍‌ହି ଜାନି ପାରବ, ସେଟା ଶୁନ ।୧।

ମୁଇଁ ତମ୍‌କୁ ବିଗ୍ୟାନ୍ ସାଁଗେ ଇ ତତ୍ପ ଗ୍ୟାନ୍ କଥାଟା କହେମି, ଇଟା ଜାନିଗଲେ ଦୁନିଆଁ ନ ଆରୁ କିଛୁ ଜାନ୍‌ବାରକେ ବାକି ନାଇଁ ରହିଯାଏ ।୨।

ହଜାର୍ ହଜାର୍ ମୁନୁଷକର୍ ଭିତରେଁ କେନ୍ ଝନେ ଅଧେ ଭାଏଲ୍ ଆତ୍‌ମଗିଆନି ପାଏବାର୍‌ଲାଗି ଯତନ୍ କରସନ୍। ସେନ୍‌ତା ଇ ହଜାର୍ ହଜାର୍ ଆତ୍‌ମଗ୍ୟାନ୍ ଭିତ୍‌ରୁ ଅକସ୍ମାତ୍ କିଏ କେନ୍‌ତା ମତେ ଭଲ୍‌କରି ଜାନିପାରସନ୍ ।୩।

ମାଏଟ୍, ପାଏନ୍, ଜୁଏ, ଧୁକା, ବାଦଲ୍, ମନ୍, ବୁଧି ଆରୁ ଅହଁକାର- ଏନ୍‌ତା ଆଠ୍ ରକମର୍ ମୋର୍ ଅପରା (ଜଡ) ପର୍‌କୁତି ଆଏ। ହୋ ମହାବାହୁ ! ଇତାରଠାନୁ ଭିନ୍ ଦୁସ୍‌ରା ପର୍‌କୁତି ଯେନ୍‌ଟା କି ଇ ସାରା ଜଗତ୍‌କେ ଧରି ରଖିଛେ, ସେଟା ମୋର୍ ପରା (ଚେତନ୍) ପର୍‌କୁତି ବଲି କରି.ଜାନ ।୪-୫।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ତମେ ଜାନ ଜେ, ଇ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ମୋର୍ ଦୁହି ପର୍‌କୁତିନୁ ହିଁ ଜାତ୍ ହଇଛନ୍। ମୁଇଁ ସୃଷ୍ଟିର୍ ସିରଜିନା ଆର୍ ପରଲଏର୍ କରତା ଆଏଁ। ତାରମାନେ ମୁଇଁ ହଉଛେ ଇ ସାରା ସୁରୁସ୍‌ଟିର୍ ମୁଲ୍‌କାରନ୍ ।୬।

ଆହୋ ଧନନ୍‌ଜଏ ! ମୋର୍ ଠାନୁ ଭିନ୍ ଅଲଗା କିଛୁ ଭିଲ୍ ପରମ୍ କାରନ୍ ନାଇଁନ । ସୁତାଥିଁ ସୁତାର୍ ମଣିମାନେ ଜେନ୍‌ତା ଗୁଁଥି ହଇଥିସି, ସେନ୍‌ତା ଇ ଜଗତ୍ ମୋର୍ ନ ଗୁଁଥି ହଇଛେ ।୭ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ମୁଇଁ ହଉଛେଁ ପାନିର୍ ରସ୍, ଜନ୍ ଆର୍ ସୂର୍ଯ୍ୟର୍ ପରଭା/ ଉକିଆ, ସବୁ ବେଦର୍ ଓଁକାର୍, ମେଘର୍ ଶବଦ୍, ଆଉର୍ ପୁରୁଷ ମାନ୍‌କର୍ ପୁରୁଷତ୍ୱ ।୮ ।

ମୁଇଁ ଇ ପୁରଥିର୍ ପୁଇନ୍ କହର୍, ଜୁଏର୍ ତେଜ୍, ସବୁ ଜୀବର୍ ଜୀବନ୍, ଆଉର୍ ତପି ମାନ୍‌କର୍ ତପ୍ ଆଏଁ ।୯ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ତମେ ମତେ ହିଁ ସବୁ ଜୀବର୍ ସନାତନ୍ ବିହନ୍ ବଲି କରି ଜାନ, ମୁଇଁ ହିଁ ବୁଧିଆ ମାନ୍‌କର୍ ବୁଧି ଆରୁ ତେଜସ୍ୱୀ ମାନ୍‌କର୍ ତେଜ ।୧୦ ।

ଆହୋ ଭରତ୍‌ମାନ୍‌କର୍ ମୁରଧୁନିଆ ! ମୁଇଁ ବଲ୍‌ବାନ୍ ମାନ୍‌କର୍ ବିନ୍ କାମନାର୍ ବଲ୍,ସବୁ ପ୍ରାଣି ମାନ୍‌କର୍ ଭିତରେ ଧରମର୍ ନିଏ କାମ୍ ଆଏଁ ।୧୧ ।

ସତ୍ୱଗୁନ୍, ତମଗୁନ ଆଉର୍ ରଜଗୁନର୍ ଭାବ୍‌ଟା ମୋରଠାନୁ ଜନମଜାତ୍ ଆଏ, ହେଲେଁ ପରକୁତ୍‌ରେ ମୁଇଁ ସେସବୁଥି ନାଇଁନ କି ସେ ସବୁ ମୋର୍ ଠାନେ ନାଇଁ ନ ।୧୨ ।

ସତ୍ୱ, ରଜ, ତମ– ଇ ତିନହିଁ ଗୁନ୍‌ର ଭାବ୍ ସାରା ଜଗତକେ ମହନି ଲଗେଇ ଦେଇଛେ । ତିନହିଁ ଗୁନର୍ ଉପରେଁ ମୁଇଁ ଅବିନାଶୀ ବଲିଁ ଲୁକେ ଜାନି ନେଇଁ ପାରବାର୍ ।୧୩ ।

କାରନ୍ ମୋର୍ ଇ ତିରଗୁନ ମାୟା ଅଲୌକିକ୍ ଆଏ। ହେଲେ ଭି ଯେନ୍ ଲୁକ ଅବ୍‌ଗା ମତେ ଆଠକାଲି ବାରମାସି ଭଜ୍‌ସନ୍, ସେମାନେ ଇ ମାୟାର୍ ଛାୟାନୁ ତରିଯାଏସନ୍।୧୪।

ଯେନ୍ ମାନ୍‌ବାର୍ ଗିଆନ୍‌କେ ମାୟା ଚୁରେଇ ନେଇଛେ, ସେନ୍‌ତା ଅସୁର୍ ସଭାବର୍ ଲୁକେ ଆର୍ ଅଧମ୍ ମୁଢ଼ମାନେ ମତେ ନାଇଁ ଭଜନ୍।୧୫।

ଆହୋ ଭରତ୍ ବଂଶର୍ ମୁରଧୁନିଆ ଅରଜୁନ୍! ଫଲ୍‌କାମି, ବିପଦଅରକଲେ ପଡିଥିବାର୍ ଲୋକ୍,ମାହାପୁରୁକେ ଜାନ୍‌ବାଲ୍ ଲାଗି ଭଜୁଥିବାର୍ ଲୋକ୍ ଆଉର୍ ଗ୍ୟାନି ଏନ୍‌ତା ଚାଏର୍ କିସମର୍ ଭଗତ୍ ମତେ ଭଜନ୍ କରସନ୍।୧୬।

ଇ ଚାର୍‌ହି ମଏଧେଁ ମୋର୍‌ଠାନେ ହର୍‌ଦମ୍ ଏକ୍ ମନ୍ ଏକ୍ ଚିତ୍ ରଖିଥିବାର୍ ଗ୍ୟାନି ବଡ଼ ଆନ୍ କାରନ୍ ଗ୍ୟାନିର୍ ଲାଗି ମୁଇଁ ସବୁନୁ ପ୍ରିୟ ଆର୍ ମୋର୍ ଲାଗି ଗ୍ୟାନି ସବୁନୁ ପ୍ରିୟ ଆଏ।୧୭।

ଇ ସଭେ (ସବୁ ଭଗତ୍) ଉଦାର୍ ଆନ୍। ହେଲେ ମୋର୍ ମତେଁ ଗ୍ୟାନି ଭଗତ୍ ଖୁଦ୍ ମୋର୍ ରୁପ୍ ଆନ୍, କାରନ୍ ସେମାନେ ମତେ ହିଁ ଆଶ୍‌ରା କରି କରି ମୋର୍‌ଠାନେ ରହିଥିସନ୍।୧୮।

କେଥିନି କେତେ ଜନମ୍ ଉତାରୁଁ ତତ୍‌ପଗ୍ୟାନି ସବୁକିଛୁ ବାସୁଦେବମଏ ଭାବ୍ ରଖିକରି ମତେ ଉଜ୍‌ସନ୍। ସେନ୍ତା ମହାତ୍‌ମା ଜହ ଦୁର୍‌ଲଭ୍ ଆନ୍ ।୧୯।

ଏନ୍ତା ସେନ୍ତା କରି ଗୁରହୁ କିସମର୍ ଭୋଗ୍ କାମ୍‌ନାଥି ଯାର୍ ଗିଆନ୍ ଚୁରି ହଇଯାଏସି ସେମାନେ ନିଜର୍ ପରକୁତିର୍ ଅଧିନ୍ ହଇକରି ଦୁସ୍‌ରା ଦେବ୍‌ତାମାନ୍‌କୁ ପୁଜା କରସନ୍।୨୦।

ଯେନ୍ ସକାମି ଭଗତ୍ ଜେନ୍ ଯେନ୍ ଦେ ଦେବ୍‌ତା ମାନ୍‌କୁ ପୁଜା କରସନ୍, ସେ ଭଗତ୍‌କର୍ ସଧକେ ମୁଇଁ ସେ ସେ ଦେ ଦେବ୍‌ତାର୍ ଠାନେ ନିଝାଟ୍ କରି ଲଗେଇ ଦେସିଁ।୨୧।

ସେ ସକାମି ଲୁକେ ନିଜର୍ ଦେବ୍‌ତାକେ ପୁଜା କରି କରି ମାଏନ୍ ମନ୍‌ସା ଝିନସ୍ ପାଏସନ୍ ଯେନ୍‌ଟାକି ମୁଇଁ ହିଁ ଦେସିଁ ।୨୨।

ସେ ଥୁରେବୁଧିଆମାନେ ଯେନ୍ ଫଲ୍ ପାଏସନ୍ ସେଟା ଥୁରେ ଦିନର୍ ଲାଗି ଆଏ। ସେ ଦେବ୍‌ତା ପୁଜା କଲା ଲୁକେ ଦେବ୍‌ତାକେ ପାଏସନ୍, ହେଲେଁ ମୋର୍ ଭଗତ୍‌ମାନେ ମତେ ଜେନ୍‌ଥେଇ ଜପ୍‌ଲେ ଭିଲ୍ ଶେଷେଁ ମତେ ହିଁ ପାଏସନ୍ ।୨୩।

ନିରବୁଧିଆ ଲୁକେ ମୋର୍ ରୁପ୍‌କେ ଜାନି ନାଇଁ ପାରନ୍, ମତେ ସାଧା ମୁନୁସ୍‌ଟେ ବଲି ଭାବ୍‌ସନ୍। ମୁଇଁ ମନ୍ ଇନ୍ଦ୍ରିଅର୍ ଉପରେ ଆଏଁ, ସେଟା ନାଇଁ ଜାନନ୍।୨୪।

ମୁଇଁ ନିଜର୍ ଯୋଗମାୟାଥି ଲୁକି ଥିବାର୍ ଲାଗି ସମ୍‌କୁଁ ଦେଖା ନାଇଁ ଦିଏଁ, ହେଥିରଲାଗି ଇ ଅଗ୍ୟାନ୍ ଲୁକେ ମତେ ଅଜନ୍‌ମା ଆରୁ ଅବିନାଶୀ ବଲି ନାଇଁ ଜାନନ୍ ।୨୫।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଆଘ୍‌ଲିଜେନ୍‌ମାନେ ଥିଲେ, ଇହାଦେ ଯେନ୍‌ମାନେ ଅଛନ୍ ଆର୍ ପଛ୍‌କେ ଯେନ୍‌ମାନେ ଜନମ୍ ହେବେ, ସେ ସବୁ ଜିବ୍ ଜଁତ୍‌କୁ ମୁଇଁ ଜାନ୍‌ସି । ହେଲେଁ ବିନ୍ ଶ୍ରଦ୍ଧାର୍ ବିନ୍ ଭକ୍‌ତିଆ ଗୁଟେ ଭି ମୁନୁଷ୍ ମତେ ନାଇଁ ଜାନନ୍ ।୨୬।

ହୋ ଭରତ୍ ବଂଶର୍ ଅରଜୁନ୍ ! ସଁସାରେ ଇଛା ଆରୁ ଦ୍ୱେଷନୁ ଜାତ୍ ସୁଖ-ଦୁଖର ମାୟାମୋହଥି ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ବୁଡିଥିସନ୍ ।୨୭।

ନିସ୍‌କାମ୍ ପୁଇନ୍ କରମ୍ କରି କରି ଯାର୍ ପାପ୍ ତାପ୍ ନାଶ୍ ହଇଗଲାନ, ସେମାନେ ଘୁଚ୍‌ପୁଚ୍ ମୋହନୁ ମୁକତ୍ ହଇକରି, ଦୃଢ଼ବ୍ରତା ହଇକରି ମତେ ଭଜସନ୍ ।୨୮।

ଯେନ୍‌ମାନେ ମୋର୍ ଶରନ୍ ପଶିକରି ଜରା ଆରୁ ମରନ୍‌ନୁ ମୁକ୍‌ତି ପାଏବାକେ ବେଉଁତ କରସନ୍, ସେମାନେ ସେ ବରମହ, ପୁରା ଅଧ୍ୟାତ୍‌ମ ଆରୁ ସକଲ କରମ୍ ଜାନ୍‌ସନ୍ ।୨୯।

ଅଧିଭୁତ୍, ଅଧିଦଏବ ଆରୁ ଅଧିଯଗ୍ୟଁ ସାଁଗେ ସମକର୍ ଆତ୍‌ମ ରୁପର୍ ମତେ, ଯେ ସଟେଁ ଘଟେଁ ବେଲ୍‌କେ ସୋର୍ କଲେ ଭିଲ୍ ତାକର୍ ମନ୍ ଚିତ୍ ମୋର୍ ଠାନେ ଜୁରିହେସି ଆର୍ ମତେ ସେ ପାଏସନ୍ ।୩୦।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ସାତ୍ ଅଧିଆ ସରଲା ।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣଁ।।

ଆଠ ଅଧିଆ

ତାରକ୍ ବ୍ରହ୍ମ ଯୋଗ୍

ଅରଜୁନ୍ ପଚରାଲେ- ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ୍ ! ସେ ବରମହ କାଣା ଆଏ ? ଅଧ୍ୟାତ୍ମ କାଣା ଆଏ ? କର୍ମ କେନ୍‌ଟା ଆଏ ? ଅଧିଭୁତ୍ କାହାକେ ବଲସନ୍ ? ଅଧିଦୈବ କାହାକେ କହେସନ୍ ? ।୧।

ହେ ମଧୁସୁଦନ ! ଇନ ଅଧିଜଗୟଁ କିଏ ଆର୍ ସେ ଇ ଦିହିଥି କେନ୍ତାକରି ଅଛନ୍, ମଲାବେଲ୍‌କେ ଆପଣକୁ କେନ୍ତାକରି ଜାନ୍‌ସନ୍ ।୨।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ପରମ୍ ଅକ୍ଷର୍ ହଉଛେ ବରମହ । ନିଜର୍ ରୁପ୍/ସଭାବ୍ ଜିବାତ୍‌ମାକେ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ କହେସନ୍ । ପ୍ରାଣୀମାନକର୍ ଭାବ୍ ବନଉଥିବାର୍ ତ୍ୟାଗ୍ କେ କର୍ମ ବଲି ଜନାଜାଏସି ।୩।

ଜାତ୍ ହଇକରି ନାଶ ହେବାର୍ ଜିନିଷ୍ ହଉଛେ ଅଧିଭୁତ୍ । ହିରନ୍‌ମଏ ପୁରୁଷ୍ ହଉଛନ୍ ଅଧିଦୈବ । ଆହୋ ମୁନୁଷର୍ ସିଘା ଅରଜୁନ୍ ! ଇ ଦିହେଁ ମୁଇଁ ବାସୁଦେବ୍ ଅନ୍ତରଜାମି ରୁପର୍ ଅଧିଜଏଗଁ ଆଏଁ ।୪।

ଯେନ୍ ଲୁକେ ଜିବନ୍‌ଗଲା ବେଲ୍‌କେ ଘଲେ ମତେ ସୋର୍ କରି କରି ଦିହି ଛାଡୁଛନ୍, ସେ ମୋର୍ ସଏଦ୍ ରୁପ୍ କେ ପାଏସନ୍ । ଇଥି ଟିଖେ ବି ଶଁକା ନାଇଁନ ।୫।

ହୋ କୁନ୍‌ତିର ପୁଓ ଅରଜୁନ୍ ! ଇ ମୁନୁଷ୍ ପୁଟ୍ ପୁଟ୍ କଲା ବେଲ୍‌କେ ଯେନ୍ ଭାବ୍ ସୋର୍ କରି କରି ଦିହି ଛାଡ଼ସି, ସେ ସେଟା ହିଁ ପାଏସି, କାରନ୍ ସେ, ସେ ଭାବେ ରହିଥିସି ।୬।

ତ ଆହୋ ଅରଜୁନ୍! ତମେ ଅଠିପର୍ ସରଲଗ୍ ମତେ ସୁମରନା କର ଆରୁ ଯୁଧ୍ୟ ଭିଲ୍ କର। ମନ୍ ବୁଧିକେ ସଁପି ଦେଲେ ତମେ ମତେ ହିଁ ପାଏବ, ଇଥି କେନ୍‌ସି ଶଁକା ନାଇଁନ।୭।

ଆହୋ ପାରଥ ! ମହାପୁରୁ ଧିଆନ୍‌କେ ବଏସେରା କଲେ ଯୋଗ୍ ହଇକରି ମନ୍ ଇଥିତାହିଁ ନାଇଁ ପଲେ, ସେନ୍ତା ଲୁକେ ମହାପୁରୁ କେ ପାଏସନ୍।୮।

ଯେନ୍ ପୁରୁଷ୍ ସରବ୍‌ଜାନ୍, ଅନାଦି, ସାନ୍‌ନୁ ଅଏସୋ ସାନ୍ ସମ୍‌କର୍ ଧାରନ୍-ପୁଶନ୍ କରତା, ସୁରୁଜ୍ ମିତାନ୍ ଚେତନ ପ୍ରକାଶ୍ ରୁପ୍ ଆରୁ ଅବିଦ୍ୟାର୍ ପୁରା ଉପରେ ମହାପୁରୁ କେ ସୁମରନା କରସନ।୯।

ସେନ୍ତା ଭକତିର୍ ପୁରୁଷ୍ ମଲାବେଲ୍‌କେ ଭିଲ୍ ଯୋଗର୍ ବଲେ ଦୁହି ଭୁଲତାର୍ ମଝାଠାନେ ପରାନ୍‌କେ ଥାବେ ରଖି କରି ଥମିଲ୍ ମନେ ସୁମରନା କରି କରି ଭଗବାନ୍‌କେ ପାଏସନ୍।୧୦।

ବେଦର୍ ଜାନ୍‌ବାର୍ ମାନେ ଜେନ୍‌ଟାକେ ଅବିନାଶୀ ବଲ୍‌ସନ୍, ସନ୍ୟାସୀ ମହାତ୍‌ମାମାନେ ଯାହାର୍‌ଠାନେ ଲୀନ୍ ହିସନ୍, ଯେନ୍‌ଟା ପାଏବାର୍ ଲାଗି ବରମ୍‌ଚାରି ଲହଁପିପଡ୍‌ସନ୍, ତାକେ ପାଏବାର୍ ଉପେ ତମ୍‌କୁ କହୁଛେଁ।୧୧।

ସବୁ ଇନ୍ଦ୍ରିଅର୍ ବାଟ୍‌କେ ଚୁଟିକରି (ଆଏତେ ରଖିକରି) ମନ୍‌କେ ହୁରଦେ ଜାଁକି କରି, ପରାନ୍‌କେ ମୁଡେଁ ଥାପନା କରି, ଯୋଗ୍ ଧାର୍‌ନା ନ ରହିକରି ଯେନ୍ ପୁରୁଷ୍ 'ଓଁ' ଅଖର୍‌କେ ଡାଖିଡାଖି ମତେ ଧିଏଇ କରି ଦିହି ଛାଡ୍‌ସନ୍, ସେନ୍ତା ପୁରୁଷ୍ ପରମ୍‌ଗତି ପାଏସନ୍ ।୧୨-୧୩।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍। ଯେନ୍ ଯୁଗୀ ମତେ ଏକ୍‌ମନେ ହରୁ ହରଦମ୍ ସୁମରନା କରସନ୍, ମୋର୍‌ଠାନେ ରାଏତ୍‌ଦିନ୍ ହର୍‌ମିସା ଜୁରି ହଇ ଥିସନ୍, ସେମାନେ ମତେ ସୁହଜିଁ ପାଏସନ୍।୧୪।

ସାଧୁ ମହାତ୍‌ମା ମାନେ ମତେ ପାଏଲେ, ଇ ଘାଏକର୍ ଜନମ୍ ଦୁଖର୍ ଘର୍‌କେ ଫିରି ନାଇଁ ଆସନ୍।୧୫।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍! ସରଗପୁର୍ ତକ୍ ସବୁ ଲୁକେ ଫେର୍ ଜନମ୍ ହଉଥିସନ୍ ହେଲେଁ ହୋ କୁନ୍‌ତିର୍ ପୋ! ମତେ ପାଏଲେ ଫେର୍ ଥରେ ଜନମ୍ ନାଇଁ ହଏ, କାରନ୍ ମୁଇଁ କାଲର୍ ଅତୀତ ଆଏଁ।୧୬।

ବରହମାର୍ ଗୁଟେ ଦିନ୍ ହଜାରେ ଚତୁର୍ଯୁଗ୍ ଆରୁ ଗୁଟେ ରାଏତ୍ ଭିଲ୍ ହଜାରେ ଚତୁର୍ଯୁଗ ବଲି ଜେନ୍ ଲୁକେ ଜାନ୍‌ସନ୍, ସେ ଯୁଗୀମାନେ କାଲର୍ ତତ୍‌ପ ଜାନ୍‌ସନ୍।୧୭।

ବରହମାର୍ ଦିନ୍ ମୁଲ୍ ହେଲେ ତାକର ଦିହିନୁ ଜଗତ୍ ସିରଜିନା ହେସି ଆର୍ ବରହମାର୍ ରାଏତ୍ ହେଲେ ଜଗତଟା ତାକର ଦିହେ ଲୀନ୍ ହଇଯାଏସି।୧୮।

ଆହୋ ପାରଥ! ସେ ଜୀବ୍‌ଜଗତ୍ ପାରକେ ପାର୍ ଜାତ୍ ହେସନ୍ ପର୍‌କୁତିର୍ ଅଧିନ୍‌ଥି ରାଏତ୍ ସମ୍‌ଲେ ଲୀନ ହେସନ୍ ଆର୍ ଦିନ୍ ହେଲେ ଫେର୍ ଜାତ୍ ହେସନ୍।୧୯।

ଇ ଅବ୍ୟକ୍ତନୁ ଭି ଯେନ୍ ବଢ଼େ ବିଲକ୍ଷଣ ସନାତନ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଭାବ୍ ଅଛନ୍, ସେ ପରମାତ୍‌ମା ଦିବ୍ୟ ପୁରୁଷ୍, ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଖପି ଗଲେ ଭି ସେ ଖପି ନାଇଁ ଯାଆନ୍।୨୦।

ଯେନ୍ ଅବ୍ୟକ୍ତ କେ 'ଅକ୍ଷର' ବଲି କହେସନ୍, ସେ ଅକ୍ଷର ଅବ୍ୟକ୍ତଭାବ୍‌ଟା ପରମ୍‌ଗତି ଆଏ, ଜେନ୍ ସନାତନ୍ ଅବ୍ୟକ୍ତଭାବ୍‌କେ ପାଏଲେ ମୁନୁଷ୍ ଆର୍ ନାଇଁ ଫିରେ, ସେଟା ମୋର୍ ପରମ୍‌ଧାମ୍ ଆଏ ।୨୧ ।

ଆହୋ ପାରଥ ! ଯେନ୍ ପରମାତ୍‌ମାର୍ ଛତର୍ ତଲେ ସବୁ ଜିବ୍ ଜଁତୁ ଅଛନ୍ ଆର୍ ଯେନ୍ ପରମାତ୍‌ମାଥି ଇ ଜଗତ୍ ପୁରିଛେ, ସେ ସନାତନ୍ ଅବ୍ୟକ୍ତ ପରମପୁରୁଷ୍ ଅଏନ୍ ଭକତିଥି ହିଁ ମିଲ୍‌ସନ୍ ।୨୨ ।

ହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଜେନ୍ ସମିଆଥି ଦିହି ଛାଡିକରି ଜୁଗିମାନେ ଲେହେଁଟି ନାଇଁ ଆସନ୍ ଆର୍ ଜେନ୍ ସମିଆଥି ଲେହେଁଟି ଆସିକରି (ପୁନରଜନମ୍) ମତେ ପାଏସନ୍, ମୁଇଁ ସେ ଦୁହି ସମିଆର୍ / ବାଟର୍ କଥା କହେମି ।୨୩ ।

ଜେନ୍ ବାଟେ ଧଗ୍ଙ୍ ଧଗ୍ଙ୍ ଜୁଏର୍ ଦିନର୍ ଉଜୁଲ୍ ପଖର୍ ଆର୍ ଉତ୍ତରାୟଣ ଛ ମାସର୍ ଅଭିମାନି ଦେବ୍‌ତା ଅଛନ୍, ମଲା ଉତାରୁ ସେ ବାଟେ ଯାଇଥିବାର୍ ବରମ୍‌ଗିଆନି ଯୁଗୀମାନେ ସେ ଦେବ୍‌ତାମାନ୍‌କର୍ ପଛ ଧରିକରି ବରମହ କେ ପାଏସନ୍ ।୨୪ ।

ଯେନ୍ ବାଟେ କୁହୁଲା, ରାଏତ୍, ଅନ୍ଧାର ପଖର୍ ଆର୍ ଦକ୍ଷିଣାୟନ ଛମାସର୍ ଅଭିମାନି ଦେବ୍‌ତା ଅଛନ୍, ମଲା ଉତାରୁ ସେ ବାଟେ ଯାଇଥିବାର୍ ସକାମି ଯୁଗୀ ଇ ସବୁ ଦେବ୍ ତାମାନ୍‌କର୍ ପଛ୍ ଧରି କରି ଗୁଟେ ଉପରେ ଗୁଟେ ଉପରଲୋକ୍‌କେ ଯାଏସନ୍ । ସେନ ଜନ୍ ଉକିଆ ପାଇକରି ସରଗ୍‌ନ ନିଜର୍ ଶୁଭ୍ କର୍ମର୍ ଫଲ ଭୁଗିକରି ଫିରି ଆଏସନ୍ ।୨୫ ।

କାରଣ, ଜଗତ ଥି ଉଜୁଲ ପଖ୍‌କେ ଦେବଯାନ୍ ଆର୍ ଅନ୍ଧାର୍ ପଖ୍‌କେ ପିତ୍ରୁଯାନ୍ ଏନ୍ତା ଦୁହି ବାଟ୍‌କେ ସନାତନ୍ ବଲି ଧର୍ ସନ୍। ଇ ଦୁହିଟା ଭିତରୁ ଦେବଯାନ୍‌କେ ଧରି କରି ଗଲେ ଘୁଚବାର୍‌କେ ନାଇଁ ପଡ଼େ, ପରମ୍‌ଗତି ମିଲ୍‌ସି, ପିତ୍ରୁଯାନ୍ ଧରି କରି ଗଲେ ଫେନ୍ ଘୁଚବାର୍‌କେ ପଡ଼୍‌ସି ତାର୍‌ମାନେ ଜନମ୍-ମରନ୍ ପାଏସନ୍ ।୨୬।

ଆହୋ ପାରଥ! ଏନ୍ତା ଭାବେ ଇ ଦୁହିବାଟକେ ଜାନିଗଲେ ଯୁଗୀ କେଭେଁ ମୋହମାୟାଥି ନାଇଁ ପଡ଼ନ୍। ତ ହୋ ଅରଜୁନ୍! ତମେ ହର୍‌ମିସା ସମାନବୁଧିର୍ ଯୋଗ୍‌ଥି ଜୁରି ହ, ତାର୍ ମାନେ ହରଦମ୍ ମତେ ପାଏବାର୍ ଲାଗି ସାଧନାଥି ରହ।୨୭।

ବେଦ୍‌ପାଠ୍, ଯଗ୍ୟଁ, ତପ୍ ଆର୍ କେଥିନି କରମ୍ ନୁ ଯେନ୍ ପୁଇନ୍‌ଫଲ୍ ମିଲ୍‌ସି ବଲି କୁହାଜାଇଛେ, ସେସବୁର୍ ଛେଦ୍‌ଭେଦ୍‌କେ ଯୁଗୀ ସଲିଟ୍ ଜାନ୍‌ସନ୍ ଆର୍ ସନାତନ୍ ପରମ୍‌ପଦ୍ ପାଏସନ୍।୨୮।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ଆଠ୍ ଅଧିଆ ସରଲା।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

ନଅ ଅଧିଆ

ରାଜ୍ ବିଦ୍ୟା ରାଜ୍ ଗୁହ୍ୟ ଯୋଗ୍

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ତମର୍ ଲେଖେନ୍ ବିନ୍ ଦୋଷର୍ ଭଗତ୍‌କେ ଇ ଗୁପତ୍ ବିଗ୍ୟାନ୍ ସାଁଗେ ଗ୍ୟାନ୍‌ଟା ମୁଇଁ ଫେର୍ ଥରେ ବନେକରି ବୁଝେଇନେମି, ସେଟା ଜାନ୍‌ଲେ ତମେ ଦୁଖ ସଁସାରକେ ଲହଁକି କରି ମୁକ୍ତ ହଇଯିବା ।୧ ।

ଇ ବିଗ୍ୟାନ୍ ସାଁଗେ ଗ୍ୟାନ୍ ହଉଛେ ସବୁ ବିଦ୍ୟାର୍ ରଜା ଆଏ, ସବୁ ଗୁପତ୍ ଭେଦର୍ ରଜା, କେଥନି ପବିତ୍ର, ଅତିଶେ ଅଏନ୍, ପରତଖ୍ୟ ଫଲଦାୟୀ ଆର୍ ଧରମ୍ ମଏ ଆଏ । ସାଧନା କରବାରଥି ଇଟା ଗୁରଦୁ ସହଜ ଆର୍ ଅବିନାଶୀ ଆଏ ।୨ ।

ଆହୋ ପରନ୍‌ତପ୍ ଅରଜୁନ୍ ! ଇ ଧରମ୍‌ଥି ଯେନ୍ ପୁରୁଷମାନେ ସଧ ନାଇଁ ରଖନ୍, ସେ ମତେ ନାଇଁ ପାଇକରି ମରନର୍ ସଁସାର୍ ଚକ୍‌ରିଥି କିନ୍ଦ୍‌ରୁଥିସନ୍ ।୩ ।

ମୋର୍‌ନ ଇ ସାରା ସୃଷ୍ଟି ପାଏନ୍‌ଥି ବରଫ ବାଗିର୍ ପୁରି କରି ରହିଛେ । ସବୁ ପ୍ରାଣି ମୋର୍ ଭିତ୍‌ରେ ଭରି ହଇଛନ୍, ହେଲେ ମୁଇଁ ସେମାନ୍‌କର୍ ଭିତ୍‌ରେ ନାଇଁନ ।୪ ।

ସେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ମୋରଠାନେ ନାଇଁ ରହନ୍, ହେଲେ ମୋର୍ ଦଏବି ଯୋଗ୍ ଶକ୍‌ତି ଦେଖ ଯେ, ମୁଇଁ ପ୍ରାଣୀ ମାନ୍‌କର୍ ଧାରନ ପୁଷନ୍ କରତା ଆର୍ ପ୍ରାଣୀମାନ୍‌କର୍ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ହଇକରି ଭି ମୋର୍ ଆତ୍‌ମା ପରକୁତରେ ପ୍ରାଣି ମାନ୍‌କର୍ ଭିତ୍‌ରେ ନାଇଁନ ।୫ ।

ଆକାଶୁଁ ଜାତ୍ ହଇକରି ମହାନ୍ ଧୁକା ହରମିସା ଆକାଶେ ହିଁ ରହେସି, ସେନ୍ତା ମୋର୍ ସଂକଲ୍ପନୁ ଜାତ୍ ହଇକରି ସବୁ ପ୍ରାଣି ମୋର୍‌ଠାନେ ରହେସନ୍ ବଲିକରି ଜାନ।୬।

ଆହୋ ଅର୍‌ଜୁନ୍! କଲପର ଶେଷେଁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ମୋର୍ ପର୍‌କୁତି ପାଏସନ୍ ତାର୍‌ମାନେ ମୋର୍ ପର୍‌କୁତିଥି ଲୀନ୍ ହେସନ୍। କଲପର୍ ମୁଲ୍‌ଥି ସେମାନ୍‌କୁ ମୁଇଁ ଫେର୍ ଥରେ ସୃଷ୍ଟି କରସିଁ।୭।

ମୁଇଁ ମୋର୍ ମାୟାଥି ଇ ସବୁ ପ୍ରାଣୀକୁ ସେମାନ୍‌କର୍ କର୍‌ମ ଅନ୍‌ସାରେ ଥର୍‌କେ ଥର୍ ସୃଷ୍ଟି କରସିଁ।୮।

ଆହୋ ଅର୍‌ଜୁନ୍! ମୁଇଁ ସେସବୁ କର୍ମଥି ଅନାସକ୍ତ ଆଉର୍ ଉଦାସିନ ବାଗିର୍ ରହେସିଁ ବଲିକରି ମତେ ସେସବୁ କରମ୍ ବାଁଧି ନାଇଁ ପାରେ।୯।

ଆହୋ ଅର୍‌ଜୁନ୍! ମୋର୍ ସକ୍‌ତି ସାମ୍‌ରଥର ବଲେ ପର୍‌କୁତି ଚରାଚର ସବୁ ଜଗତ୍ ସୃଷ୍ଟି କରସିଁ ଆଉର୍ ହେଥିର୍‌ଲାଗି ସଁସାର୍ ଚକ୍‌ରି କିନ୍ଦ୍‌ରୁଛେ।୧୦।

ମୁଇଁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀର୍ ଇଶ୍ୱର ଆଏଁ। ନିଜର୍ ଯୋଗମାୟାର୍ ବଲେ ସସାଁରର୍ ମଗଁଲ ଲାଗି ମୁନୁଷ ରୁପେ ନିଲା ଖେଲା କରୁଛେଁ। ମୋର୍ ପରମ୍‌ଭାବ୍ ନାଇଁ ଜାନିକରି ମୁଢ଼ ଲୁକେ ମତେ ସାଧା ମୁନୁଷ୍‌ଟେ ବଲି ଭାବ୍‌ସନ୍।୧୧।

ଛୁଛା ଆଶ୍ ରଖିଥିବାର୍, ଛୁଛା କରମ୍ କରୁଥିବାର୍ ଆର୍ ଛୁଛା ଗ୍ୟାନ୍ ବାଲେ ବଝା ଅଗ୍ୟାନ୍‌ମାନେ ରାକ୍ଷସୀ, ଆସୁରୀ ଆର୍ ମହନି ପର୍‌କୁତିର୍ ଅଧିନେ ରହେସନ୍।୧୨।

ହେଲେ ଆହୋ କୁନ୍ତିର ପୁଓ, ଦଏବି ପରକୁତିର୍ ଆଶ୍ରେ ମହାତ୍ମାମାନେ ମତେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀର୍ ସନାତନ ଅବିନାସୀ ଭଗବାନ୍ ବଲି ଜାନିକରି ମନ୍‌ତନ୍ ଦେଇକରି ଆଠକାଲି ବାରମାସି ମତେ ଭଜସନ୍ ।୧୩।

ସେ ଦୃଢ଼ମନା ଭକତ୍‌ମାନେ ମତେ ପାଏବାର୍ ଲାଗି ବେଉଁତ୍‌କରି ମୋର୍ ନାମ୍ ଗୁନ୍ କିର୍‌ତନ୍ କରସନ୍ ଆର୍ ଘାଏକେ ଛନ୍‌କେ ଜୁହାର୍ କରୁଥିସନ୍, ସରଲଗ୍ ମୋର୍ ଧ୍ୟାନ୍‌ଥି ଜୁଝିକରି ବଢ଼େ ଗହଗହ ପ୍ରେମଥି ମୋର୍ ଉପାସନା କର୍‌ସନ୍ ।୧୪।

କେତେ ଗ୍ୟାନ୍‌ଯୁଗୀମାନେ ମତେ ନିର୍‌ଗୁନ୍-ନିରାକାର ବର୍‌ମହ ବଲି ଜାନିକରି ଗ୍ୟାନ୍ ଜଏଗଁନ ଅଭିନ୍ ଭାବେ ମୋର୍ ଉପାସନା କର୍‌ସନ୍ ତ ଉଁଷା କେତେ ଯୁଗୀ କେଥିନି ରକ୍‌ମେ ମତେ ଭିନ୍ ଭିନ୍ ଭାବେ ଉପାସନା କର୍‌ସନ୍ ।୧୫।

ମୁଇଁ କ୍ରତୁ, ମୁଇଁ ଯଗ୍ୟଁ, ମୁଇଁ ସ୍ୱଧା, ମୁଇଁ ଉସୋକସା, ମୁଇଁ ମନ୍ତର୍, ମୁଇଁ ଘି, ମୁଇଁ ଜୁଏ ଆର୍ ମୁଇଁ ହିଁ ହୁମର୍ କ୍ରିୟା କରମ୍ ଆଏଁ ।୧୬।

ମୁଇଁ ଇ ସବୁ ଜଗତର୍ ଧାତା କର୍‌ତା, କରମ୍ ଫଲ୍ ଦାତା, ବୁଆ, ମାଁ ଅଜା, ଜାନ୍‌ବାର୍ ଝିନସ୍, ପବିତ୍ର ଓଁ କାର ଆଏଁ। ରୁକ୍‌ବେଦ, ସାମ୍‌ବେଦ୍, ଯଜୁରବେଦ୍ ଭି ମୁଇଁ ଆଏଁ ।୧୭।

ମୁଇଁ ସମ୍‌କର୍ ପାଏବାର୍ ବାଗିର୍ ପରମ୍‌ଧାମ୍, ଭରନ୍ ପୁଷନ କର୍‌ତା, ମାଲିକ, ସାଖି, ସମ୍‌କର୍ ରହେବାର୍‌ଠାନ୍, ଶରନ୍ ଆଶ୍ରା, ହିତ୍‌କାରୀ ଆଏଁ। ସମ୍‌କର୍ ସୃଷ୍ଟି ଆର୍ ପରଲଏର୍ କାରନ୍, ଥିତିର୍ ଆଧାର୍, ନିଧାନ ଆର୍ ଅବିନାଶୀ କାରନ୍ ଭି ମୁଇଁ ଆଏଁ ।୧୮।

ମୁଇଁ ହିଁ ସୁରଜ୍ ହଇକରି ତାପ୍ ଦଉଛେଁ, ବରଷାକେ ଘିଚୁଛେଁ ଆର୍ ପାଏନ୍ ବରଷଉଛେଁ। ଆହୋ ଅରଜୁନ୍! ମୁଇଁ ହିଁ ଅମ୍ରୁତ ଆର୍ ମରନ୍, ସତ୍-ଅସତ୍ ଭି ମୁଇଁ ଆଏଁ।୧୯।

ତିନ୍‌ହି ବେଦର୍ ନିସ୍‌ପାପ୍ ପଣ୍ଡିତ୍‌ମାନେ ଯଗ୍ୟଁର୍ ସୋମ୍‌ରସ୍ ପିଇକରି ରକମ୍ ରକମର୍ ଯଗ୍ୟଁ ପୁଜାଧଜା କରି କରି ସରଗ୍ କାମନା କରସନ୍। ସେମାନେ ନିଜର୍ ପୁଇନ୍ ଫଲନୁ ସରଗ୍‌କେ ଯାଇକରି ଦିନାକେତେ ଦିବ୍ୟ ଦେବ୍ ଭୋଗ୍ ପାଏସନ୍।୨୦।

ସରଗେ ସେମାନ୍‌କର୍ ପୁଇନ୍ ଅଁଟିଗଲେ ଫେର୍ ଜନମ୍ ହେସନ୍ ଇ ମରତିଅ ନ । ଫଲର୍ ଆଶା ରଖିକରି ତିନ୍‌ହି ବେଦର୍ କରମ୍ କଲେ ଭିଲ୍ ପାର୍‌କେ ପାର୍ ତାକର୍ ଜନମ୍ ମରନ୍ ଲାଗିଥିସି।୨୧।

ଯେନ୍ ଭକତ୍‌ମାନେ ମତେ ହରୁ ହରଦମ୍ ନିସ୍‌କାମ ଭାବେ ଭଜନ୍ କରସନ୍ ସେମାନ୍‌କର୍ ଜିମା ଖୁଦ୍ ମୁଇଁ ବୁହିସିଁ।୨୨।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍! ଯେନ୍ ସକାମି ଭକତ୍‌ମାନେ ଶ୍ରଦ୍ଧାଥି ଦୁସ୍‌ରା ଦେ ଦେବ୍‌ତାର୍ ପୁଜା କର୍‌ସନ୍, ସେମାନେ ମତେ ହିଁ ପୁଜା କରିଥିସନ୍। ହେଲେ ତାକର୍ ସେ ପୁଜାଧଜାଟା ଅବିଧିର୍ ଆଏ ।୨୩।

କେନ୍ତା ବଏଲେ ସବୁଜାକର୍ ଯଗ୍ୟଁର୍ ଭୁଗତା ଆର୍ ସ୍ୱାମି ମୁଇଁ ହିଁ ଆଏଁ, ହେଲେ ସେମାନେ ମୋର୍ ତତ୍ତ୍ୱକେ ନାଇଁ ଜାନନ୍ ବଲି ଦଲ୍‌ଦଲିଥି ଲୁଟ୍‌ପୁଟାସନ, ତାର୍‌ମାନେ ସେମାନେ ଇ ପୁରଥିନ ଫେର୍ ଘାଏ ଜନମ୍ ହେସନ୍ ।୨୪।

ଦେ ଦେବ୍‌ତାକୁଁ ପୁଜା କଲା ଲୁକେ ଦେବ୍‌ତାକେ ପାଏସନ୍, ପିତୁର ପିତାକୁଁ ପୁଜା କଲା ଲୁକେ ପିତୁରପିତାକେ ପାଏସନ୍, ଭୁତ୍‌ପ୍ରେତ୍ କେ ପୁଜା କଲା ଲୁକେ ଭୁତ୍‌ପ୍ରେତ୍‌କେ ପାଏସନ୍ ଆଉର୍ ମତେ ପୁଜା କଲା ଭକତ୍‌ମାନେ ମତେ ହିଁ ପାଏସନ୍ ।୨୫ ।

ଯେନ୍‌ସି ବି ଭକତ୍ ମତେ ନିର୍‌ମଲ ଭକ୍‌ତିଥି ପତର୍, ଫୁଲ୍, ଫଲ କି ପାଏନ୍ ଚଢ଼ାଲେ / ଅର୍‌ପନ୍ କଲେ ସେ ସବୁ ମୁଇଁ ଉସତ୍ ହଇକରି ଛିନ୍‌ସିଁ ।୨୬ ।

ହୋ ଅର୍‌ଜୁନ୍ ! ତମେ ଉଠ୍‌ନୁ ବସ୍‌ନୁ ଯାହା ଯାହା କରୁଛ, ଖିଆପିଆ, ହୋମ୍, ଦାନ୍, ତପ୍ କରମ୍ ସବୁ ମତେ ସଁପି ଦିଅ ।୨୭ ।

ଏନ୍ତା ଭାବେ ସବୁ କରମ୍ ମୋର୍‌ଠାନେ ଅର୍‌ପନ୍ କଲେ, ସନ୍ୟାସ ଯୋଗ୍‌ଥି ବିନ୍ ଫଲର୍ ଆଶେଁ କରମ୍ କଲେ, ତମେ ଶୁଭ ଅଶୁଭ କରମ୍ ଫାସୁ ମୁକ୍‌ଲିକରି ମତେ ପାଏବ ।୨୮ ।

ମୁଇଁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀର୍‌ଠାନେ ସମାନ ଭାବେ ଅଛେଁ । ମୋର୍ ମଏତର୍ ଭଗାରି କିହେ ନୁହେଁସେ । ହେଲେ ଯେନ୍ ଭକତ୍‌ମାନେ ମତେ ପେରେମ୍‌ଥି ଭଜସନ୍ ସେମାନେ ମୋର୍ ଭିତ୍‌ରେ ଥିସନ୍ ଆରୁ ମୁଇଁ ସେମାନକର୍ ଭିତ୍‌ରେ ପରତଏଖ୍ ପ୍ରକଟ ହଇଥିସିଁ ।୨୯ ।

ଅଏସୋ ନିଠାର୍ ପାପି ଘଲେ ଜଦିର୍‌ବି ଭକ୍‌ତି ଭାବେ ମତେ ଭଜ୍‌ବେ ଜାନି ଥ ସେ ଭି ସାଧୁ ଆନ୍ । କାରନ୍ ସେ ଭଲ୍‌ଭାବେ ନିଝାଟ୍ କରିନେଇଥିସନ୍ ଯେ ମହାପୁରୁର୍ ଭଜନ୍ ସମାନେ ଦୁସ୍‌ରା କିଛୁ ନାଇଁନ ।୩୦ ।

ସେମାନେ ଚାଣ୍‌ହେଁ ଧରମ୍ ଆତ୍‌ମା ହଇଯାଏସନ୍ ଆର୍ ଆଠକାଲି ବାରମାସି ସିଆଁନ୍‌ତି ପାଏସନ୍। ଆହୋ ଅର୍‌ଜୁନ୍ ! ତମେ ଇଟା ବଢ଼େଟେ ସତ୍ ବଲି ଜାନ ଯେ ମୋର୍ ଭକତ୍‌କର୍ ବିନାଶ ନାଇଁ ନା।୩୧।

ଆହୋ ପାରଥ ! ମାଏଝି, ବୈଶ୍ୟ, ଶୁଦୁର୍ କି ହୀନ୍ ଜାତିର୍ ଯେ ଭିଲ୍ ହଅନ୍, ସେମାନେ ଭି ମୋର୍ ଶରନ୍ ପଶିକରି ପରମ୍ ଗତିକେ ପାଏସନ୍।୩୨।

ଫେର୍ କହେମା କାଣା, ପୂଣ୍ୟକର୍ତ୍ତା, ବାମ୍‌ହନ୍ ଆର୍ ରାଜ୍‌ରୁଷି ଭକତ୍‌ମାନେ ମୋର୍ ଶରନ୍ ପଶିକରି ପରମ୍ ଗତି କେ ଜରୁଲ ପାଏସନ୍। ବିନ୍ ସୁଖର୍ ପାଏନ୍ ଫୁଟ୍‌କା ମୁନୁଷ୍ ଦିହି ଧରିକରି ତମେ ପାରୁପତେ ଲଗେତ୍ ମତେ ହିଁ ଭଜ।୩୩।

ମୋର୍ ନ ମନ୍ ଲଗ, ମୋର୍ ଭଗତ୍ ହ, ମୋର୍ ପୁଜାଧଜା କର, ମତେ ଜୁହାର୍ କର। ଏନ୍ତା ଭାବେ ଆତ୍‌ମାକେ ମୋର୍‌ଠାନେ ଜୁରି କରି ମୋର୍ ତୁସ୍‌ତି କଲେ ତମେ ମତେ ସଲିଟ୍ ପାଏବ।୩୪।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ନଅ ଅଧିଆ ସର୍‌ଲା।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

ଦଶ୍ ଅଧିଆ

ବିଭୁତି ଯୋଗ୍

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ହୋ ମହାବାହୁ ! ମୋର୍ ନିଦାନ୍ ଛେଦ୍ ଭେଦ୍ ଆର୍ ପ୍ରଭାବି କଥା ଫେର ଘାଏ ଶୁନ। ତମେ ମୋର୍ ବଢ଼େ ସେନୋର୍ ସିଘା ଭଗତ୍, ତମର୍ ହିତ୍ ଲାଗି ମୁଇଁ ଇ କଥା ଆର୍ ପାରେ ବଖାନ୍‌ମି ।୧ ।

ମୋର୍ ନିଲା ଖେଲାର୍ ପ୍ରକଟ୍ ଭେଦ୍ (ରହସ୍ୟ) କେ ଦେବ୍‌ତାମାନେ କି ମହାରୁଷି ମାନେ ନାଇଁ ଜାନନ୍ କାରଣ ମୁଇଁ ସେମାନ୍‌କର୍ କାରନର୍ ମୁଲ୍ ଆଏଁ ।୨ ।

ଯେ ମତେ ଅଜନ୍‌ମା ଅନାଦି ଆର୍ ମହାପୁରୁ ବଲି ତରକି ପାରସନ୍, ମୁନୁଷ୍‌କର୍ ମଏଧେଁ ସେ ଗ୍ୟାନି ଲୁକେ ସବୁ ପାପୁଁ ମୁକ୍ତ ହେସନ୍ ।୩ ।

ବୁଧି, ଗ୍ୟାନ୍, ସମ୍‌ମୋହ, କ୍ଷମା, ସତ୍, ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ସଂନ୍‌ଜମ୍, ମନ୍ ନିଗ୍ରହ, ସୁଖ୍-ଦୁଖ୍, ସୁରଜନା-ପରଲଏ, ଡର୍-ନିଡର୍, ଅହିଂସା, ସମତା, ସନ୍‌ତୋଷ୍, ତପ୍, ଦାନ୍, ଯଶ୍-ଅପଯଶ୍ ବାଗିର୍ ଯେନ୍ କେଥନି କିସମର୍ ଭାବ୍ ପ୍ରାଣୀମାନକର୍‌ନ ରହିଛେ, ସେ ସବୁ ମୋର୍‌ନୁ ଜାତ୍ ହଇଛେ ।୪-୫ ।

ସଁସାରର୍ ଇ ସବୁ ପରଜା ସାତ୍ ମହାରୁଷିର୍‌ନୁ ଜାତ୍ ହଇଛନ୍, ତାକର୍ ଆଘଲି ଚାର୍‌ହି କୁମାର ଆର୍ ସ୍ୱାୟମ୍ଭୁବ୍ ମିତାନ୍ ଚଉଦ ମନୁ ମୋର୍‌ନୁ ଜାତ୍ ହଇଛନ୍। ଇ ସଭେ ମୋର୍‌ନ ସଧ ରଖ୍‌ସନ୍ ।୬ ।

ଯେନ୍ ଲୁକେ ମୋର୍ ଇ ବିଭୁତି ଆର୍ ଯୋଗସକ୍‌ତିକେ ଜାନ୍‌ସନ୍, ସେ ନିଝାଟ୍ ଭକ୍‌ତିଯୋଗ୍ ଥି ଜୁରି ହଇଯାଏସନ୍, ଇଥି କେନ୍‌ସି ଶଁକା ନାଇଁନ ।୭ ।

ମୁଇଁ ବାସୁଦେବ୍ ହିଁ ସବୁ ଜଗତ୍ ଜାତ୍ ହେବାର୍ କାରନ୍ ଆର୍ ମୋର୍ ବଲେ ହିଁ ସବୁ ଜଗତ୍ ଚଲୁଛେ, ଏନ୍ତା ବୁଝି କରି ବୁଧିଆ ଭକତ୍‌ମାନେ ମତେ ଅଠିପହର୍ ଭଜ୍‌ସନ୍ ।୮ ।

ଏକେସ୍‌କଟିଁ ମୋରଠାନେ ମନ୍ ପରାନ୍ ଲଗେଇକରି ଭକତ୍‌ମାନେ ମୋର୍ ଭକ୍‌ତିର୍ କଥା ଝନେ ଆର୍ ଝନେକେ କହେସନ, ହରମିସା ସନ୍‌ତୋଷ୍ ରହେସନ୍ ଆର୍ ମୋର୍ ନ ରମନ୍ କର୍‌ସନ୍ ।୯ ।

ଏକ୍ ମନେ ଏକ୍ ଧ୍ୟାନେ ପେରେମ୍‌ଥି ଭଜନ୍ କରୁଥିବାର୍ ଭକତ୍‌ମାନ୍‌କୁ ମୁଇଁ ସେ ଗ୍ୟାନ୍‌ଯୋଗ୍ ଦେସିଁ, ଜେନ୍‌ଥି କି ମତେ ସେମାନେ ପାଏସନ୍ ।୧୦ ।

ଆହୋ ଅର୍‌ଜୁନ୍! ସେମାନ୍‌କର୍ ଅନ୍ତରଭିତ୍‌ରେ ମୁଇଁ ରହିକରି ଦୟା କର୍‌ସିଁ, ତାକର୍ ଅଗ୍ୟାନର୍ ଅଁଧାର୍ କେ ଗ୍ୟାନର୍ ବଏଠାଥି ଉଜିଆମଏ କରିଦେସିଁ ।୧୧ ।

ଅର୍‌ଜୁନ୍ କହେଲେ- ଆପଣ ପରମ୍ ବରମହ, ପରମ୍ ଧାମ୍ ଆଉର୍ ପରମ୍ ପବିତ୍ର ଆନ୍ । କାରଣ ଆପଣକୁ ସବୁ ରୁଷିମାନେ ଦେବତାମାନ୍‌କର୍ ମୁଲ୍ ଦେବ୍‌ତା, ଅଜନ୍‌ମା, ସରବ ଠାନିଆ ବଲିକରି କହେସନ୍ । ଦେବରୁଷି ନାରଦ୍, ଅସିତ୍, ଦେବଲ ରୁଷି, ମହାରୁଷି ବ୍ୟାସ ଭି ସେନ୍ତା କହେସନ୍ ଆର୍ ଇହାଦେ ଆପଣ୍ ଖୁଦ୍ ସେକଥା ମତେ କହୁଛନ୍ ।୧୨-୧୩ ।

ହେ କେଶବ୍ ! ଆପଣ ମତେ ଯାହାକିଛୁ କହୁଛନ୍, ସେ ସବୁକେ ମୁଇଁ ସତ୍ ବଲି ମାନୁଛେଁ । ହେ ଭଗବନ୍ ! ଆପଣକର୍ ରୁପ୍‌କେ ଦେବ୍‌ତା ଆର୍ ଅସୁର୍‌ମାନେ କିହେ ନାଇଁ ଜାନନ୍ । ୧୪ ।

ହେ ଛପନ୍ କୁଟି ଜୀବର୍ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା, ହେ ଇଶ୍ୱର, ହେ ଦେବାଧିଦେବ, ହେ ଜଗତ୍‌ପତି, ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ୍, ଆପଣ ନିଜେ ହିଁ ନିଜ୍‌କୁ ଜାନ୍‌ସନ୍ । । ୧୫ ।

ତ ହେ ଭଗବନ୍ ! ଯେନ୍ ବିଭୁତିର୍ ବଲେ ଆପଣ ତିର୍‌ଲୋକଥି ସମ୍‌ପଟିଆ ଅଛନ୍ ! ନିଜର ସେ ଦିବ୍ୟ ବିଭୁତିମାନ୍‌କୁ ପୁରାଭାବେ କହେବାର୍ ଲାଗି ଆପଣ ହିଁ ସମର୍ଥ ଆନ୍ । ୧୬ ।

ହେ ଯୋଗେଶ୍ୱର ! ମୁଇଁ କେନ୍‌ଥେଇ ସୁମରନ କଲେ ଆପଣକୁ ଜାନି ପାର୍‌ମି । ହେ ଭଗବନ ! ଆପଣକର୍ କେନ୍ କେନ୍ ରୁପ ଚିନ୍ତନ୍ କର୍‌ବାର୍ ଲାଏକ୍ ଆଏ । ୧୭ ।

ହେ ଜନାର୍‌ଦନ୍ ! ଆପଣକର୍ ଯୋଗଶକ୍ତି ଆର୍ ବିଭୁତି କେ ବିସ୍ତାର କରି କହୁନ୍ କେନ୍‌ତା ବଏଲେ ଆପଣକର୍ ଅମ୍‌ରୁତ୍ କଥା ଯେତେ ଶୁନ୍‌ଲେ ଭି ମୋର୍ ମନ୍ ନାଇଁ ଭର୍‌ବାର୍, ଶୁନୁଆ ବାଗିର୍ ଲାଗୁଛେଁ । ମୁଇଁ ଆର୍ ଶୁନ୍‌ବାର୍‌କେ ତରସୁଛେଁ । ୧୮ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ କୁରୁ ବଂଶର୍ ମୁର୍‌ଧୁନିଆ ! ଇହାଦେ ମୋର୍ ଜେନ୍ ସବୁ ଦିବ୍ୟ ବିଭୁତି ରହିଛେ, ତାର୍ ଭିତ୍‌ରୁ ତମ୍‌କୁ ସିଘା ଛାଁଟ୍‌ଲା ବିଭୁତି କହେମି, କାରଣ୍ ମୋର୍ ବିସ୍ତାରର୍ ଶେଷଁ ନାଇଁନ । ୧୯ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ମୁଇଁ ସବୁ ଜିବ୍‌ଜନ୍ତୁର୍ ହୁରୁଦ୍ ଭିତରର୍ ଆତ୍ମା ଆଏଁ। ସବୁ ଛପନ୍ କୁଟି ଜୀବର୍ ମୁଲ୍, ମଝା ଆର୍ ଶେଷ ଭି ମୁଇଁ ଆଏଁ । ୨୦।

ଅଦିତିର୍ ବାର ପୁଓ ମଏଧେଁ ମୁଇଁ ବିଷ୍ଣୁ ଆଏଁ, ଉଜାଲା ମଏଧେଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଅଣନ୍‌ଚାସ୍ ପବନ୍ ମଏଧେଁ ମରିଚି ଆଉର୍ ତରାମାନ୍‌କର୍ ମଏଧେଁ ଜନ୍ ଆଏଁ । ୨୧ ।

ମୁଇଁ ବେଦ୍ ମଏଧେଁ ସାମ୍‌ବେଦ୍, ଦେବ୍‌ତା ମଏଧେଁ ଇନ୍ଦ୍ର, ଇନ୍ଦ୍ରିଅମାନକର ମଏଧେଁ ମନ୍ ଆଉର୍ ଜିବଜନ୍ତୁକର୍ ଜିବନ୍ ଚେତନା ଆଏଁ। ୨୨।

ମୁଇଁ ଏଗାର ରୁଦ୍ରର୍ ମଏଧେଁ ଶଂକର, ଯକ୍ଷ /ରାକ୍ଷସ୍ ମଏଧେଁ ତାଲେବର୍ କୁବେର୍, ଅସ୍‌ଟବସୁର୍ ମଏଧେଁ ଜୁଏ ଦେବ୍‌ତା ଆଉର୍ ପର୍‌ବତ୍ ମଏଧେଁ ସୁମେରୁ ଆଏଁ । ୨୩।

ହୋ ପାରଥ ! ଜାନିଥ ଜେ ମୁଇଁ ପୁରୁତ ମଏଧେଁ ମୁଖିଆ ବୃହସ୍‌ପତି ଆଏଁ, ସେନାପତି ମଏଧେଁ ସ୍କନ୍ଦ ଆଉର୍ ପାଏନ୍‌ଘରା ମଏଧେଁ ସାଗର୍ ଆଏଁ । ୨୪।

ମୁଇଁ ମହାରୁଷି ମଏଧେଁ ଭୁରଗୁ, ଶବଦ୍ ମଏଧେଁ ଏକ୍ ଅଖରିଆ ଓଁ, ଯଗ୍ୟ ମଏଧେଁ ଜପ୍‌ଯଗ୍ୟ ଆଉର୍ ଥାବର୍ ପର୍‌ବତ୍ ମଏଧେଁ ହିମାଳୟ ପର୍‌ବତ୍ ଆଏଁ। ୨୫ ।

ମୁଇଁ ଗଛ୍ ମଏଧେଁ ପିପଲ୍ ଗଛ୍, ଦେବ୍ ରୁଷି ମଏଧେଁ ନାରଦ୍, ଗନ୍ଧର୍ବ ମଏଧେଁ ଚିତ୍ରରଥ, ଆଉର୍ ସିଦ୍ଧ ମଏଧେଁ କପିଲ ମୁନି ଆଏଁ । ୨୬।

ମୁଁଇ ଘୁଡା ମଏଧେଁ ଉଚୈଶ୍ରବା ଯେ ଅମରୁତ୍ ସାଁଗେ ଜାତ୍ ହଇଛେ, ହାତି ମଏଧେଁ ଐରାବତ୍ ଆଉର୍ ମୁନୁଷ୍ ମଏଧେଁ ରଜା ବଲି ଜାନ।୨୭।

ମୁଇଁ ଅସ୍ତରଶସ୍ତର୍ / ହତେର୍ ମଏଧେଁ ବଜ୍ର ଆଉର୍ ଗାଏ ମଏଧେଁ କାମ ଧେନୁ ଆଏଁ। ମୁଇଁ ନିୟମନିତି ନ ଛୁଆପିଲା କର୍‌ବାରେଁ କାମ୍‌ଦେବ୍ ଆଉର୍ ସାଁପ ମଏଧେଁ ବାସୁକି ଆଏଁ ।୨୮।

ମୁଇଁ ନାଗ୍ ମଏଧେଁ ଅନନ୍ତ ନାଗ୍ (ଶେଷନାଗ୍), ପାନିର୍ ଜଁତୁ ମଏଧେଁ ବରୁନ୍ ଦେବ୍‌ତା, ପିତ୍ରୁ ମାନ୍‌କର୍ ମଏଧେଁ ଅର୍ଜମା ଆଉର୍ ଶାସକ୍ ମଏଧେଁ ଯମ୍‌ରଜା ଆଏଁ । ୨୯।

ମୁଇଁ ଦଇତ୍ୟ ମଏଧେଁ ପ୍ରହଲାଦ୍, ଗନ୍‌କାରି ମଏଧେଁ କାଲ୍, ପଶୁ ମଏଧେଁ ସିଂହ ଆଉର୍ ଚରେ ଚିରଗୁନ୍ ମଏଧେଁ ଗରୁଡ୍ ଆଏଁ।୩୦।

ମୁଇଁ ପବିତ୍ରକାରି ମଏଧେଁ ଧୁକା, ଯୋଧା ମଏଧେଁ ଶ୍ରୀରାମ୍, ଝୁରି ମଏଧେଁ ମଗର୍ ଆଉର୍ ନଏଦ୍ ମଏଧେଁ ଗଁଗା ଆଏଁ । ୩୧।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍! ସୁରୁସ୍‌ଠିର୍ ମୁଲ୍, ଶେଷ, ମଝା ମୁଇଁ ଆଏଁ। ମୁଇଁ ବିଦ୍ୟା ମଏଧେଁ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ବିଦ୍ୟା(ବରମହ ବିଦ୍ୟା) ଆଉର୍ ଝନେ ଝନ୍‌କର୍ ଗାଲିଝଗର୍ ଗୁତାଉଚ୍ଚାର/ ହଁକାବାଦିର୍ ବାଦ୍ ଆଏଁ।୩୨।

ମୁଇଁ ଅଖର୍ ମଏଧେଁ 'ଅ' କାର୍ ଆର୍ ସମାସ ମଏଧେଁ ଦ୍ୱନ୍ଦ ସମାସ୍ ଆଏଁ। ମୁଇଁ କାଲର୍ ମହାକାଲ୍ ଆଏଁ। ଚାରହି କୁତି ମୋର୍ ମୁହୁଁ ଅଛେ ଆର୍ ମୁଇଁ ସମ୍‌କର୍ ଧାରନ୍ ପୁଷନ୍ କରତା ଆଏଁ । ୩୩।

ସମ୍କର ବିନାଶକାରି 'ମରନ୍' ମୁଇଁ ଆଏଁ, ସମ୍କର ସୃଷ୍ଟିକାରି 'ଜନମ୍' ଘଲେ ମୁଇଁ ଆଏଁ। ମୁଇଁ ମାଏଝି ମାନ୍କର ମଏଧେଁ କିରତି, ଶିରି, ବାଣୀ , ସ୍ମୃତି, ମେଧା, ଧୃତି ଆର୍ କ୍ଷମା ଆଏଁ । ୩୪ ।

ମୁଇଁ ଶ୍ରୁତି ମଏଧେଁ ବଢ଼େ ସାମ୍, ଛନ୍ଦଗିତ୍ ମଏଧେଁ ଗାୟତ୍ରୀ ଛନ୍ଦ, ବାରମାସ୍ ମଏଧେଁ ମଗସିର୍ ମାସ୍ ଆଉର୍ ଛଅଟା ରୁତୁ ମଏଧେଁ ବସନ୍ତ ଆଏଁ । ୩୫ ।

ମୁଇଁ ଛଲ୍କପଟ୍ ମଏଧେଁ ଜୁଆ, ତେଜସ୍ୱୀର୍ ତେଜ୍, ଜିତାର୍ ଜିତ୍, ଉଦ୍ଯୋଗିର୍ ଚେରେଷ୍ଟା ଆଉର୍ ସାତ୍ୱିକ୍ ଲୁକର୍ ସାତ୍ୱିକ୍ ଭାବ୍ ଆଏଁ ।୩୬ ।

ମୁଇଁ ବୃଷ୍ଣି ବଉଁଶ୍ ମଏଧେଁ ବାସୁଦେବ୍ (ତମର୍ ସାଁଗର୍ ଜୁଲି), ପାନ୍ଡବ୍ ମଏଧେଁ ଧନ୍ଜଏ (ତମେ), ମୁନି ମଏଧେଁ ବ୍ୟାସ୍ଦେବ୍ ଆଉର୍ କବି ମଏଧେଁ ଶୁକ୍ରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଆଏଁ ।୩୭ ।

ମୁଇଁ ଦମନ୍କାରିର୍ ଦଣ୍ଡ, ବିଜୟକାମିର୍ ନିତି, ଗୁପତ୍ କଥା ନାଇଁ ଫୁଟ୍ବାର୍ ମଉନ୍ ଆଉର୍ ଗ୍ୟାନି ମାନ୍କର୍ ଗ୍ୟାନ୍ ଆଏଁ । ୩୮ ।

ଆଉର୍ ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ସବୁ ଜିବଜନ୍ତୁର୍ ବିହାନ୍ (ଜନ୍ମର୍ କାରଣ) ମୁଇଁ ହିଁ ଆଏଁ କାରନ୍ ଚର୍ ଅଚର୍ କେନ୍ସି ପ୍ରାଣୀ ମୋର୍ ବିନା ନାଇଁ ଥାଆନ୍ । ୩୯ ।

ଆହୋ ପରନ୍ତପ୍ ! ମୋର୍ ଦିବ୍ୟ ବିଭୁତିର୍ ଖଏଣ୍ ନାଇଁନ। ମୁଇଁ ମୋର୍ ନିଜର୍ ବିଭୁତିର୍ ଖାଲି ନିଦାନ୍ କଥା କେତେଟା ତମ୍କୁ କହେଲି ।୪୦ ।

ଯେନ୍ ଯେନ୍ ଝିନସ୍ଥି ବିଭୁତି, କାନ୍ତି, ଶକ୍ତି ଅଛେ, ସେ ସବୁକେ ତମେ ମୋର୍ ତେଜର୍ ଭାଗେ ମାତର୍କ ବଲି ଜାନ । ୪୧ ।

ଯେ ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଇ ଏତ୍‌କି କଥା ଜାନ୍‌ବାର ତମର୍ କାଏଁ ଦରକାର୍ ଆଏ । ଖାଲି ଜାନିଥ ଜେ, ମୁଇଁ ସାରା ସୁରୁସ୍ଠିର୍ ଭାରକେ ମୋର୍ ଥିପେ ଋଁଚେ ଯୋଗଶକ୍ତିର୍ ବଲେଁ ପୁଟ୍‌ଲେଇଁ ଧରିଛେଁ ।୪୨।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ଦଶ୍ ଅଧିଆ ସର୍‌ଲା ।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣଁ।।

ଏଗାର ଅଧିଆ

ବିଶ୍ୱରୁପ ଦର୍ଶନ୍ ଯୋଗ୍

ଅର୍‌ଜୁନ୍ କହେଲେ- ଆପଣ୍ ମତେ ଦୟା କଲେ ଆଉର୍ ଇ ଜେନ୍ ପରମ୍ ଗୁପ୍ତ ଅଧ୍ୟାତ୍‌ମ କଥା ବୁଝାଲେ, ସେଥି ମୋର ଅଗ୍ୟାନ୍ ମେଟିଗଲା । ୧ ।

କାରନ୍ ହେ କମଲ୍ ନୟନ୍ ! ମୁଇଁ ଆପଣକରନୁ ପ୍ରାଣୀମାନ୍‌କର୍ ଜନମ୍ ଆରୁ ପରଲଏ କଥା ଟିକିନିଖି କରି ଶୁନ୍‌ଲି, ଆପଣକର୍ ଅବିନାଶୀ ମହିମା ଶୁନ୍‌ଲିଁ । ୨ ।

ହେ ପରମେଶ୍ୱର୍ ! ଆପଣ ଜେନ୍ ନିଜର୍ ବନିହାଁ କଥା କହେଲେ ସେଟା ଉଆଜିବ୍ ଆଏ । ଫେର୍ ଭି ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ୍ ! ଆପଣକର୍ ତେଜ୍ ଦିବ୍ୟରୁପ୍ କେ ମୁଇଁ ଦହଦହ ଦେଖିବାର୍ ଲାଗି ଚାହୁଁଛେ ।୩।

ହେ ପର୍ଭୁ ! ଜଧିରି ଆପଣକର୍ ସେ ବିରାଟ ରୂପ ଦେଖିବାର୍ ଲାଗି ମୁଇଁ ଲାଏକ୍ ଆଏଁ ବଲି ଭାବୁଛନ୍, ତ ହେ ଯୋଗେଶ୍ୱର ! ଆପଣ ନିଜର୍ ସେ ଅମର୍ ରୁପ୍ ମତେ ଦର୍ଶନ କରଉନ୍ । ୪ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ ବଏଲେ-ଆହୋ ପାରଥ ! ଇହାଦେ ତମେ ମୋର୍ କେଥିନି ରଙ୍ଗର୍,କେଥିନି କିସମର୍ ଆରୁ କେଥିନି ଆକାରର୍ ଶହ ଶହ ହଜାର୍ ହଜାର୍ ଦିବ୍ୟ ରୁପ୍ ଦେଖ । ୫ ।

ହୋ ଭରତ୍‌ବଂଶିଆ ଅରଜୁନ ! ମୋର୍ ଦିହେଁ ଆଦିତ୍ୟମାନ୍‌କୁ (ଅଦିତିର୍ ବାରଝନ୍ ପୁଓକୁ),ଅସ୍‌ଟବସୁକେ, ଏଗାର ଝନ୍ ରୁଦ୍ରକୁଁ, ଦୁହି ଅଶ୍ୱିନୀକୁମାର୍‌କେ ଆର୍ ଅଣନ୍‌ଚାସ୍ ପବନ୍ କେ ଦେଖ,ଆଘ୍‌ଲି ଜେନ୍‌ଟା ନାଇଁ ଦେଖି, ମୋର୍ ସେ ଆକାଭୁତ୍ ରୁପ୍‌କେ ଘଲେ ଦେଖ ।୬।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଇଛେନ୍ ମୋର୍ ଇ ଦିହର୍ ଗୁଟେ କନେ ଚରାଚର୍ ସବୁ ଜଗତ୍‌କେ ଦେଖ ଆର୍ ଯାହା କିଛୁ ଦେଖ୍‌ବାର୍ ଲାଗି ଚାହୁଁଛ ସେଟା ଭିଲ୍ ଦେଖ । ୭ ।

ହେଲେଁ ତମେ ତମର୍ ଛାଲରକତର୍ ସାଧା ଆଖିଁ ମତେ ଦେଖି ନାଇଁ ପାର । ହେଥିର୍‌ଲାଗି ମୁଇଁ ତମ୍‌କୁ ଦିବ୍ୟ ଆଏଁଖ୍ ଦଉଛେଁ, ସେଥି ତମେ ମୋର ଇଶ୍ୱର୍ ଯୋଗଶକ୍ତି ଦେଖ ।୮ ।

ସନଜଜ କହେଲେ-ହେ ରାଜନ୍ ! ମହାଯୋଗେଶ୍ୱର୍ ଭଗବାନ୍ ଏନ୍ତା ବଲି କହେଲା ଉତାରୁ ଅରଜୁନ୍ କେ ତାକର୍ ଦିବ୍ୟ ବିଶ୍ୱରୁପ୍ ଦେଖେଇ ଦେଲେ । ୯।

କେଥିନି ମୁହୁଁ ଆର୍ ଆଏଁଖ୍, କେଥିନି ଆକାଭୁତ୍ ରୁପ୍, ରକମ୍ ରକମର୍ ଅଲଂକାର୍ ଦିବ୍ୟ ମାଲିର୍ ପିଂଧନ୍‌ପଟା, ଚଂଦନ୍ ମଖା ଦିହି ଆର୍ କେଥିନି ଦିବ୍ୟ ଅସ୍ତରଶସ୍ତରଧାରୀ, ଏନ୍ତା ଚାରହିଆଡ଼େ ମୁହୁଁଥିବାର୍ ଭଗବାନ୍‌କର୍ ବୁର୍‌ସାଲ୍ ଗଖା ଆକାଭୁତ୍ ରୁପ୍‌କେ ଅରଜୁନ୍ ଭକା ଛାଡ୍‌ନୁ ଦେଖିଲେ । ୧୦-୧୧ ।

ଆକାଶେଁ ପାରେକେ ହଜାରେ ବେଲ୍ ଉଦ୍‌ଲେ ଯେନ୍ ଉଜାଲା ଚମକ ଦେବା,ସେଟା ଏଖେଇ ବିଶ୍ୱରୁପ୍ ପରମାତ୍‌ମାର୍ ଉଜାଲା ସାଁଗେ ସରି ନାଇଁ ହଇ ପାରେ । ୧୨ ।

ପାନ୍ଡୁର୍ ପୁଓ ଅରଜୁନ୍ ସେ ସମିଆଥି କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନ୍‌କର ଦିହେଁ ଅଲଗ ଅଲଗ ପୁରା ଜଗତ୍‌କେ ଗୁଟେ ଭାଗେ ଥିବାର୍ ଦେଖିଲେ।୧୩।

ତାହେରୁ କାବା /ଭୋଲ୍ ହଇକରି ଅରଜୁନ୍ ତାକର୍ ରୁଆଁଟେଁକ୍‌ରା ଦିହେଁ ଗୁରଧୁ ତେଜ୍‌ବାଲା ବିଶ୍ୱରୁପ୍ କେ ସଧ ଭକ୍‌ତିଥି ମୁଁଡ଼ ଲୁଇଁକରି ଜୁହାର୍ କଲେ ଆର୍ ଜୁଡା ହାତ୍ କରି କରି ତୁସ୍‌ତି କଲେ।୧୪।

ଅରଜୁନ୍ କହେଲେ - ହେ ଦେବ୍! ମୁଇଁ ଆପଣଙ୍କର୍ ଦିହେଁ ସବୁ ଦେ ଦେବ୍‌ତାକେ, ଚରାଚର୍ ଜିବ୍, ପଦୁଁଫୁଲର୍ ଆସନ୍‌ଥି ଚକା ମୁଟଲା ପାରିଛନ୍ ବରମ୍‌ହାକେ, ମହାଦେବ୍‌କେ, ସବୁରୁଷିମାନ୍‌କୁ ଆର୍ ଦିବ୍ୟ ସାଁପ୍‌ମାନ୍‌କୁ ଦେଖୁଛେଁ ।୧୫।

ହେ ବିଶ୍ୱ ଇଶ୍ୱର! ମୁଇଁ ଆପଣକୁ କେଥନି ହାତ୍, ପେଟ୍, ମୁହୁଁ, ଆଏଁଖି ଆର୍ ଚରହିକୁତିର୍ ଅନନ୍ତ ରୁପ୍‌କେ ଦେଖୁଛେଁ। ମୁଇଁ ଆପଣକର୍ ମୁଲ୍, ମଝ୍, ଶେଷ କିଛୁ ଆଦିଅଁତ୍ ଦେଖି ନାଇଁ ପାର୍‌ବାର୍ ।୧୬।

ହେ ବିଷ୍ଣୁ! ଆପଣ୍ ମୁକୁଟ୍ ପିନ୍ଧିକରି ଗଦାଚକ୍ର ଧରିକରି ଅଛନ୍। ଚାରହିକୁତିର୍ ଉକିଆ, ଜୁଏ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଲେଖେନ୍ ଉଜାଲା, ଦେଖିଲେଁ ଆଏଖଁ ଦୁଖାବା ଆଉର୍ ସବୁଆଡୁଁ ଅପ୍ରମାଣ ରୁପ୍‌କେ ଦେଖୁଛେଁ।୧୭।

ମୋର୍ ଜାନ୍‌ତିକେ ଆପଣ୍ ହିଁ ଜାନ୍‌ବାର୍ ଲାଏକ୍ ପରମ୍ ଅକ୍ଷର ପରଂବରମହ ପରମାତ୍‌ମା,ଆପଣ ହିଁ ଇ ଜଗତର୍ ପରମ୍ ଆଶ୍ରା, ଆପଣ ହିଁ ଅନାଦି ଧର୍ମର୍ ରକ୍ଷାକାରି ଆରୁ ଆପଣ୍ ହିଁ ଅମର୍ ସନାତନ୍ ପୁରୁଷ ଆନ୍ ।୧୮।

ଆପଣକର୍ ଆଗ୍‌ପଛ୍ ମଝା କି ଶେଷ ନାଇଁନ୍, କେଥିନିକେତେ ସାମ୍ରଥ୍‌ବାଲା, କେଥିନିକେତେ ହାତ୍, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଜନ୍ ବାଗିର୍ ଆଏଁଖିମାନେ, ଧଂଗ୍ ଧଂଗ୍ ଜଲ୍‌ତି ଜୁଏ ହୁଲା ମୁହୁଁ ଆଉର୍ ନିଜର୍ ତେଜେଁ ଇ ଜଗତ୍‌କେ ଉକିଆ କରୁଛନ୍ ଯେ ଦେଖୁଛେଁ । ୧୯ ।

ହେ ମହାତ୍‌ମନ୍! ସରଗ୍ ଆର୍ ପୁର୍‌ଥିର୍ ମଝାମୁଝି ଇ ଗୁଟା ମୁଟା ଆକାଶ୍ ଆଉର୍ ସବୁ ଦିଗ ଖାଲି ଆପଣକର୍‌ନ ହିଁ ପୁରିଛେ । ଆପଣକର୍ ଇ ଦିବ୍ୟ ଡ଼ର୍‌ଡ଼ର୍‌ନା ରୁପ୍ ଦେଖିକରି ତିର୍‌ଲୋକ୍ ଥର୍‌ହର୍ ହଉଛେ ।୨୦।

କେତେ ଦେବ୍‌ତା ଆପଣକର୍ ଟୁଡେଁ ସମୁଛନ୍ ଆର୍ କେତେ ଯେ କର୍‌ପତର୍ ଜୁଡି କରି ଆପଣକର୍ ନାମ୍‌ଗୁନ୍ ଗାଉଛନ୍ । ତାର୍ ବାଦ୍ ମହାରୁଷି ଆର୍ ସିଦ୍ଧମାନେ ''କଲ୍ୟାଣ ହଉ'' ବଲି ବଣିହାଁ ସ୍ତବ ପଢ଼ି ପଢ଼ି ଘୁସୁର୍‌ଘୁସା ଆପଣକୁ ତୁସ୍‌ତି କରୁଛନ୍ ।୨୧।

ଯେନ୍ ଏଗାରଝନ୍ ରୁଦ୍ର, ବାରଝନ୍ ଆଦିତ୍ୟ, ଅସ୍‌ଟବସୁ, ସାଦ୍ଧ ଲୁକେ, ବିଶ୍ୱେଦେବ୍‌ମାନେ,ଦୁହି ଅଶ୍ୱିନିକୁମାର୍, ଧୁକାପବନ, ପିତୁର୍‌ପିତା, ଗନ୍ଧର୍ବ, ଯକ୍ଷ, ରାକ୍ଷସ୍ ଆଉର୍ ସିଦ୍ଧମାନେ ଅଛନ୍, ସବୁ ଖାତ୍ରୁ/ହୁଦା ଆସ୍‌ରିଜ୍ ହଇକରି ଆପଣ୍‌କୁ ଡଗୋ ଡଗୋ ଦେଖୁଛନ୍ । ୨୨ ।

ହେ ମହାବାହୁ! ଆପଣକର୍ କେଥନି ମୁହୁଁ, ଆଏଁଖି, ହାତ୍ ଜଁଘ୍, ପାଦ୍, ପେଟ୍ ଆର୍ ଗୁଜା ଗୁଜା ଦାଁତର୍ ଡର୍‌ଡର୍‌ନା ରୁପ୍ ଦେଖିକରି ସଭେ ଥର୍‌ହର୍ ହଉଛନ୍, ମୁଇଁଭି ଥରିହଲି ଯଉଛେଁ ।୨୩।

ହେ ବିଷ୍ଣୁଁ ! ଆପଣକର୍ ରୁପଟା ଆକାଶ୍‌କେ ଛି ଛେ, ଜଲି ଜଉଛେ, କେଥିନି ରଂଗର, ବଡ଼େ ଉଜଲ୍ ଆଏଁଖିବାଲା ଯେନ୍‌ଟା ଦେଖିକରି ମତେ ଅଦିରଜିଆ ଭଏ ଲାଗୁଛେ ଆର୍ ମୁଇଁ ସିଆନ୍‌ତି ନାଇଁ ପାଏବାର୍ । ୨୪ ।

ବିକଟ୍ ଦାଁତ୍ ଆର୍ ପରଲଏ ସମିଆର୍ ଜୁଏ ମିତାନ୍ ମୁହୁଁ ଦେଖିକରି ମୁଇଁ ଦିଗ୍‌ମାନ୍‌କୁ ସୋର୍ ନାଇଁ ପାଏବାର୍ ଆର୍ ସୁଖ ଭି ନାଇଁ ପାଏବାର୍ । ତ ହେ ଦେବେଶ୍ ! ହେ ଜଗତ୍‌ନିବାସ୍ ! ଆପଣ୍ ପ୍ରସନ୍ନ ହଉନ୍ । ୨୫ ।

ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର୍ ପୁଓମାନେ ରଜାମାନ୍‌କର୍ ସଂଗେ ଆପଣକର୍ ଭିତ୍‌ରେ ସମୁଛନ୍ । ଭୀଷ୍ମ ପିତାମହ, ଦ୍ରୋଣାର୍ଯ୍ୟ, କରନ ଆରୁ ଆମର୍ ସାହାପଖର୍ ସିଘା ସିଘା ବିର୍‌ମାନେ ଭିଲ୍ ସଭେ ରପଟି ଆସିକରି ଆପଣକର୍ ଚୋକ୍ ଦାଁତର୍ ଡର୍‌ଡରାନି ଟୁଁଡେ ଦୁର୍‌ଦାର୍ ହେଇ କେଚ୍‌ଡେଇ ହଉଛନ୍ । କାର୍‌କାର୍ ମୁଡ୍ ଗୁଁଡ୍ ଗୁଁଡ୍ ହଇକରି ଆପଣକର୍ ଦାଁତର୍ ସଁଧିଧି ଅଲ୍‌ଝି ଜଉଛେ । ୨୬-୨୭ ।

ନଏଦ୍‌ମାନେ ଜେନ୍‌ତା ଝାଏଁ ଝାଏଁ ଉହୁଲି ଜାଇକରି ସମୁଦ୍ରଥି ଝଁପେଇ ହେସନ୍, ପୁରଥିର୍ ବୀର୍‌ମାନେ ଠିକ୍ ସେନ୍ତା ଘିଚି ହଇକରି ଆପଣକର୍ ଜଲ୍‌ତା ମୁହେଁ ସାଏଁ ସାଏଁ ସମୁଛନ୍ । ୨୮ ।

ପୋକ୍ କିର୍‌ଙ୍ଗା ଜେନ୍ତା ଉଡିଆସିକରି ଜଲ୍‌ତା ଜୁଏନ ଝାସ୍‌ଦେସନ୍, ଲୁକେ ଭିଲ୍ ହେନ୍‌ତା ମରବାର୍‌ଲାଗି ସଲୋ ସଲୋ ନରଧି ଆସିକରି ଆପଣକର୍ ଟୁଡେଁ ସମୁଛନ୍ । ୨୯ ।

ଆପଣ୍ ଜଲ୍‌ତା ଟୁଡେଁ ସେସବୁ ଲୁକ୍‌କୁଁ ରାଁପିନେଇକରି କପ୍‌ଲେଇ ଦଉଛନ୍ । ହେ ବିଷ୍ଣୁଁ ! ଆପଣକର୍ ଜୁଏର୍ ତେଜେଁ ସଁସାର୍ ସାରା ତପି ଦଉଛେ । ୩୦ ।

ଉଗ୍ରରୁପଧାରୀ ଆପଣ୍ କିଏ ଆନ୍ ମତେ କହୁନ୍, ହେ ମୁରଧୁନିଆ ଦେବ୍ତା !ଆପଣକୁ ଜୁହାର୍ ! ଆଦିପୁରୁଷ୍ ଆପଣକୁ ମୁଇଁ ବିଶେଷ କରି ଜାନ୍‌ବାର୍‌କେ ଚାହୁଛେଁ, କାରନ୍ ମୁଇଁ ଆପଣକର୍ ପବୃତ୍ତି ନାଇଁ ଜାନି ।୩୧ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ-ମୁଇଁ ଲୁକ୍‌କର୍ ବିନାଶ୍‌କାରୀ ମହାକାଲ୍ ଆଏଁ । ଇ ସମିଆନ ଲୋକମାନ୍‌କୁଁ ବିନାଶ କର୍‌ବାର୍ ଲାଗି ମୁଇଁ ପବୃତ୍ତ/ ପ୍ରକଟ ହଇଛେଁ । ହେଥିର୍‌ଲାଗି ତମେ ଯୁଧ୍ୟ କର କି ନାଇଁକର, କୁରୁ ସେନାର୍ ଯୋଧାମାନ୍‌କର୍ ବିନାଶ୍ ହଇଜିବା । ୩୨ ।

ସେଥିର୍‌ଲାଗି ତମେ ଉଠ ! ଯଶ୍ ପାଇ ଯ ଆରୁ ଶତ୍‌ରୁମାନ୍‌କୁ ଜିତିକରି ରାଏଜ୍‌ଭୋଗ କର । ଇ ଶୁର୍‌ବୀର୍‌ମାନେ ଆଘ୍‌ଲୋ ମୋର୍ ହାତୁଁ ମରିସାରିଛନ୍, ହୋ ସବ୍ୟସାଚୀ ! ତମେ ଖାଲି ସୋଜ୍ ଉଖି/ଉଧା ହଇ ଯ ।୩୩ ।

ଦ୍ରୋଣ, ଭୀଷ୍ମ, ଜୟଦ୍ରଥ, କରନ ଆଉର୍ ମୋର୍ ହାତୁଁ ଆଘ୍‌ଲି ମରିଥିବାର୍ ବୀର୍‌ମାନ୍‌କୁ ତମେ ମାର ପୁତାର୍‌କେ ! ନାଇଁ ଡର, ଅକୁହାପୁଛା ତମେ ଯୁଧ୍ୟଥି ସତ୍‌ରୁମାନ୍‌କୁ ଜିତ୍‌ବା । ତ ତମେ ଯୁଧ୍ୟ କର । ୩୪ ।

ସନଜଜ କହେଲେ-ଭଗବାନ୍ କେଶବର୍ ଇ କଥା ଶୁନି କରି କିରିଟ୍‌ଧାରୀ ଅର୍‌ଜୁନ୍ ଜୁଡା ହାତେ ଡରି ଥରି କରି ଜୁହାର୍ କଲେ । ଢ଼ୋଓ ଢ଼ୋଓ ମୁଡିଆ ମାରିକରି କୁରୁତ୍ କୁରୁତ୍ ହଇକରି ଭଗବାନ୍ କୁଷ୍ଣଁକେ ଫେର୍ ଥରେ ତୁସ୍‌ତି କଲେ । ୩୫ ।

ଅର୍ଜୁନ୍ କହେଲେ-ହେ ଅନ୍ତରଯାମୀ ! ବଡ଼େ ବଣିହାଁ କଥା ଯେ, ଆପଣକର ନାଁ ଗୁନ୍ ଆର୍ ପ୍ରଭାବର୍ କିରତନ୍ଥି ଜଗତ୍ ଜହ ଉସତ୍ ହଉଛେ ଆର୍ ସେନ୍‌ହୋ/ଆହାଲାଦ୍ ଭି ପାଉଛେ। ଡର୍‌ହେଁ ଅସୁର୍‌ମାନେ ଇ ଦିଗେଁ ସେ ଦିଗେଁ ନର୍‌ଧିକରି ପଲଉଛନ୍ ଆଉର୍ ସବୁ ସିଦ୍ଧ ଲୁକେ ଉଲ୍‌ଗି ହଉଛନ୍ । ୩୬ ।

ହେ ମହାତ୍‌ମନ୍ ! ଆପଣ୍ ବ୍ରହ୍ମାକର୍ ଭି ଆଦିକରତା ଆର୍ ସମ୍‌କର୍‌ନୁ ମୁର୍‌ଧୁନିଆ ଆନ୍, ତ ଆପଣକୁ ଇମାନେ ଜୁହାର୍ ନାଇଁ କର୍‌ବେ କାଏଁ ? କାରଣ୍ ହେ ଅନନ୍ତ ! ହେ ଜଗତ୍‌ନିବାସ !ସତ୍, ଅସତ୍ ଆର୍ ତାର୍‌ନୁ ବି ଉପରେ ଆପଣ ହିଁ ଆନ୍ । ୩୭ ।

ଆପଣ୍ ଆଦିଦେବ୍ ଆର୍ ସନାତନ୍ ପୁରୁଶ୍। ଆପଣ ହଉଛନ୍ ଇ ଜଗତର୍ ପରମ୍ ଆଶ୍ରା, ଜାନ୍‌ବାର୍, ଜାନ୍‌ତିର ଲାଏକ୍ ଆର୍ ପରମ୍‌ଧାମ୍। ହେ ଅନନ୍ତରୁପ୍ ! ଆପଣକର୍ ହାତେ ଇ ସବୁ ଜଗତ୍ ପେସ୍‌ରିଛେ ।୩୮ ।

ଆପଣ୍ ଧୁକା, ଯମ୍, ଜୁଏ, ବରୁନ୍, ଜନ୍, ବ୍ରହ୍ମା ଆର୍ ବ୍ରହ୍ମାର୍ ବୁଆ ଭି ଆନ୍। ଆପଣକୁ ହଜାରେ ଜୁହାର୍ ! ଆର୍ ପାରେ ଜୁହାର୍ ! ଛନ୍‌ଛନ୍‌କେ ଜୁହାର ! ! ଜୁହାର ! ! ! ।୩୯ ।

ହେ ଅନନ୍ତ ବଲବାନ୍ ! ଆପଣକୁ ଆଗାଡୁ ଆର୍ ପଛାଡୁ ଭି ଜୁହାର ! ହେ ସର୍ବାତ୍‌ମନ୍ ! ଆପଣ୍‌କୁ ଚାରହିଦିଗୁଁ ଜୁହାର୍, କାରନ୍ ଆପଣ ଅନନ୍ତ ପରାକ୍ରମୀ, ଆଉର୍ ସଁସାର୍‌କେ ପଏର୍‌ଛା ବ୍ୟାପିଛନ୍। ତ ଆପଣ ହିଁ ସର୍ବରୁପି ଆନ୍। ୪୦ ।

ଆପଣକୁ ନାଇଁ ଚିନ୍‌ହିକରି ଅଜାନ୍‌ତେ ମୁଇଁ ପେରେମ୍‌ଥି ହଉ କି ଭୁଲ୍‌ଚୁକ୍‌ଥି ହଉ ହେ କୃଷ୍ଣ ! ହେ ଯାଦବ ! ହେ ସଖା ! ବଲି ବିନ୍ ବୁଝିଶୁଝି ଏକେସାଏର୍ କହି ଦେଇଛେଁ । ହେ ଅଚ୍ୟୁତ୍ ! ଖିଆପିଆ, ଶୁଆବସା, ବୁଲାଖେଲା ବେଲେ ମୁଇଁ ଏକ୍‌ଲା ହଉ କି ସାଁଗ୍ ସର୍‌ସାର୍ ଆଗାଡ଼େ କେତେ ଖିଆଲ୍ ଖେଚଡ଼୍ ହଇଛେଁ, କେତେ ହୁରିଆ କରିଛେଁ । ମୋର୍ ସେଥିର୍ ଦୋଷଗୁନା ମାଫ୍ କର ପରଭୁ ।୪୧-୪୨।

ଆପଣ ଇ ଚରାଚର୍ ଜଗତର୍ ବୁଆ ଆରୁ ସବୁନୁ ବଡ଼ ମାଏନ୍‌ତା ସିଘା ଗୁରୁ । ହେ ଅନନ୍ତପ୍ରଭାବି ! ଇ ତିନ୍‌ହିଲୋକେଁ ଆପଣକର୍ ସମାନେ କିହେ ନାଇଁନ, ଅଏଧିକା ଆରୁ ହେବେ କେନ୍ତାକରି ହେଲେ ! ।୪୩।

ହେଥିରଲାଗି ହେ ପରଭୁ ! ମୁଇଁ ଆପଣକୁ ଲାଂଗଛାଟ ହେଇଁ ଢ଼ୋଓ ଢ଼ୋଓ ମୁଡିଆ ମାରୁଛେଁ । ବାପ୍ ଜେନ୍ତା ପୁଓକେ, ସାଁଗ୍ ଜେନ୍ତା ସାଁଗ୍‌କେ, ଆର୍ ଘଏଁତା ଜେନ୍ତା ମାଏପୋ କେ ମାଫ୍ କରିଦେସି ଆପଣ ଭିଲ୍ ସେନ୍ତା ମତେ ମାଫ୍ କରୁନ୍ । ୪୪ ।

ଆପଣକର୍ ଇ ନଦେଖିଲାର୍ ରୁପ୍ ମୁଇଁ ଦେଖିକରି ଉସତ୍ ହଉଛେଁ ଆଉର୍ ମୋର୍ ମନ୍ ଡ଼ରହେଁ ଥରି ଜଉଛେ । ଇଥିରଲାଗି ହେ ଦେବେଶ ! ହେ ଜଗତ୍‌ନିବାସ ! ଆପଣ ନିଜର୍ ସେ ବିଷ୍ଣୁ ରୁପ୍ କେ ଦେଖଉନ୍ ।୪୫।

ମୁଇଁ ଆପଣକର୍ ସେନ୍ତା ମକୁଟଧାରୀ ଆର୍ ଗଦାଚକ୍ରଧାରୀ ରୁପ୍ ଦେଖିବାର୍ ଲାଗି ସଧଉଛେଁ । ହେଥିର୍‌ଲାଗି ହେ ବିଶ୍ୱରୁପ୍ ! ହେ ସହସ୍ରବାହୁ ! ଆପଣ ଇ ଚତୁର୍ଭୁଜ୍ ରୁପେଁ ପରକଟ୍ ହଉନ୍ ।୪୬।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ମୁଇଁ ନିଜର୍ ଯୋଗର୍ ବଲେଁ ମୋର୍ ଇ ତେଜ୍ ବିଶ୍ୱରୁପ ଖୁସ୍ ହଇକରି ତମ୍‌କୁ ଦେଖାଲିଁ। ତମର୍ ଛଡା ଆଘଲି କିହେ ଇଟା ନାଇଁ ଦେଖିଁ । ୪୭ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ମୁନୁଷ୍‌ଲୋକେଁ ଏନ୍ତା ବିଶ୍ୱରୁପ ତମର୍ ଛଡା ଦୁସ୍‌ରା କିହେ ଭି ନାଇଁ ଦେଖି। ବେଦ୍‌ପାଠ୍ ଦାନଯଗ୍ୟଁ କି ଜପତପ୍ କରି କରି ଘଲେ କିହେ ଭି ମୋର୍ ବିଶ୍ୱରୁପ୍ ଦେଖି ନାଇଁ ପାରି । ୪୮ ।

ମୋର୍ ଇ ଅତିଶେ ଡର୍‌ଡରାନି ରୁପ୍ ଦେଖିକରି ତମେ ନାଇଁ ଡର କି ମୁଢ୍ ଭେକ୍‌ଲା ବାଗିର୍ ନାଇଁ ହ। ମୋର୍ ସେ ଆଘର୍ ରୁପ୍ (ଶଁଖ୍-ଚକ୍ର-ଗଦା-ପଦ୍ମ ଧାରୀ ଚାଏରହାତ୍‌ବାଲା ରୁପ୍) ଫେର୍ ପାରେ ଦେଖ । ୪୯ ।

ସନଜଜ କହେଲେ- ବାସୁଦେବ୍ ଭଗବାନ୍ ଅରଜୁନ୍‌କେ ଏନ୍ତା କହିକରି ଫେରଘାଏ ସେ ଚତୁର୍ଭୁଜ ରୁପ୍ ଦେଖାଲେ। ତେତ୍‌କର୍ ସାଁତ୍ ମୁରତି ହଇକରି ଅରଜୁନ୍‌କର୍ ଡର୍ ଭାଁଗ୍‌ଲେ ।୫୦ ।

ଅରଜୁନ୍ କହେଲେ- ହେ ଜନାରଦନ୍ ! ଆପଣକର୍ ଇ ସାଁତ୍ ସୁନ୍ଦର୍ ମୁନୁଷରୁପ୍ ସେରଂଗେଁ ଦେଖିକରି ଇହାଦେ ମୁଇଁ ନିଡର୍ ହଇକରି ସଭାବିକ୍ ହେଲିଁ । ୫୧ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ମୋର୍ ଯେନ୍ ରୁପ୍ ତମେ ଦେଖିଲ, ସେତାର୍ ଦର୍ଶନ ପାଏବାର୍‌ଟା ଜହ କାଏଡ଼୍ ଆଏ। ଦେବ୍‌ତାମାନେ ଇ ରୁପ୍ ଦେଖିବାର୍ ଲାଗି ହରଦମ୍ ଚେରେଷ୍ଟା କରସନ୍। ୫୨ ।

ତମେ ମୋର୍ ଯେନ୍ ବିଶ୍ୱରୁପ୍ ଦେଖ୍‌ଲ, ଇ ରୁପ୍‌କେ ବେଦ୍‌ପାଠ, ତପ୍, ଦାନ୍‌ଯଗ୍ୟଁ କଲେ ଭି, ଦେଖି ନାଇଁ ହଏ । ୫୩।

ଆହୋ ପରନ୍ତପ୍ ଅରଜୁନ୍! ସିରିଫ୍ ଅଏନ୍ ଭକତି ଥି ହିଁ ମୋର ବିଶ୍ୱରୁପ୍ ଦେଖିହେବା ତତ୍‌ପଗ୍ୟାନ୍ ହଇଗଲେ ମତେ ପାଇହେବା।୫୪।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! ମୋର୍ ଲାଗି ହିଁ ସବୁ କବାରକମ୍ ଯେ କରସି, ଯେ ମୋର୍‌ନ ମନ୍ ଲଗାସି, ଆସକ୍‌ତି ଛାଡିକରି ସବୁ ପ୍ରାଣୀରଠାନେ ଶତ୍ରୁ ଭାବ୍ ନାଇଁ ରଖେ, ସେ ଭଗତ୍ ହିଁ ମତେ ପାଏସନ୍। ୫୫।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ଏଗାର୍ ଅଧିଆ ସରଲା।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

ବାର ଅଧିଆ
ଭକ୍ତି ଯୋଗ

ଅରଜୁନ୍ ପଚ୍ରାଲେ- ଯେନ୍ ପ୍ରେମୀ ଭକତ୍‌ମାନେ ସରଲଗ୍ ଆପଣକୁ (ସାକାରରୁପକେ) ଭଜୁଥିସନ୍, ଆର୍ ଯେନ୍‌ମାନେ ଖାଲି ନିରାକାର୍ ବ୍ରହ୍ମକେ ଭଜସନ୍, ଇ ଦୁହିଁକର୍ ମଏଧୁଁ ଜହ ବଣିହାଁ ଯୁଗୀ କିଏ ଆନ୍ ? ।୧।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ମୋର୍‌ଠାନେ ମନ୍‌ତନ୍ ଦେଇକରି ଯେନ୍ ଭକତ୍‌ମାନେ ମତେ (ସାକାରରୁପକେ) ରାଏତ୍‌ଦିନ୍‌ହର୍‌ଦମ୍ ଭଜୁଛନ୍, ମୋର୍ କହତିକେ ସେମାନେ ହଉଛନ୍ ଜହ ବଣିହାଁ ଯୁଗୀ । ୨ ।

ହେଲେ ଯେନ୍ ଲୁକେ ଇନ୍ଦ୍ରିଅମାନ୍‌କୁ ବନେକରି ଆଏତେ ରଖିକରି ମନ୍-ବୁଧିର ଉପରେ ସରବ୍‌ଠାନିଆ, ଅଚଲ୍, ନିରାକାର୍, ଅମର୍ ବ୍ରହ୍ମ କେ ସରଲଗ୍ ଧିଏଇକରି ଭଜସନ୍, ସବୁ ପ୍ରାଣୀର୍ ହିତେ ସମ୍‌କରନ ସମାନ୍ ଭାବ୍ ରଖସନ୍,ସେ ଯୁଗୀମାନେ ମତେ ହିଁ ପାଏସନ୍ । ୩-୪ ।

ସେ ନିରାକାର୍ ବ୍ରହ୍ମ ସାଧନା କେଥିନି ପିରା ତକଲିଫ୍ ଦେସି । କାରନ୍ ଦେହର୍ ଅଭିମାନୀମାନ୍‌କର୍ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବିଷୟକ ଗତି ବଡ଼ା ଦୁଖେଁ ପରାପତ୍ ହେସି । ୫ ।

ହେଲେ ମୋର୍‌ନ ଯେନ୍ ଭକତ୍‌ମାନେ ସବୁ କରମ୍ ସଁପି ଦେଇକରି ଭକ୍‌ତିଭାବ୍‌ଥି ଲୀନ୍ ହଇକରି ମତେ ପାରୁପତେ ଲଗାତାର୍ ଭଜସନ୍, ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ମୋର୍‌ଠାନେ ମନ୍ ଦେଇଥିବାର୍ ସେ ପ୍ରେମୀ ଭଗତ୍‌ମାନ୍‌କୁଁ ମୁଇଁ ଆହାଲାଦ୍ କରି କରି ତୁରତି ହିଁ ମରନ୍ ସଁସାର ସାଗରନୁ ଲହଁକେଇ ଦେସିଁ । ୬-୭ ।

ତ ତମେ ମୋର୍ ନ ହିଁ ମନ୍ ବୁଧି ଲଗା । ତାହେରୁ ତମେ ଯେ ମୋର ଠାନେ ବାସ୍ କରବ, ଇଥି କେନ୍‌ସି ଶଁକା ନାଇଁନ । ୮ ।

ଜଦ୍‌ରି ତମେ ମୋର୍‌ନ ମନ୍ ଥାବେ ଲଗେଇ ନାଇଁ ପାର, ହେନ୍ତାହେଲେ ହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଯୋଗ ବଏସେରା କରି କରି ମତେ ପାଏବାର୍ ଲାଗି ଚେରେଷ୍ଟା କର । ୯ ।

ଜଦିର୍‌ବି ତମେ ସେ ବଏସେରା ଭି ନାଇଁ କରିପାର, ସିରିଫ୍ ମୋର୍ ଲାଗି କର୍ମ କର । ମୋର୍ ଲାଗି ଏନ୍ତା କରମ୍ କଲେ ଘଲେ ତମେ ସିଧି ପାଇଯିବ । ୧୦ ।

ଜଦ୍‌ରି ମତେ ପାଏବାର୍‌ଲାଗି ଯୋଗ୍‌ସାଧନା ତମେ କରି ନାଇଁ ପାର, ତ ସଂଜତ୍ ଆତ୍‌ମା ହଇକରି ତାର୍‌ମାନେ ମନ୍‌ବୁଧି କେ ଜିତି କରି ସବୁ କରମ୍‌ଫଲ୍ ତ୍ୟାଗ କରି ଦିଅ । ୧୧ ।

ବଏସେରା କର୍‌ବାର୍‌ନୁ ଗ୍ୟାନ୍‌ଟା ବଡ଼ ଆଏ, ଗ୍ୟାନ୍‌ନୁ ଧ୍ୟାନ୍‌ଟା ବଡ ଆଏ ଆର୍ ଧ୍ୟାନ୍‌ନୁ ସବୁ କରମ୍ ଫଲ୍ ତିଆଗ୍ କରିଦେବାର୍‌ଟା ବଡ୍ ଆଏ । କାରନ୍ ତ୍ୟାଗ କଲେ ସେଘଡି ହିଁ ପରମ୍ ସିଆନ୍‌ତି ପରାପତ୍ ହେସି । ୧୨ ।

ଯାର୍ ଦ୍ୱେଷ, ଅହଁକାର୍ ନାଇଁନ, ଯେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ କେ ସେନ୍‌ହୋ ଆର୍ ଦୟା କର୍‌ସି, ସୁଖେ ଦୁଖେ ସମାନ ଆର୍ କ୍ଷମାବାନ୍ ହେସନ୍, ଫେର୍ ଯେନ୍ ଯୁଗୀ ହର୍‌ମିସା ସନ୍‌ତୁଷ୍ ରହେସନ, ମନ୍ ଆର୍ ଇନ୍ଦ୍ରିଅମାନ୍‌କର ସାଁଗେ ଦିହିକେ ଆଏତେ ରଖିଥିସନ ଆଉର୍ ଯେ ମୋର୍‌ଠାନେ ଦୃଢ଼ ନିସ୍‌ଚେ ହଇଥିସନ୍, ଯେ ମୋର୍ ପାହାତଲେ ତାକର୍ ମନ୍‌ବୁଧି ଜୁଗ୍‌ରେଇ ଦେଇଛନ ସେମାନେ ମୋର୍ ଆହାଲାଦର୍ ଗହକିଆ ସିଘା ଭଗତ୍ ଆନ୍ । ୧୩-୧୪ ।

ଯାର୍ ଲାଗି କେନ୍‌ସି ଜୀବ୍ ମନ୍‌ବିକଲ୍ ନାଇଁ କରନ୍ କି ସେ ଖୁଦ୍ ଭି କେନ୍‌ସି ଜୀବର୍‌ଲାଗି ମନବିକଲ୍ ନାଇଁ କରେ, ଆଉର୍ ହର୍ଷ, ଅମର୍ଷ,

ଡରଭଏ, ଉଦ୍‌ବେଗ୍ ଯାର୍ ନ ନାଇଁ ଥାଏ ସେ ଭଗତ୍ ମୋର୍ ସେନ୍‌ହୋର୍ ଆନ୍। ।୧୫।

ଯେନ୍ ଲୁକେ କେନ୍‌ସି ସଧିଲିଆ ନୁହେଁସେ, ଯେ ବାହାରେ ଆର୍ ଭିତ୍‌ରେ ପଏର୍‌ଛା ସକସ୍ (ନିସତ୍ ନୁହେଁସେ), ଯାର୍ ପଖିଆପାତର୍ ନାଇଁ ଥାଏ, ଦୁଖ୍‌ନୁ ମୁକତ୍ ଆନ୍, ସେ ତିଆଗି ଭଗତ୍ ମୋର୍ ସେନ୍‌ହୋର୍ ଆନ୍।୧୬।

ଯେ କେଭେଁ ହରଷ୍ ନାଇଁ ହୁଅନ୍ କି ଦ୍ୱେଷ ବିସ୍‌ମାଦ୍ କାମନା ନାଇଁ କରନ୍ ଆଉର୍ ଯେ କି ଶୁଭ୍ ଅଶୁଭ୍ ସବୁ କର୍‌ମର୍ ତିଆଗି ସେ ଭଗତ୍ ମୋର୍ ସେନ୍‌ହୋର୍ ଆନ୍ ।୧୭।

ଯେ ମଏତର୍-ଭଗାରି, ମାନ୍-ଅପମାନ୍, ଶୀତ-ଖରା, ସୁଖ-ଦୁଖ ନ ସମାନ୍ ଆର୍ ଯାର୍ ଆସକ୍ତି ନାଇଁ ଥାଏ........।୧୮।

ଯେ ନିନ୍ଦା-ପର୍‌ସଁସା କେ ସମାନ୍ ଦେଖ୍‌ସନ୍, ଯେ ମନନ୍‌ଶୀଲ୍ ଆର୍ କେନ୍‌ସି ପର୍‌କାରେ ପେଟ୍ ପୁଷିକରି ଭି ହର୍‌ମିସା ସନ୍ତୁଷ ଆନ୍, ଯାର୍ ଘରର୍ ପରତିକେ ଆସକ୍ତି ନାଇଁ ଥାଏ, ସେ ଥିର୍ ବୁଧିଆ ଭଗତ୍ ମୋର୍ ସେନ୍‌ହୋର୍ ଆନ୍।୧୯।

ହେଲେ ଯେନ୍ ସଧିଲିଆ ଲୁକେ ମୋର୍ ଶରନ୍ ପଶିକରି ଇ ସବୁ ଧରମମଏ ଅମ୍‌ରୁତ୍, ନିସ୍‌କାମ୍ ପେରେମ୍‌ଭାବ୍‌ଥି ପିଇସନ୍, ସେ ଭଗତ୍‌ମାନେ ମୋର୍ ଅତିଶେ ସେନ୍‌ହୋର୍ ଆନ୍।୨୦।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ବାର ଅଧିଆ ସର୍‌ଲା।

।।ହରେକୃଷ୍ଣ।।

ତେର ଅଧିଆ

କ୍ଷେତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରଗ୍ୟାଁ ବିଭାଗ ଯୋଗ୍

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ କହେଲେ- ଆହୋ ଅରଜୁନ୍! ଇ ଦିହିକେ କ୍ଷେତ୍ର ବଲ୍ସନ୍ ଆର୍ ତତ୍‌ପକେ ଜେନ୍ ଗ୍ୟାନି ଜାନ୍‌ସନ୍, ତାହାକୁଁ କ୍ଷେତ୍ରଗ୍ୟାଁ ବଲି କହେସନ୍ ।୧।

ଆହୋ ଆରଜୁନ ! ତମେ ମତେ ସବୁ କ୍ଷେତ୍ର (ଦିହି)ର୍ କ୍ଷେତ୍ରଗ୍ୟାଁ ବଲି ଜାନ। କ୍ଷେତ୍ର ଆରୁ କ୍ଷେତ୍ରଗ୍ୟାଁ ଦୁହି ଗିଆନ୍ (ପରକୁତି ଆରୁ ପୁରୁଷ) ଜାନ୍‌ବାରଟା ଅସଲ ଗ୍ୟାନ୍ ଆଏ।୨।

ସେ କ୍ଷେତ୍ର କେନ୍ତା କାଣା ଆଏ, ତାର୍ ବିକାର୍ କାଣା, କେନ୍‌ଥୁ କାଣା ଜାତ୍ ହଇଛେ, କ୍ଷେତ୍ରଗ୍ୟାଁ କିଏ, ତାର୍ ପ୍ରଭାବ କାଣା, ସେସବୁର୍ ନିଦାନ୍ କଥା ମୋରନୁ ଶୁନ।୩।

ଇ କ୍ଷେତ୍ର ଆର୍ କ୍ଷେତ୍ରଗ୍ୟାଁର୍ କଥା ମୁନିରୁଷିମାନେ କେଥିନି ପରକାରେଁ ଗିତେ ଛନ୍ଦେ କହିଛନ୍, ବେଦ୍ ମନ୍ତରଥି ଭି କୁହାଜାଇଛେ। ବ୍ରହ୍ମସୂତ୍ରର୍ ପଦେ ଭି ଇ କଥା କୁହାଯାଇଛେ।୪।

ପଁଚ୍ ମହାଭୁତ, ଅହଁକାର, ବୁଧି ଆର୍ ପରକୁତିର୍ ଦଶି ଇନ୍ଦ୍ରିଅ, ଏକ୍ ମନ୍ ଆରୁ ପଁଚ୍ ଇନ୍ଦ୍ରିଅର୍ ଝିନସ୍-ଶବଦ୍, ପରଶ୍, ରୁପ୍, ରସ୍, ଆର୍ ଗଁଧ୍ ......।୫।

ତାରଛଡା ଇଛା, ଦ୍ୱେଷ, ସୁଖ, ଦୁଖ, ଦିହିର୍ ପିଣ୍ଡ, ଚେତନା ଆର୍ ଧୁରତି-ଇଟା ହିଁ ବିକାର୍ ମାନ୍‌କର୍ ସାଁଗେ ଇ କ୍ଷେତ୍ରର୍ ସରୁପ୍ ବଲି କୁହାଯାଏସି ।୬।

ଯାର୍ ଟକର (ଅଭିମାନ), ଦମ୍ଭ ନାଇଁନ, ଜିବ୍ ମାତରକେ ସମକରନ ଅହିଂସା, କ୍ଷମା, ମନ୍‌ବଚନ୍ ସିଧା ସାଧା, ସଧି ଭକ୍‌ତିଥି ଗୁରୁସେବା, ଦିହର୍ ଭିତର୍ ବାହାର୍ ପରଛା, ଥାବର୍ ହୁରୁଦ୍ ଆଉର୍ ମନ୍ ଦିହିର ନିଗ୍ରହ ...... ।୭।

ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ଭୋଗ୍ ମୁରଛିକରି ଅହଁକାର୍ ସୁଇନ୍ ହେଇ, ଜନମ୍ ମରନ୍ ଜରାରୋଗ୍, ଦୁଖ୍ ଆର୍ ଦୋଷ୍ ଦରଶନ୍ ... ।୮।

ଘରଦୁଆର୍, କୁଟୁମ୍‌ବାଟୁମ୍, ଧନ୍ ସମ୍ପଦ୍ ଥି ଆସକ୍ତି ନାଇଁ ଥିଲେ, ମନ୍ କଲା ଜିନିଷ୍ ମିଳୁ କି ନାଇଁ ଚାହେଁଲା ଜିନିଷ୍ ମିଳୁ ଯେ ସମାନ୍ ଦେଖିସି .... ।୯।

ମୋରଠାନେ ହରମିସା ଅଏନ୍ ଯୋଗ୍ ଭକ୍‌ତିଥି ରହେଲେ, ଛିନାଛକା ସଫାଠାନେ ଏକ୍‌ଲା ରହେବାର୍ ସଭାବ୍, ସଁସାରୀ ଲୁକରନୁ ଧୁରିଆ ରହେବାରଟା......।୧୦।

ଭଗବତ୍ ଗିଆନ୍‌ଥି ବୁଥି ହେବାରଟା, ଆର୍ ସବୁଠାନେ ପରମାତ୍‌ମାକେ ଦେଖିବାରଟା - ଇ ସବୁକେ ଗିଆନ୍ ବଲି ଆଉର୍ ଇତାର୍ ଉଲଟା ବାକିଟା ଅଗିଆନ୍ ବଲି କୁହାଜାଇଛେ ।୧୧।

ଯେନ୍‌ଟା ଜାନ୍‌ବାର୍ କଥା ଆର୍ ଯାହାକେ ଜାନିକରି ମୁନୁଷ୍ ପରମ୍ ଆନନ୍ଦ ପାଏସି, ସେଟା ମୁଇଁ ବନେ କରି ବୁଝେଇଦେମି। ସେ ଅନାଦି ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସତ୍ ନୁହେଁ ସେ କି ଅସତ୍ ନୁହେଁସେ।୧୨।

ତାକର ସବୁକୁତି ହାତ୍ ଗୋଡ଼୍ ଅଛେ। ଚାରହିଆଡ଼େ ଆଏଁଖି, ମୁଁଡ୍, ମୁହୁଁକାନ୍ ଅଛେ, କାରନ୍ ସେ ସଁସାରକେ ଅନାମେତ୍ ଘେରେଇ କରି ଅଛନ୍ ।୧୩।

ଇନ୍ଦ୍ରିଅର୍ ସବୁ ବିକାର୍ ତାହାକୁ ଜନାଅଛେ, ଫେର୍ ଭି ଇନ୍ଦ୍ରିଅର୍ ବାହାରେ ସେ। ଆସକ୍ତି ନାଇଁ ଥାଇକରି ଭି ସମ୍‌କର୍ ପାଲନ୍ ପୁଷନ୍ କରସନ୍ । ନିର୍‌ଗୁନ୍ ହେଇ ଭି ସବୁ ଗୁନ୍ ଭୋଗ୍ କରସନ୍ ।୧୪।

ଚରାଚର୍ ସବୁ ଜିବର୍ ଭିତ୍‌ରେ ଆର୍ ବାହାରେ ଅଛନ୍ ସେ, ଚଲ୍ ଅଚଲ୍ ସବୁ ସେ ଆନ୍, ତାକର୍ ବାରିକ୍ (ସୁକ୍ଷ୍ମ) ରୁପ୍ ଜାନି ନାଇଁ ହଏ। ସେ ଭଗତର୍ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ପାଶେ ଅଛନ୍ ଆର୍ ନାସ୍ତିକର୍ ଧୁରେ ଅଛନ୍।୧୫।

ସେ ପରମାତ୍‌ମା ଗୁଟେ ଆକାଶ୍ ବାଗିର୍ ହେଲେ ଭିଲ୍ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଭିତ୍‌ରେ ଭାଗ୍ ଭାଗ୍ ହଇକରି ଅଛନ୍। ସେ ପରମାତ୍‌ମା ବିଷ୍ଣୁ ରୁପେଁ ପାଲନ୍‌କରତା, ମହେଶ୍ୱର୍ ରୁପେଁ ସଂହାର୍‌କରତା ଆର୍ ବ୍ରହ୍ମା ରୁପେଁ ସୁରୁସ୍‌ଠି କରତା ଆନ୍ ।୧୬।

ସବୁ ଉକିଆର୍ ଉକିଆ ସେ, ମାୟାର୍ ଛାୟା ଛି ନାଇଁ ପାରେ କେଭେଁ। ସେ ପରମାତ୍‌ମା ସମ୍‌କର୍ ଜାନ୍‌ବାର୍ ଲାଏକ୍ ଆନ୍, ତତ୍‌ପଗିଆନ୍‌ଥି ତାହାକୁ ପାଇହେସି, ସମ୍‌କର୍ ହୁରଦେ ସେ ଅଛନ୍।୧୭।

ଏନ୍ତାଭାବେ କ୍ଷେତ୍ର, ଗ୍ୟାନ ଆଉର୍ ଗ୍ୟାନ୍ କର୍‌ବାର୍ ଲାଏକ୍ (ମହାପୁରୁର) କଥା ସାନ୍‌ସୁରୁ କରି କହେଲି। ମୋର୍ ଭଗତ୍ ଇ ତତ୍‌ପ କେ ଜାନିକରି ମୋର୍ ରୁପକେ ପରାପତ୍ ହେଉଥିସନ୍।୧୮।

ପୁରକୁତି ଆର୍ ପୁରୁଷ (ଜୀବର୍ ଅତ୍‌ମା) ଇ ଦୁହିକୁଁ ଅନାଦି ବଲି ଜାନ। ସବୁଜାକର୍ ବିକାର୍ ଆରୁ ତିରଗୁନ୍ (ସତ୍ୱ, ରଜ,ତମ) ଝିନସ୍ ପରକୁତିନୁ ଜାତ୍‌ବଲି ଜାନ ।୧୯।

'କାର୍ଯ୍ୟ' ଆଉର୍ 'କରଣ' ଦୁହିଟାଜାକ ପରକୁତିନୁ ଜନମ୍ ଆନ୍ । ପରୁଷ (ଜିବାତ୍ମା) ଦୁଖର୍ ସୁଖର୍ ଭୁଗ୍ତା ଆନ୍ ।୨୦।

ପରକୁତିଥି ରହିକରି ପୁରୁଷ୍ ପରକୁତିନୁ ଜାତ୍ ତିରଗୁନ୍ ଝିନସ୍‌କେ ଭୋଗ୍ କରସି, ଯେନ୍ତା ରକମର୍ ଗୁନର୍ ସାଁଗେ ରସ୍‌ଲେ ସେନ୍ତା ରକମର୍ ଭଲ୍ ଅସାର୍ ଯୋନିଥି ଜନମ୍ ହେସି ।୨୧।

ଦିହେ ରହେଲେ ଭି ଆତ୍ମାଟା ପରମାତ୍ମା ଆଏ । ସେ ସାଖି, ଅନୁମତି ଦେସି, ପାଲନ୍ କରତା ଭରତା ଆର୍ ମହେଶର୍ ଆଏ ।୨୨।

ଏନ୍ତା ଭାବେ ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ପୁରୁଷ୍ (ନିଜର୍ ପରମାତ୍ମା ରୁପ), ଗୁନ ଆର୍ ପରକୁତିକେ ଚିନ୍‌ହି ଜାନ୍‌ସି, ସେ ସବୁ ପର୍‌କାରେ କବାର୍‌କମ୍ କରୁଥିଲେ ଭି ତାକର୍ ଫେର୍ ପାରେ ଜନମ୍ ନାଇଁ ହଏ ।୨୩।

କେତେ ଲୁକେ ପରମାତ୍ମା ମହାପୁରୁକେ ଧ୍ୟାନ୍ କରି କରି ହୁରୁଦ୍ ଭିତ୍‌ରେ ଦେଖ୍‌ସନ୍, କିଏ ଗ୍ୟାନ୍‌ଯୋଗ୍ ଥି ତାହାକୁଁ ପାଏସି ତ ଆର୍‌କିଏ କର୍ମଯୋଗଥି ପାଏସି ।୨୪।

କେତେ ଲୁକେ ଧ୍ୟାନ, ଗ୍ୟାନ୍, କର୍ମଯୋଗ୍ ନାଇଁ ଜାନ୍‌ଲେ ଭିଲ୍, ସାଧୁ ଜାନ୍‌ବାର୍ ଲୁକର୍‌ନୁ ଇ ସବୁ ଶୁନିକରି ଉପାସନା କରସନ୍ । ସେ ଶୁନ୍‌ଲା ଲୁକେ ଭି ମରନ୍ ସଁସାର୍‌କେ ଲହଁକି ଜାଏସନ୍ ।୨୫।

ଆହୋ ଅରଜୁନ! ସଁସାରେ ଚଲ୍ ଅଚଲ୍ ଯାହାକିଛୁ ଜୀବ୍ ଅଛନ୍, ସେସବୁ କ୍ଷେତ୍ର ଆର୍ କ୍ଷେତ୍ରଗ୍ୟଁର୍ ସନ୍‌ଯୋଗ୍‌ନୁ ଜାତ୍ ହଇଛନ୍ ବଲି ଜାନ ।୨୬।

ସବୁ ବିନାଶୀ ଚଲ୍ ଅଚଲ୍ ଜୀବ୍ ଭିତ୍‌ରେ ଅବିନାଶୀ ଭଗବାନ୍‌କେ ଯେ ସମାନ ଭାବେ ଥିବାର୍ ଦେଖ୍‌ସି,ସେ ହିଁ ଉଆଜିବ୍ ଦେଖ୍‌ସି ।୨୭।

ଯେନ୍ ଲୁକେ ଭଗବାନ୍‌କେ ସବୁଠାନେ ସମ୍ ପଟିଆ ସମାନ୍‌ରୁପେ ଦେଖ୍‌ସନ୍, ସେ ନିଜ୍‌କୁ ନିଜେ ନଷ୍ଟ ନାଇଁ କରି କରି ମତେ ପାଏସନ୍ ।୨୮ ।

ଯେ ସବୁ କରମ୍ ପରକୁତି ଏକା କରୁଛେ ଆଉର୍ ଆତ୍‌ମା ଅକରତା ବଲି ଜାନିଛେ ଦେଖିଛେ, ସେ ହିଁ ସଥେଁ ଦେଖ୍‌ସି ।୨୯ ।

ଯେ ଯେନ୍‌ଘଡି ସବୁ ଜୀବର୍ ଅଲ୍‌ଗା ଅଲ୍‌ଗା ଭାବ୍‌କେ ଗୁଟେ ପରମାତ୍‌ମାର୍ ଠାନେ ଦେଖ୍‌ସି ଆଉର୍ ପରମାତ୍‌ମାର୍ ଠାନୁ ସବୁ ଜିବ୍ ଉଲ୍‌ମିଛନ୍ ବଲି ଦେଖ୍‌ସି, ସେ ସେଘଡି ହିଁ ବ୍ରହ୍ମ କେ ପାଏସି ।୩୦ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍! ଅନାଦି ଆର୍ ନିରଗୁନ୍ ଆଏ ବଲିକରି ଅମର୍ ପରମାତ୍‌ମା ଦିହେଁ ରହିକରି ଭିଲ୍ କିଛୁ ନାଇଁ କରନ୍ କି କେନ୍‌ସିଥି ଲିପି ଲଟ୍‌କି ନାଇଁ ଯାଆନ୍ ।୩୧ ।

ମେଘ୍ ଯେନ୍ତା ସବୁଠାନେ (ପୁରଥିର୍ ଉପରେ) ଘେରେଇ ଡାବିକରି ଥିଲେ ଭିଲ୍ ଲଟ୍‌କି ନାଇଁ ଯାଏ, ସେନ୍ତା ଆତ୍‌ମା ସମ୍‌କର୍ ଦିହେ ଥିଲେ ଭିଲ୍ ଲଟ୍‌କି ନାଇଁ ଯାଏ ।୩୨ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ !ଜେନ୍ତା ଗୁଟେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଇ ସାରା ସଁସାର୍‌କେ ଉଜାଲା କର୍‌ସି,ସେନ୍ତା ଏଖେଇ ଗୁଟେ ଆତ୍‌ମା ସବୁ କ୍ଷେତ୍ର‌କେ ଉକିଆ ଦେସି ।୩୩ ।

ଯେନ୍ ଲୁକେ ଏନ୍ତା ଭାବେଁ କ୍ଷେତ୍ର ଆଉର୍ କ୍ଷେତ୍ରଗ୍ୟଁର୍ ଫରକ୍‌କେ ଗିଆନ୍ ଆଏଁଖିଥି ଦେଖ୍‌ସନ୍, ପରକୁତିର୍ ଠାନୁ ମୁକ୍ତ ହେବାର୍ ଉପେ ଜାନିଛନ୍, ସେମାନେ ପରମାତ୍‌ମାକେ ପାଏସନ୍ ।୩୪ ।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ତେର ଅଧିଆ ସରଲା ।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣଁ।।

ଚଉଦ ଅଧିଆ

ତ୍ରିଗୁଣ ବିଭାଗ ଯୋଗ୍

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ-ଗ୍ୟାନ୍ ଭିତରର୍ ବଣିହାଁ ପରମ୍ ଗ୍ୟାନ୍ ମୁଇଁ ତମ୍‌କୁ ଫେରଥରେ ଇଛେନ୍ କହେମି, ଜେନ୍‌ଟା ଜାନିକରି ରୁଷିମାନେ ଇ ସଁସାର୍‌ନୁ ମୁକ୍ତ ହଇକରି ସିଧିକେ ପରାପତ୍ ହଇଛନ୍ ।୧ ।

ଇ ଗ୍ୟାନର୍ ଆଶ୍ରେ ଯେନ୍‌ଲୁକେ ମତେ ପାଇଛନ୍, ସେମାନେ ସୁରୁସ୍‌ଠିର୍ ସୁରଜନା ଥି ଫେର୍ ପାରେ ଜନମ୍ ନାଇଁ ହୁଅନ୍ କି ପରଲଏ ସମିଆଥି ମୁରଜମାନ୍ ନାଇଁ ହଅନ୍ ।୨ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ମୋର୍ ମହତ୍ ବ୍ରହ୍ମ ମୁଲ୍ ପରକୁତି ହଉଛେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀର୍ ଯୋନି (ଗରଭ ଧାରନ୍ କରବାର୍ ଠାନ) ଥି ମୁଇଁ ଚେତନାର୍ ଗରଭ ଥାପନା କରସିଁ । ସେ ଜଡ୍ ଆର୍ ଚେତନ୍ ମେସ୍‌ଲେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଜନମ୍ ହେସନ୍ ।୩।

ଆହୋ ଅରଜୁନ ! କିସମ୍‌କିସମର୍ ଯୋନିଥି ଯେତ୍‌କି ଦିହିଧାରୀ ପ୍ରାଣୀ ଜନମ୍ ହେସନ୍, ତାକର ମୁଲ୍ ହଉଛେ ସେ ଗରଭଧାରୀ ମାଁ । ଆଉର୍ ମୁଇଁ ହଉଛେଁ ତାକର୍ ବିହନ୍ ଦାତା ବାପ୍ । ୪ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍! ସତ୍ୱ, ରଜ ଆର୍ ତମ-ପରକୁତିନୁ ଜାତ୍ ଇ ତିନ୍‌ଟାଗୁନ୍ ଅମର୍ ଜିବାତ୍‌ମାକେ ଦିହିଥି ଛାପିକିଥିସନ୍ ।୫ ।

ଆହୋ ନିସ୍‌ପାପ୍ ! ସେ ତିନ୍‌ହି ଗୁନ୍ ମଏଧେଁ ସତ୍ୱଗୁନ୍ ନିରମଲ୍ ଆଏ ବଲିକରି ପ୍ରକାଶ ଆର୍ ନିର୍ବିକାର ଆଏ । ହେଲେ ଇଟା ସୁଖ୍ ଆର୍ ଗ୍ୟାନ୍ ଥି ଜିବାତ୍‌ମାକେ ବାନ୍ଧିକରି ରଖିସି ।୬ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ରାଗର୍ ରଜଗୁନଟା କାମନା ଆର୍ ଆସକ୍ତିନୁ ଉଭ୍ରିସି, ସେଟା ଇ ଜିବାତ୍ମାକେ କରମ୍ ଆର୍ କରମ୍ଫଲ୍ ଫାସେ ଫସେଇଦେସି ।୭ ।

ହେଲେ ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଦିହର୍ ଅଭିମାନି ମୁନୁଷକୁ ମାୟାମହନିଥି ଠେଲଗଉଥିବାର୍ ତମ ଗୁନ୍ ଅଗ୍ୟାନ୍‌ନୁ ଜାତ୍ ହେସି ବଲି ଜାନ। ସେଟା ଇ ଜିବାତ୍ମାକେ ବିସ୍ମାଦ୍, ନିସତ୍ ଆର୍ ଝୁମ୍‌ରାଥି ବାଧୁଁସି ।୮ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ସତ୍ୱ ଗୁନ୍ ସୁଖ୍‌ଥି ଲଗାସି, ରଜଗୁନ୍ କରମ୍‌ଥି ଲଗାସି, ତମ୍ ଗୁନ୍‌ତ ଗ୍ୟାନ୍ କେ ଢ଼ାଁପିକର ପ୍ରମାଦ୍‌ଥି ଭି ଲଗାସି ।୯।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ରଜଗୁନ୍ ଆର୍ ତମ୍‌ଗୁନ୍‌କେ ଜାଁକିଦେଲେ ସତ୍ୱଗୁନ୍ ଉଭ୍ରିସି, ସତ୍ୱଗୁନ୍ ଆର୍ ତମ୍ ଗୁନ୍‌କେ ଜାଁକିଦେଲେ ରଜ୍‌ଗୁନ୍ ଉଭ୍ରିସି। ସେନ୍ତା ସତ୍ୱଗୁନ୍ ଆର୍ ରଜଗୁନ୍‌କେ ଜାଁକିଦେଲେତମ୍‌ଗୁନ୍ ଉଭ୍ରିସି ।୧୦।

ଯେତେବେଲେ ଇ ଦିହେଁ ଆର୍ ଇନ୍ଦ୍ରିଅମାନ୍‌କରନ ଚେତନା ଆର୍ ବିବେକ୍ ଶକ୍ତି ଉକିଆ ବାଗିର୍ ଜାତ୍ ହେସି, ସେତ୍‌କି ବେଲେ ଜାନ୍‌ବ ଯେ ସତ୍ୱଗୁନ୍ ବଢ଼ିଛେ ।୧୧।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ରଜ୍‌ଗୁନ୍ ବଢ଼ଲେ ଲୋଭ୍, ପବୃତ୍ତି, ସ୍ୱାର୍ଥ ରଖିକରି କାମ୍‌ବୁତା ଅଶାନ୍ତି ଆର୍ ଭୋଗ୍ ବିଲାସ୍ ଆଡ୍‌କେ ମୁନୁଷ୍ ଘିଚି ହେସନ୍।୧୨।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ତମ୍‌ଗୁନ ବଢ଼୍‌ଲେ ବିବେକ୍ ବୁଧି କିଛୁ କାମ୍ ନାଇଁ କରେ। ବିସ୍‌ମାଦ୍, ଝୁମରା, ମାୟାମହଥି ମୁନୁଷ୍ ସାନିଘାଁଟି ହଇକରି ଉବାଟେ ଚାଲ୍‌ସି।୧୩।

ଯେତେବେଲେ ଇ ମୁନୁଷ୍‌କର୍ ସତ୍ୱଗୁନ୍ ବଢ଼ିକରି ଜୀବନ୍ ଯାଏସି, ସେତ୍‌କି ବେଲେ ସେ ଅଏନ୍ କାମ୍ କରୁଥିବାର୍ ଲୁକର୍ ସରଗ୍‌କେ ଯାଏସି ।୧୪।

ରଜଗୁନ୍ ବଢ଼ିକରି ମୁନୁଷ୍ ମଲେ ଫେର୍ ମୁନୁଷ୍ ଜନମ୍ ହେସି ଆଉର୍ ତମ୍‌ଗୁନ୍ ବଢ଼ିକରି ମୁନଷ୍ ମଲେ, ପଶୁ ପୋକ୍ କିରଁଗା ବାଗିର୍ ମୁଢ଼୍ ଯୋନିଥି ଜନମ୍ ହେସି ।୧୫।

ସାତ୍ୱିକ୍ କରମର୍ ଫଲ ନିରମଲ ଆଏ (ସୁଖ, ଗ୍ୟାନ୍, ବଏରାଗ୍), ରାଜସ୍ କରମର୍ ଫଲ୍ ଦୁଖ ଆଉର୍ ତାମସ୍ କରମର୍ ଫଲ୍ ଅଗ୍ୟାନ୍ ବଲି ଜାନ ।୧୬।

ସତ୍ୱ ଗୁନ୍‌ନୁ ଗ୍ୟାନ୍ ଉଦେ ହେସି, ରଜ୍‌ଗୁନ୍‌ନୁ ଲୋଭ ଆଉର୍ ତମ୍‌ଗୁନନୁ ବିସ୍‌ମାଦ୍, ମୋହ,ଅଗ୍ୟାନ୍ ଉଦେ ହେସି ।୧୭।

ସତ୍ୱଗୁନି ଉଁଚା (ସରଗ)କେ ଯାଏସନ୍, ରଜଗୁନି ମଝେଁ (ମୁନୁସ ଲୋକ୍‌ଥି) ରହେସନ୍। ତମ୍ ଗୁନି ନିଚା ଯୋନିଥି (ନରକଥି) ପଡ଼୍‌ସନ୍।୧୮।

ଯେତ୍‌କି ବେଲେ ସାଖି ବାଗିର୍ ରହିକରି ବିବେକୀ ଲୁକେ ଇ ତିନ୍‌ହିଗୁନ୍‌କେ କରତା ବଲି ଦେଖ୍‌ସନ୍ ଆର୍ ଇ ତିନ୍‌ହିଗୁନର୍ ଉପରେ ମତେ (ପରମାତ୍‌ମାକେ) ଚିନ୍‌ହି ପାରସନ୍। ସେତ୍‌କିବେଲେ ସେ ମୋର୍ ରୁପ୍‌କେ ପରାପତ୍ ହେସନ୍ ।୧୯।

ସେ ବିବେକୀ ଲୁକେ ଦିହୁଁ ଜାତ୍ ତିନ୍‌ହି ଗୁନ୍‌କେ ଡେଗିକରି ଜନମ୍ ମରନ୍ ବୁଢ଼ା ଆର୍ ସବୁ ଦୁଖୁଁ ମୁକତ୍ ହଇକରି ପରମ୍ ଆନନ୍ଦ୍ ପାଏସନ୍।୨୦।

ଅରଜୁନ୍ ପଚ୍‌ରାଲେ – ଇ ତିନ୍‌ହି ଗୁନ୍‌କେ ଜଏ କଲା ଲୁକର୍ ଆଚାର୍ ବେଭାର୍ କାଣା ଆଏ ? ହେ ପର୍ଭୁ ! ମୁନୁଷ କାଏଁ ବୁଧି କଲେ ତ୍ରିଗୁଣ ନୁ ବର୍ତି ଯାଏସି।୨୧।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ– ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ସଦ୍‌ଗୁନର ପ୍ରକାଶ, ରଜଗୁନର୍ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଆର୍ ତମଗୁନର୍ ମୋହ ଆସ୍‌ଲେ ଦ୍ୱେଷ୍ ନାଇଁ କରନ୍ କି ଇଟା ପଲେଇଗଲେ ଇଥିର୍‌ଲାଗି ‘ପସ୍‌ତେଇ ନାଇଁ ହୁଅନ ..... ।୨୨।

ଯେ ସାଖି ବାଗିର୍ ରହିକରି ଗୁନେ ବିଚଲିତ୍ ନାଇଁ ହୁଅନ, ଗୁନ୍‌ମାନେ ହିଁ ଗୁନ୍‌ମାନ୍‌କର୍ ପ୍ରବୃତ୍ତ ଜାନିକରି ପରମାତ୍‌ମାର୍ ଠାନେ ଏକ୍‌ଭାବେ ରହେସନ୍ ଆଉର୍ କେଭେଁ ଭି ବିଚଲିତ ନାଇଁ ହଇକରି ସେ ସଜେ ସେରଂଗେ ଥିସନ୍ .... ।୨୩।

ଯେ ଲଗେତ୍ ଆତ୍‌ମଭାବଥି ରହେସନ୍, ଯେ ସୁଖ୍ ଦୁଖ୍‌କେ ସମାନ ବୁଝସନ୍, ଯେ ମାଏଟ୍ ପଖନ୍ ସୁନା କେ ସମାନ ଭାବ୍‌ସନ୍, ଯେନ୍ ଗ୍ୟାନି ପ୍ରିୟ- ଅପ୍ରିୟ, ନିନ୍ଦା-ତୁସ୍‌ତି କେ ସମାନ ବଲି ବୁଝସନ୍...।୨୪।

ଯାହାର୍‌ଲାଗି ମାନ୍‌-ଅପମାନ୍‌, ମଏତର୍‌-ଭଗାରି ସମାନ୍‌, ଯାହାର୍ ସବୁ କବାରେଁ କମିହାଁ ବଲି ଟକର୍ (ଅଭିମାନ) ନାଇଁ ଥାଏ, ସେ ଲୁକେ ତିନ୍‌ହି ଗୁନର୍ ଉପ୍‌ରେ ଆନ୍ ।୨୫।

ଯେନ୍ ଲୁକେ ଅଭରସ୍‌ଠ୍ ଭକ୍‌ତିଯୋଗ୍‌ଥି ମତେ ଲଗେତ୍ ଭଜୁଥିସନ୍, ସେ ଭି ଇ ତିନ୍‌ହିଗୁନ୍‌କେ ଡେଗିକରି ବ୍ରହ୍ମକେ ପାଏବାର୍ ଲାଏକଦାର୍ ହଇଯାଏସନ୍ ।୨୬।

କାରନ୍ ମୋର୍‌ଠାନେ ସେ ଅମର୍ ପରମ୍ ବ୍ରହ୍ମ ଅମୃତର୍ ସାଁଗେ ଧର୍ମର୍ ଉସତ୍ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରତିସ୍‌ଠିତ୍ ବଲି ଜାନ ।୨୭।

।।ଓଁ।।
ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ଚଉଦ ଅଧିଆ ସର୍‌ଲା ।
।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

ଯାହାର୍‌ଲାଗି ମାନ୍‌-ଅପମାନ୍‌, ମଏତର୍‌-ଭଗାରି ସମାନ୍‌, ଯାହାର୍‌ ସବୁ କବାରେଁ କମିହାଁ ବଲି ଟକର୍‌ (ଅଭିମାନ) ନାଇଁ ଥାଏ, ସେ ଲୁକେ ତିନ୍‌ହି ଗୁନର୍‌ ଉପ୍‌ରେ ଆନ୍‌ ।୨୫।

ଯେନ୍‌ ଲୁକେ ଅଭରସ୍‌ଠ୍‌ ଭକ୍‌ତିଯୋଗ୍‌ଥି ମତେ ଲଗେତ୍‌ ଭଜୁଥିସନ୍‌, ସେ ଭି ଇ ତିନ୍‌ହିଗୁନ୍‌କେ ଡେଗିକରି ବ୍ରହ୍ମକେ ପାଏବାର୍‌ ଲାଏକଦାର୍‌ ହଇଯାଏସନ୍‌ ।୨୬।

କାରନ୍‌ ମୋର୍‌ଠାନେ ସେ ଅମର୍‌ ପରମ୍‌ ବ୍ରହ୍ମ ଅମୃତର୍‌ ସାଁଗେ ଧର୍ମର୍‌ ଉସତ୍‌ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରତିସ୍‌ଠିତ୍‌ ବଲି ଜାନ ।୨୭।

।।ଓଁ।।
ଶ୍ରୀମଦ୍‌ ଭଗବଦ୍‌ ଗୀତାର୍‌ ଚଉଦ ଅଧିଆ ସର୍‌ଲା ।
।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

ପନ୍ଦର ଅଧିଆ

ପରୁଷୋତ୍ତମ ଯୋଗ୍

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ପରମେଶ୍ୱର୍ ହଉଛନ୍ ଉଲଟା ପିପଲ୍ ଗଛ୍ ଲେଖେନ୍ ସଁସାରର୍ ଚେର୍, ବ୍ରହ୍ମା ବଡ଼ଡାହି, ବେଦ୍ ତାର୍ ପତର୍। ସେ ଗଛ୍ (ସଁସାର୍)ର୍ ତତ୍‌ପ କେ ଜେ ଜାନିଛେ, ସେ ବେଦର ନିଦାନ୍ କଥାକେ ହେଜିପାରିଛେ ।୧।

ତିରଗୁନ୍ ପାଏନ୍‌ଥି ଇ ଗଛ୍‌ଟା ଜିଇଁସି ବଢ଼୍‌ସି। ଦେବ୍‌ତା ମୁନୁଷ୍ ଆର୍ ତିର୍ଯକ୍ ବାଗିର୍ ସୁରୁ ସୁରୁ ଡାହି ପଖ୍‌ରାଥି ଇନ୍ଦ୍ରିଅଭୁଗର୍ କଅଁଲିଆ ପତର୍ ଚାରହିଆଡେ ପେସ୍‌ରେଇ ହେଇ ଢ଼ାଁପିଛେ। ମୁନୁଷ୍‌ମାନ୍‌କର୍ କରମ୍ ବଧଁନର୍ ଚେ୍‌ର ତଲୁ ଉପର୍‌କେ ଆବ୍‌ରିଛେ।୨।

ଉଲଟା ପିପଲ୍ ଗଛର୍ ରୁପ୍ ଯେନ୍ତା କୁହାଯାଇଛେ, ସେନ୍ତା ଦେଖ୍‌ବାର୍‌କେ ନାଇଁ ମିଲେ, କାରନ୍ ଇତାର୍ ମୁଲ୍ ଶେଷ ଥିତି ନାଇଁନ୍। ଅହଁକାର୍, ମମତା ଆର୍ ବାସନା ବାଗିର୍ ଟାନ୍ ଚେରର୍ ଇ ସଁସାର୍ ଗଛ କେ ବଏରାଗର୍ କୁଢ଼େର୍‌ଥି ଚୁଁଦି ହେବା ।୩।

ଯାହାକେ ପାଏଲେ ମୁନୁଷ୍ ଫେର୍ ସଁସାର୍‌କେ ନାଇଁ ଫିରେ, ସେ ପରମେଶରକେ ଅଏନ୍‌କରି ଢୁଢ଼େଁଇ ହଇକରି ନୁରବାର୍ କଥା। ଯେନ୍ ପରମେଶରନୁ ଇ ଜୁନ୍‌ହାଁ ସଁସାର୍ ଗଛ୍ ଆଁକ୍‌ରିଛେ ମୁଇଁ ସେ ମହାପୁରୁର୍ ଶରନ୍ ପଶୁଛେଁ ବଲି ଜବର୍ କରି ତାହାକୁଁ ପେଜେପାନି ଧ୍ୟାନ୍ ମନନ୍ କରବାର୍ କଥା।୪।

ଯେନ୍‌ମାନ୍‌କର ମାନ୍, କାମନା ଆର୍ ମୋହ ମେଟିଯାଇଛେ, ଯେନ୍‌ମାନେ ଆସକ୍ତି ଦୋଷ୍‌କେ ଜିତିଜାଇଛନ୍, ପରମାତ୍‌ମାର୍ ନ ଅଠିପହର୍ ଅଛନ୍ ଆରୁ ସୁଖ ଦୁଖ୍ ଗଏଁଠ୍‌ନୁ ମୁକ୍ତ ଆନ୍, ସେ ଗ୍ୟାନିମାନେ ଅମର୍ ପଦ୍‌କେ ପାଏସନ୍ ।୫।

ସେ ପରମ୍‌ପଦ୍ ଏତ୍‌କି ଉକିଆମଏ ଆଏଜେ ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଜନ୍ କି ଜୁଏ ସେତ୍‌କି ଉଜାଲା ଦେଇ ନାଇଁ ପାରନ୍। ସେ ପରମ୍ ପଦ୍‌କେ ପାଏଲେ ମୁନୁଷ୍‌କୁଁ ସଁସାରକେ ଘୁଚି ଆସ୍‌ବାର୍‌କେ ନାଇଁ ପଡେ। ସେଟା ହିଁ ମୋର୍ ପରମ୍‌ଧାମ୍ ଆଏ ।୬।

ଇ ଦିହର୍ ସନାତନ୍ ଜୀବାତ୍‌ମା ମୋର୍ ଗୁଟେ ଭାଗ୍ ଆଏ, ଯେ କି ପ୍ରକୃତିର୍ ମନ୍ ଆର୍ ପାଁଚି ଇନ୍ଦ୍ରିଅକେ ତାର୍ ଆଡ୍‌କେ ଘିଚ୍‌ସି ।୭।

ଧୁକା ଯେନ୍ତା ଗଁଧିକେ ଠାନୁ ଠାନ୍‌କେ ବୁହିନେସି, ଆତ୍‌ମା ଭି ସେନ୍ତା ଦିହି ଛାଡ୍‌ଲା ବେଲ୍‌କେ ମନ୍, ଇନ୍ଦ୍ରିଅମାନ୍‌କୁ ସାଁଗେଧରି କରି ନୁଆଁ ଦିହେଁ ସମ୍‌ସି ।୮।

ଜୀବର୍ ଆତ୍‌ମା କାନ୍, ନାକ୍, ଆଏଁଖ୍, ଜିଭ୍, ଆର୍ ଛାଲ୍ ସାଁଗେ ମନର୍ ଉଧାଥି ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ଭୋଗ୍ କରସି।୯।

ଆତ୍‌ମା ଜୁନ୍‌ହାଁ ଦିହି ଛାଡିକରି ନୁଆଁ ଦିହି ଧରସି, ତିରଗୁନ୍‌ଥି ସାନି ହେଇକରି ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ଭୋଗ୍ କରସି। ତ ଭି ଆତ୍‌ମାକେ ଅଗ୍ୟାନ୍ ଲୁକେ ଚିନ୍‌ହି ନାଇଁ ପାରନ୍। ଅବ୍‌ଗା ଗ୍ୟାନ୍ ଆଁଖେଁ ବିବେକୀମାନେ ହିଁ ସେଟା ଦେଖିପାରସନ୍ ।୧୦।

ଜତ୍ନବାନ୍ ଯୁଗୀମାନେ ଭି ନିଜର୍ ଛାତିଭିତରର୍ ଆତ୍‌ମାକେ ଡୁଗିଁ ଦେଖ୍‌ସନ୍। ହେଲେଁ ଯେନ୍‌ମାନେ ନିଜର୍ ଦିହି ଭିତର୍‌କେ ପରଛା ନାଇଁକରି ସେ ମୁଢ଼ମାନେ ରାଏତ୍ ଦିନ୍ ବେଉଁତ୍ କଲେ ଭି ଇ ଆତ୍‌ମାକେ ଜାନି ନାଇଁ ପାରନ୍ ।୧୧।

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯେନ୍ ତେଜର୍ ବଲେଁ ସାରା ଜଗତ୍‌କେ ଉକିଆ ଦଉଛେ, ଯେନ୍ ତେଜ୍ ଜନ୍ ଆର୍ ଜୁଏ ନ ରହିଛେ, ଇ ସବୁ ଜାକର୍ ମୋର୍ ତେଜ୍ ବଲିକରି ଜାନ ।୧୨।

ମୁଇଁ ମୋର୍ ମାୟାଶକ୍ତିର୍ ବଲେ ପୁରଥିର୍ ସବୁ ଜୀବଜଁତୁକେ ପୁଟ୍‌ଲେଇଁ ଧରିଛେଁ । ମୁଇଁ ଜନ୍ ହଇକରି ସବୁ ଉଷୋଦକଷାର୍ ଗଛ୍‌କୁଁ ପୁଷ୍ଟ କରସିଁ ।୧୩।

ମୁଇଁ ହିଁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀକର୍ ପେଟେଁ ବଏସାନର୍ ଜୁଏ ଆଏଁ । ପରାନ୍ ଆର୍ ଅପାନ ଜୁରା ପବନଥି ବଏସାନର୍ ଜୁଏ ଜଲିକରି ଚାଏର୍ ରକମର୍ ଅରନ୍ ଜିରନ୍ କରୁଛେ ।୧୪।

ମୁଇଁ ହିଁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀକର୍ ହୁରଦେ ଅଛେଁ । ମୋର୍ ଠାନୁ ହିଁ ସ୍ମୃତି, ଗ୍ୟାନ୍ ଆର୍ ଅପୋହନ୍ (ବିଚାରବୁଧିଥି ମନର୍ ଶଁକା ମେଟାବାର୍‌ଟା) ଜାତ୍ ହେସି, ସବୁ ବେଦର୍ ସିରିଫ୍ ମୁଇଁ ଜାନ୍‌ବାର୍ ଲାଏକ୍ ଆଏଁ । ମୁଇଁ ହିଁ ବେଦାନ୍ତ କରତା ଆର୍ ମୁଇଁ ହିଁ ବେଦର୍ ଗ୍ୟାନ୍ ଆଏଁ ।୧୫।

ଇ ସଁସାରେ ମର୍ ଆଉର୍ ଅମର୍-ଏନ୍ତା ଦୁଇ କିସମର୍ ପୁରଷ୍ ଅଛନ୍ । ଇ ମାନ୍‌କର୍ ମଏଧୁଁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀକର୍ ଦିହିଟା ମର୍‌ଆଏ ଆଉର୍ ଜିବାତ୍‌ମାଟା ଅମର୍ ଆଏ ବଲି କୁହାଯାଏସି ।୧୬।

ଇ ଦୁହି ପୁରୁଷନୁ ଅଏନ୍ ପୁରଷ୍ ତ ପରମାତ୍‌ମା ପରମେଶର ଆଁନ୍ ଯେ କି ତିନ୍‌ହି ଲୋକେଁ(ସରଗେଁ, ମରତେଁ, ପାତାଲେଁ) ସମ୍‌କର୍ ଧାରନ୍ ପୁଷନ୍ କରସନ୍ ।୧୭।

ମୁଇଁ ମର୍ /ନାଶବାନ୍ ଠାନୁ ଉପରେ ଆରୁ ଅମର୍ ଜୀବାତ୍ମା ଠାନୁ ଭିଲ୍ ଅଏନ୍ ଆଏଁ, ହେଥିରଲାଗି ଲୁକେ ମଏଧେଁ ଆର୍ ବେଦେଁ ମତେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କୁହାଯାଇଛେ ।୧୮।

ଆହୋ ଭାରତ୍ ! ଯେନ୍ ଗ୍ୟାନିମାନେ ମତେ ଏନ୍ତା ଭାବେଁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ୍ ବଲି ଜାନ୍‌ସନ୍, ସେ ସବ୍‌ଜାନ୍‌ତା ଲୁକେ ସବୁ କିସ୍‌ମେ ହରମେସା ମତେ (ବାସୁଦେବ୍‌କେ) ହିଁ ଭଜ୍‌ସନ୍ ।୧୯।

ଆହୋ ନିସ୍‌ପାପ୍ ଅରଜୁନ ! କେଥିନି ଛେଦ୍‌ଭେଦର୍ ଇ ଶାସ୍ତର୍ ତମର୍ ଆଘେ କହେଲି । ଇଟା ଜାନିଗଲେ ମୁନଷ୍ ଗ୍ୟାନି ହେବେ ଆର୍ କୁରୁତ୍ କୁରୁତ୍ ହେବେ ।୨୦।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ପଦଁର ଅଧିଆ ସରଲା ।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

ସୁଲହ ଅଧିଆ

ଦେବ୍ତା ଅସୁର୍ ସମ୍ପଦ୍ ବିଭାଗ ଯୋଗ୍

ଶ୍ରୀ ଭାଗବାନ୍ କହେଲେ- ବିନ୍ ଡରଭଏ, ପରଛା ମନ୍, ଗିଆନ୍ ଲାଗି ଧିଆନ ଯୋଗ ନିସ୍ଠା, ସାତ୍ତ୍ୱିକ୍ ଦାନ୍, ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ଦମନ, ଦେବ୍ତା ମହାପୁରୁ ଗୁରୁଜନର୍ ପୁଜାଧଜା, ଯଗ୍ୟଁ, ବେଦ୍ ଶାସ୍ତର ପଠନ୍, ତପ୍ (କରମ୍ ଧରମ୍ ପାଳନ ଲାଗି ଦୁଖ ସହେବାରଟା) ଆର୍ ସାଧାସିଧା ରହେବାର୍ .... ।୧।

ଅହିଂସା (କାହାକେ କେନ୍‌ସି ପରକାରେ ଦୁଖ ନାଇଁ ଦେମାଁ) ସତ୍, ମିଠା କଥା କହେବାର୍, ରାଗରିସମି ନାଇଁ ହେବାର୍, ଅଭିମାନ୍ ତିଆଗ୍, ସିଆନ୍‌ତି ମନ୍, କାହାକେ ନିନ୍ଦା ନାଇଁ କର୍‌ବାର୍, ଦୟାବାନ୍, ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ଜଏ, କଅଁଲିଆ, ନିରଲୁଭି........ ।୨।

ତେଜ୍, କ୍ଷମା, ଧିରଜ୍, ପରଛା ଦିହି, ସତ୍‌ରୁଭାବ୍ ନାଇଁନ, ଅଭିମାନ୍ ଶୁଇନ୍ -ଆହୋ ଅର୍‌ଜୁନ୍ ! ଇ ସବୁ ହଉଛେ ଦଏବି ସମ୍ପଦ୍ ନେଇକରି ଜନମ୍ ହଇଥିବାର୍ ଲୁକର ଗୁନ୍ ବେଭାର୍ ।୩।

ଆହୋ ପାରଥ ! ଦମ୍ଭ, ଗର୍ବ, ଅଭିମାନ୍, ରାଗ୍ ରିସ୍‌ମି, ଟେନ୍‌ହା ଆର୍ ଅଗ୍ୟାନ- ଇ ସବୁ ହଉଛେ ଆସୁରି ସମ୍ପଦ୍ ନେଇକରି ଜନ୍‌ମିଥିବାର୍ ଲୁକର୍ ଗୁନ୍ ।୪।

ଦଏବି ସମ୍ପଦ୍ ମୁକ୍‌ତି ଦେସି ଆଁର୍ ଆସୁରି ସମ୍ପଦ୍ ଫାସେ ଫସାସି । ହେଥିର୍‌ଲାଗି ହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ତମେ ଦୁଖ୍‌ମନା ନାଇଁ ହ, କାରନ୍ ତମେ ଦଏବି ସମ୍ପଦ୍ ନେଇକରି ଜନମ୍ ହଇଛ ।୫।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଜଗତେଁ ଦୁଇ ପରକାର ମୁନୁଷ୍ ଅଛନ୍ । ଗୁଟେ ଦଏବି ପରକୁତିର୍ ଆରଟା ଅସୁର ପରକୁତିର । ଦୁହିଟା ମଏଧୁଁ ଦଏବି ପରକୁତିର୍ କଥା ତ ତମକୁ କହିସାରିଛେଁ । ଇହାଦେ ମୁନ୍ଷର୍ ଅସୁର୍ ପରକୁତିର୍ କଥା ବଖାନୁଛେଁ ଶୁନ ।୬ ।

ଅସୁର୍ ସଭାବର୍ ମୁନୁଷ୍ ପ୍ରବୃତ୍ତି ନିବୃତ୍ତ କିଛୁ ନାଇଁ ଜାନନ୍ । ତ ତାକରଠାନେ ଶୌଚ୍, ସଦାଚାର୍, ସତ୍ କଥା ନାଇଁ ଥାଏ ।୭ ।

ଅସୁର୍ ପରକୁତିର୍ ମୁନୁଷ୍ମାନେ କହେସନ୍- "ଜଗତ୍ ଅସତ୍, ମହାପୁରୁ ବଲି କିଛୁ ନାଇଁନ, ମାଏଝି-ମୁନୁଷର୍ ମିଲନ୍‌ନୁ ତାରସୁକେ ସୁରୁସଠି ସୁରଜନା ହଇଛେ, ସିରିଫ୍ କାମ୍ ହିଁ ତାର୍ କାରନ୍, ଇତାରଛଡା ଆର୍ କାଏଁଟା ଅଛେ" ।୮ ।

ଇ ଭୁଲ୍ ବିଚାର୍ କରି କରି ଯାର୍ ସଭାବ୍ ଖରାପ୍ ହଇଗଲାନ ସେ ଅଲପ୍ ବୁଧିର୍ ଅପକାରି ଦୁଷ୍କରମିଆ ମୁନୁଷ୍ମାନେ ଜଗତର୍ ଅବ୍‌ଗା ବିନାଶ୍ କରବାକେ ଅଛନ୍ ।୯ ।

ଦମ୍ଭ, ଅଭିମାନ୍ ଆର୍ ଗର୍ବ ଧରିକରି ମୁନୁଷ୍ମାନେ କେନ୍‌ସି ପରକାରେ କାମନା ପୁରା ନେ ହେବାର୍ ଆଶ୍ରେ ଅଗ୍ୟାନ୍‌ଥି ଭ୍ରଷ୍ଟ ଆଚରନ୍ ଆର୍ ଭୁଲ୍ କାମ୍ କରସନ୍ ।୧୦ ।

ତାକର୍ ମରବାରତକ୍ କେଥିନି କେତେ କାମନା ଚିନ୍ତା ଥିସି, ସେମାନେ ଦିହର୍ ଭୁଗ୍ ବିଲାସ୍ କେ ଇଟା ହିଁ ସୁଖ୍ ବଲି ଭାବ୍‌ସନ୍ ।୧୧ ।

ଶହ ଶହ ଆଶାର୍ ଫାସେ ଫସିକରି ମୁନୁଷ୍ମାନେ କାମ୍ ରିସ୍‌ମିଥି ରହେସନ୍ । ବିଷୟା (ଇନ୍ଦ୍ରିଅ) ଭୋଗ୍ ଲାଗି ଅନିଏ କବାର୍ କରି କରି ଧନ୍ କୁଲ୍‌ଜିବାରଥି /ଛଁଚ୍‌ବାରଥି ମାତିଥିସନ୍ ।୧୨ ।

ସେମାନେ ଭାବ୍‌ସନ୍- 'ମୁଇଁ ଆଏଜ୍ ଇଟା ପାଏଲି ଆର୍ ତେତ୍‌କର ସେଟା ପାଏମି । ମୋର୍‌ନ ଏତେ ଧନ୍ ଅଛେ, ଆହୁରି ଏତେ କମାମିଁ' ।୧୩।

'ସେ ଶତ୍ରୁ କେ ମାରିଦେଲି, ଆରୁ ବାକି ଶତ୍ରୁ ମାନ୍‌କୁ ଭିଲ୍ ମୁଇଁ ମାରିନେମି,ମୁଇଁ ଇଶ୍ୱର, ଭୁଗି, ସିଦ୍ଧ, ବଲବାନ୍ ଆର୍ ସୁଖି' ।୧୪।

'ମୁଇଁ ବଡ଼େ ତାଲେବର୍ ଆର୍ ମୋର୍ ବଡ୍ କୁଟୁମ୍ । ମୋର୍ ସମାନେ ଆର୍ କିଏ ଅଛେ ? ମୁଇଁ ଯଗଁ୍ୟ କରମି, ଦାନ୍ ଦେମି ଆଉର୍ ମଉଜ୍ ମଜଲିସ୍ କରମି' । ଏନ୍ତା ଭାବେ ଅଜାନ୍‌ବାର୍ ମୁରୁଖ୍, ମୋହର୍ ଜାଲେ ମନ୍‌କେ ଗୁରମୁଟେଇ କରି ଭରମୁଥିସି । ବିଷୟା ଭୁଗେଁ ଆସକ୍ତ ଆସୁରି ଲୁକେ ପାପର୍ ପୁହୁରା ନରକେଁ ପଡ୍‌ସନ୍ /ଲୁଟ୍‌ପୁଟାସନ୍ ।୧୫-୧୬।

ସେଲୁକେ ନିଜେ ନିଜ୍‌କୁ ବଡ୍ ଭାବିକରି ଧନର୍ ମାନର୍ ଗରବେ ବୁଡିଥିସନ, ଶାସ୍ତର ବିଧି ଛାଡିକରି ଛୁଛା ଆଡମରେଁ ନାଁ ନିତିକେ ଲୋକ୍‌ଦେଖା ଯଗଁ୍ୟ କରସନ୍ ।୧୭।

ଅହଁକାର୍, ବଫୁ, ଗରବ୍, କାମନା ଆରୁ ରାଗରିସ୍‌ମିର୍ ରୁବାବଥି ଆସୁରି ଲୁକେ ଦୁସ୍‌ରାମାନ୍‌କୁ ନିନ୍ଦା କରସନ୍ । ସେ ନିଜର୍ ପରହର୍ ଦିହେଁ ଥିବାର୍ ମତେ (ଅନ୍ତରଯାମିକେ) ଦ୍ୱେଷ୍ କରସନ୍ ।୧୮।

ସେ ଦ୍ୱେଷ୍ କରୁଥିବାର୍ ନିସ୍ଠୁର୍ ଅଧମ୍ ଖେକା ମୁନୁଷ୍‌କୁ ମୁଇଁ ସଁସାରେ ପାରକେ ପାର୍ ଅସୁର୍ ଯୋନିଥି ଫିକ୍‌ସିଁ ।୧୯।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ସେ ମୁଢ଼ ଲୁକେ ମତେ ନାଇଁ ପାଇକରି କେଥିନି ଜନମ୍‌ତକ୍ ଅସୁର୍ ଯୋନିଥି କିନ୍ଦ୍ରୁଥିସନ୍, ତାରଠାନୁ ଭିଲ୍ ଅଏସୋ ନିଚାଗତି ପାଏସନ୍, ତାରମାନେ ଘୋର୍ ନରକେଁ ପଡ଼ସନ୍ ।୨୦।

କାମ୍, ରାଗରିସ୍‌ମି ଆର୍ ଲୋଭ-ଇ ତିନ୍‌ଟା ନରକର୍ ଦୁଆର୍‌ବଁଧ୍ ଆଏ । ଇଟା ଆତ୍‌ମାର୍ ନାଶ୍ କରିଦେସନ୍ । ଇଥିର୍‌ଲାଗି ଇ ତିନ୍‌ହିଟାକେ ତ୍ୟାଗ୍ କରିଦେବାର୍ କଥା ।୨୧।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ନର୍କର୍ ଇ ତିନ୍‌ହି ବାଟ୍‌କେ ଯେ ଚୁଁଟିଦେସି ସେ ହାଏମୁକଲ୍ ହଇକରି ନିଜର୍ ଭଲ୍‌ଗତି କରସନ୍ । ସେଥି ସେ ପରମ୍ ଗତି ପାଏସନ୍ ।୨୨।

ଯେନ୍ ଲୁକେ ଶାସ୍ତରବିଧି ଛାଡିକରି ନିଜର୍ ମନ୍‌ମରଜି କବାର୍ କରସନ୍, ସେ ସିଧି ନାଇଁ ପାଆନ୍, ପରମ୍ ଗତି ନାଇଁ ପାଆନ୍ କି ସୁଖ୍ ନାଇଁ ପାଆନ୍ ।୨୩।

ସେଥିର୍‌ଲାଗି ତମେ କେନ୍‌ଟା କର୍‌ବାର୍ କଥା, କେନ୍‌ଟା ନାଇଁ କର୍‌ବାର୍ କଥା ଶାସ୍ତ୍ର ହିଁ ପ୍ରମାଣ୍ ଆଏ । ଏନ୍ତା ଜାନିକରି ତମେ ଶାସ୍ତର୍ ବିଧି ଅନ୍‌ସାରେ ନୁକୋ କରମ୍ କରି ଯ ।୨୪।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ସୁଲହ ଅଧିଆ ସର୍‌ଲା ।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

ସତର ଅଧିଆ

ତିନ୍ ପରକାର୍ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବିଭାଗ ଯୋଗ୍

ଅର୍‌ଜୁନ୍ ବଏଲେ- ହେ କୃଷ୍ଣ ! ଯେନ୍ ଲୁକେ ଶାସ୍ତର ବିଧି ଛାଡିକରି ସଧ ରଖିକରି ଦେ ଦେବ୍‌ତା କେ ପୁଜା କର୍‌ସନ୍ ସେ ନିସ୍‌ଠା ସାତ୍ୱିକି କି ରାଜସୀ କି ତାମସୀ ଆଏ ।୧।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ- ସାତ୍ୱିକି, ରାଜସି ଆର୍ ତାମସି ଶ୍ରଦ୍ଧା ମୁନୁଷମାନ୍‌କର୍ ଆଘଲିର୍ ଜନ୍‌ମର୍ ସଁସ୍‌କାର୍ ସଭାବ୍‌ନୁ ଜାତ୍ ଆଏ । ଇ ତିନ୍‌ହିଟା ମୋର୍‌ଠାନୁ ଶୁନ ।୨।

ଆହୋ ଭାରତ୍ ! ସବୁ ମୁନୁଷ୍‌କର ଶ୍ରଦ୍ଧା ସେମାନ୍‌କର୍ ଅନ୍ତକରଣର୍ ଅନୁରୁପ ହେସି । ଇ ପୁରୁଷ ସର୍‌ଧାମଏ ଆଏ । ଜେନ୍ ଲୁକର୍ ଯେନ୍ତା ଶ୍ରଦ୍ଧା, ସେ ନିଜେ ଭି ସେନ୍ତା ଗୁନର୍ ଆନ୍ ।୩।

ସାତ୍ୱିକ୍ ଲୁକେ ଦେ ଦେବ୍‌ତାକୁଁ, ରାଜସ୍ ଲୁକେ ଯକ୍ଷ ଅସୁରମାନ୍‌କୁଁ ଆଉର୍ ତାମସ୍ ଲୁକେ ଭୁତ୍ ପ୍ରେତ୍‌କେ ପୁଜା କର୍‌ସନ୍ ।୪।

ଯେନ୍ ତପି ବିନ୍ ଶାସ୍ତର୍ ବିଧିର୍ ଘୋର୍ ତପ୍ ଆଚରନ୍ କର୍‌ସନ୍, ଦମ୍ଭ, ଅହଁକାର, କାମନା, ଆସକ୍ତି ଆର୍ ବଫୁର୍ ଅଭିମାନ୍ ଥିସି ...।୫।

ସବୁ ପ୍ରାଣୀର୍ ଦିହେଁ ଆର୍ ଦିହି ଭିତ୍‌ରେ ମୁଇଁ ଅଛେଁ । ଭୁକେ ଉପାସେ ରହିକରି ମତେ ଯେ ପିଡା ଦଉଛେ, ସେ ଅଜାନ୍‌ବାର୍ ମାନ୍‌କୁ ଅସୁର ସଭାବର୍ ଲୁକେ ବଲି ଜାନ ।୬।

ଆହାର, ଯଗ୍ୟଁ, ତପ୍ ଆର୍ ଦାନ୍ ଭି ଲୁକ୍‌କର୍ ପର୍‌କୁତି ହିସାବେ ତିନ୍‌ପର୍‌କାରର୍ ଆଏ । ସେ ସବୁର୍ ଭେଦ୍ ମୋର୍ ନୁ ଶୁନ ।୭।

ଯେନ୍ ଆହାର୍ ଆଏଷ, ବୁଧି, ତାକତ, ନିରୋଗ୍, ସୁଖ୍ ଆର୍ ସେନ୍‌ହୋ ବଢ଼ାସି, ଯେନ୍ ରସାଲ୍ ଚିକନ୍ ଆହାର୍ ମନ୍‌କେ ଖୁସ୍ କରାସି ଆର୍ ଖାଦ୍ୟସାର୍ ଜହ ବେଲ୍‌ତକ୍ ରହେସି, ସେଟା ସାତ୍ୱିକ ଲୁକର୍ ବଣିହାଁ ଆହାର୍ ଆଏ ।୮।

ପିତା, ଆମିଲ୍, ନୁନିଆଁ, ଅଏସୋ ଚଟ୍, ରାଗ୍, ରୁଖାସୁଖା, ପେଟ୍‌ଜଲା ଆର୍ ଦୁଖ ଚିନ୍ତା ରୋଗ୍ ବଢ଼ାବାର୍ ଆହାର୍ ରାଜସ୍ ଲୁକର ଲାଗି ବଣିହାଁଟା ଆଏ ।୯।

ଯେନ୍ ଖାଦ୍ୟଥି ରସ୍ ନାଇଁ ଥାଏ, ଗଧୁଁଥିସି, ବାସି, ଅଏଁଠା, ଅପବିତ୍ର ଆର୍ ଶାସ୍ତ୍ର ମନା କରିଛେ, ସେଟା ତାମସ ଲୁକର୍ ବଣିହାଁ ଖାଏଦ୍ ଆଏ ।୧୦।

ଫଲର୍ ଆଶ୍ ଛାଡିକରି ଯେନ୍ ଯଗ୍ୟଁ ଶାସ୍ତ୍ର ବିଧିଥି କରାଯାଏସି, ସେଟା ସାତ୍ୱିକ ଯଗ୍ୟଁ ଆଏ ।୧୧।

ହେଲେ ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଅଗ୍‌ବା ଦମ୍ ଦେଖାବାର୍ ଲାଗି ନହେଲେ ଲାଭର୍ ଆଶାଥି ଜେନ୍ ଯଗ୍ୟଁ କରାଯାଏସି, ସେ ଯଗ୍ୟଁ କେ ତମେ ରାଜସ୍ ବଲି ଜାନ ।୧୨।

ଯେନ୍ ଯଗ୍ୟଁଥି ମନ୍ତର୍, ଶରଧା, ଅରନ୍ ଦାନ୍ ନାଇଁଥାଏ, ଶାସ୍ତରର୍ ଉଲ୍‌ଟିଆ, ଲୁକ୍‌କୁ ସୋଜ୍ ଦେଖାବାର୍ ଲାଗି ଯଗ୍ୟଁ କରାଯାଏସି, ସେଟା ତାମସ୍ ଯଗ୍ୟଁ ବଲି କହେସନ୍ ।୧୩।

ଦେବ୍‌ତା, ବାମ୍‌ହନ୍, ଗୁରୁ ଆର୍ ଗ୍ୟାନି ଲୁକର୍ ପୁଜା, ସଫା ସୁତ୍‌ରା ପରଛା, ସରଲ ଭାବ, ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ଆର୍ ଅହିଂସା - ଇଟାକେ ଦିହିର୍ ତପ୍ କହେସନ୍।୧୪।

ଯେନ୍ କଥା କାହାକେ ଉଦ୍‌ବେଗ୍ ନାଇଁ କରେ, ଯେନ୍ କଥା ମିଠା, ହିତ୍‌କର, ସତ୍ କଥା, ଫେର ବେଦ୍ ଶାସ୍ତର ପଢ଼ବାର୍ ଆର ମହାପୁରୁର୍ ନାମ୍ ଜପ୍ ବଏସେରା କଲେ-ସେଟାକେ ବାଣୀର୍ ତପ୍ କହେସନ୍।୧୫।

ଚେଁଗା ମନ୍, ସାଁତ୍‌ଭାବ, ମହାପୁରୁକେ ସୋର୍ କରବାର୍ ସଭାବ୍, ମନର୍ ନିରମଲ ଭାବ୍ -ଇ ସବୁକେ ମନର୍ ତପ୍ କହେସନ୍ ।୧୬।

ବିନ୍ ଫଲ୍ ଆଶାଥି ଶ୍ରଦ୍ଧାବାନ୍ ଯୁଗୀମାନେ ଯେନ୍ ଇ ଦିହି, ବାଣୀ ଆର୍ ମନର୍ ତପ୍ କରସନ୍-ଇ ତିନ୍‌ହି ତପ୍‌କେ ସାତ୍ୱିକ ତପ୍ କହେସନ୍।୧୭।

ସତ୍‌କାର୍, ସନ୍‌ମାନ୍ ଆର୍ ପୁଜା ପାଏବାର୍ ଆଶେ ଯେନ୍ ତପ୍ କରସନ୍, ଯେନ୍‌ଟା ନିଜର୍ ଲାଭର୍ ଆଶେ ଦମ୍ଭ ଭାବ୍‌ଥି କରାଯାଏସି, ସେ ଅନିଶ୍ଚିତ ଆର୍ ଘଡେଛନେ ଲାଭର୍ ତପ୍‌କେ ରାଜସ୍ ତପ୍ କହେସନ୍।୧୮।

ଯେନ୍ ତପ୍ ମୁଢ଼ ବାଗିର୍ ଜିଦ୍ ଧରିକରି ମନ୍, ବାଣୀ ଆର୍ ଦିହିର୍ ପିଡା ସାଁଗେ ପରହର୍ ଅହିତ୍ ଲାଗି କରାଯାଏସି, ସେ ତପ୍‌କେ ତାମସ୍ ତପ୍ କହେସନ୍ ।୧୯।

'ଦାନ୍ ଦେବାର୍‌ଟା ହିଁ ଅଏନ୍ କବାର୍ ଆଏ'- ଏନ୍ତା ଭାବି କରି ଯେନ୍ ଦାନ୍ ବିନ୍ ଆଶାଥି ନିସ୍‌କାମ୍ ଭାବେ ଠିକ୍‌ଠାନ୍, ସମିଆ, ଲାଏକ୍‌ଦରନ୍ ଦିଆଯାଏସି - ସେ ଦାନ୍‌କେ ସାତ୍ୱିକ୍ ଦାନ୍ କହେସନ୍ ।୨୦।

ହେଲେ ଯେନ୍ ଦାନ୍ ଚାନ୍ଦା ଦେଲା ବାଗିର୍ କି ପ୍ରତି ଉପକାର୍ ପାଏବାର୍ ଲାଗି ନହେଲେ କିଛୁ ଲାଭର୍ ଆଶେଁ ଦିଆଯାଏସି, ସେ ଦାନ୍‌କେ ରାଜସ୍ ଦାନ୍ ବଲି କହେସନ୍ ।୨୧।

ଯେନ୍ ଦାନ୍ ବିନା ସତ୍‌କାରଥି ନହେଲେ ତିରସ୍କାର କରି ଅଲାଏକ୍ ଠାନ୍ ସମିଆଥି କି ନାଲାଏକ୍ ଲୁକ୍‌କୁ ଦିଆଯାଏସି, ସେ ଦାନ୍‌କେ ତାମସ୍ ଦାନ୍ କହେସନ୍ ।୨୨।

'ଓଁ ତତ୍ ସତ୍'- ଏନ୍ତା ତିନ୍ ପରକାର୍ ମହାପୁରୁ ବ୍ରହ୍ମକର୍ ନାମ୍ କୁହାଯାଇଛେ। ସୁରୁସ୍ଥି ସୁରୁଜିନାର୍ ସମିଆଥି ଇ ତିନ୍‌ହି ଶବ୍ଦନୁ ବାମ୍‌ହନ୍ ମାନେ, ବେଦ୍‌ମାନେ ଆର୍ ଯଗ୍ୟଁ ମାନେ ରଚିତ୍ ହଇଛନ୍।୨୩।

ସେଥିର୍‌ଲାଗି ବେଦ୍ ମନ୍ତର ପଢ଼ା ବ୍ରହ୍ମବାଦୀ ଲୁକେ ଶାସ୍ତର୍ ବିଧିଥି ଓଁ ନାମ୍ ଉଚ୍ଚାରନ୍ କରି କରି ଯଗ୍ୟଁ, ଦାନ୍ ଆର୍ ତପ୍ ମୁଲ୍ କରସନ୍।୨୪।

କଲ୍ୟାଣକାମି ଲୁକେ ଇ ସବୁ 'ତତ୍' ଆଏ ବଲି ଭାବିକରି ତତ୍ ଉଚ୍ଚାରନ୍ କରି ବିନ୍ ଫଲର୍ ଆଶେଁ କେଥିନି ପରକାରର୍ ଯଗ୍ୟଁ, ତପ୍, ଦାନ୍ କରସନ୍ ।୨୫।

ସତ୍ - ପରମାତ୍‌ମାର୍ ଇ ନାମ୍‌ଟା ସତ୍‌ଭାବ୍‌ଥି, ବଣିହାଁ ଭାବ୍‌ଥି ବେଭାର୍ ହେସି। ଆହୋ ପାରଥ ! ଅଏନ୍ କରମ୍‌ଥି ଭି 'ସତ୍' ଶବ୍ଦ ବେଭାର୍ ହେସି ।୨୬।

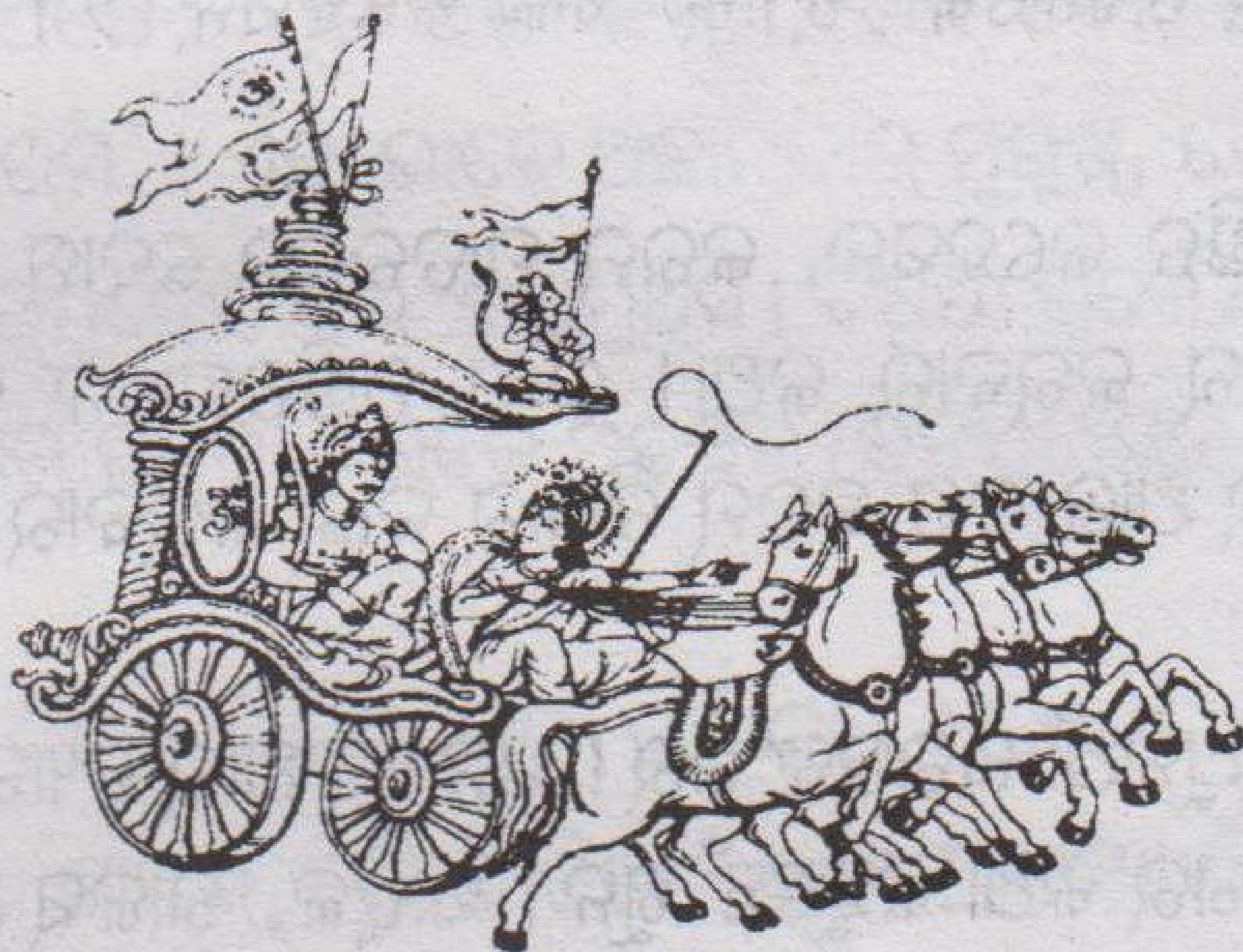
ଯଗ୍ୟଁ, ତପ୍ ଆର୍ ଦାନ୍‌ଥି ଯେନ୍ ନିସ୍ଥା ଥିସି, ତାହାକେ ସତ୍ ବଲି କହେସନ୍। ପରମାତ୍‌ମାର୍ ଲାଗି କରମ୍ କଲେ ବେଶକ୍ 'ସତ୍' ବଲି କହେସନ୍ ।୨୭।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍! ବିନ୍ ଶ୍ରଦ୍ଧାଥି ହୋମ୍, ତପ, ଦାନ୍ ଆର୍ ଉଁଷା ଶୁଭକରମ୍ କରବାର୍‌ଟାକେ 'ଅସତ୍' ବଲି କହେସନ୍। ତ ସେ ସବୁ ଜିଁ ଥଉନ୍ ଥଉନ୍ ଲାଭ୍ ନାଇଁ ଦିଏ କି ମଲା ଉତାରେଁ ଭି ଲାଭ୍ ନାଇଁ ଦିଏ ।୨୮।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ସତର ଅଧିଆ ସରଲା।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

ଅଠର ଅଧିଆ

ମୋକ୍ଷ ଯୋଗ୍

ଅରଜୁନ୍ ପଚ୍ରାଲେ - ହେ ମହାବାହୁ! ହେ ହୃଷିକେଶ୍! ହେ ବାସୁଦେବ୍! ମୁଇଁ ସନ୍ୟାସ୍ ଆର୍ ତ୍ୟାଗର୍ ଦୁହି ତତ୍ତ୍ୱକେ ଭିନ୍ ଭିନ୍ କରି ଜାନ୍‌ବାକେ ଚାହୁଁଛେଁ ।୧ ।

ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ୍ କହେଲେ - କେତେ ପଣ୍ଡିତ୍‌ମାନେ କାମ୍ୟ କର୍ମର୍ ତ୍ୟାଗ୍‌କେ 'ସନ୍ୟାସ୍' ବଲି ବୁଝସନ୍ । କେତେ ଗ୍ୟାନିମାନେ ସକଲ କର୍ମର୍ ଫଲ ତ୍ୟାଗକେ 'ତ୍ୟାଗ୍' ବଲି କହେସନ୍ ।୨ ।

କେତେ ପଣ୍ଡିତ୍ କହେସନ, କରମ୍ ମାତରକେ ଦୋଷ୍ ଭରିଛେ, ତ ସେଟା ତ୍ୟାଗ୍ କର୍‌ବାର୍ କଥା । ଉଁଝା ପଣ୍ଡିତ୍‌ମାନେ କହେସନ୍ - ଯଗ୍ୟଁ, ଦାନ୍ ଆର୍ ତପ୍ କରମ୍ ତିଆଗ୍ ନାଇଁ କର୍‌ବାର୍ କଥା ।୩ ।

ଆହୋ ମୁରଧୁନିଆଁ ଭରତବଂଶର୍ ! ସନ୍ୟାସ୍ ଆର୍ ତ୍ୟାଗ୍- ଇ ଦୁହିଥୁ ଆଘୋ ତ୍ୟାଗର୍ କଥା କହୁଛେଁ ଶୁନ । ସାତ୍ତ୍ୱିକ, ରାଜସ୍ ଆର୍ ତାମସ୍ ବଲି ତିନ୍ ରକମ ତ୍ୟାଗ୍ ଅଛେ ।୪ ।

ଯଗ୍ୟଁ, ଦାନ୍ ଆର୍ ତପ୍ କରମ୍ ତିଆଗ୍ ନାଇଁ କର୍‌ବାର୍ କଥା, ବରଂ ସେଟା ବେଶକ୍ କର୍‌ବାର୍ କଥା କାଁଜେ ବଏଲେ ଇ ତିନ୍‌ଟା କରମ୍ ବୁଧିମାନ୍ ଲୁକ୍‌କୁଁ ପବିତ୍ର କରସି ।୫ ।

ତ ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ଆସକ୍ତି ଆର୍ ଫଲ୍ କାମନା ଛାଡିକରି ଇ ଯଗ୍ୟଁ ଦାନ୍ ଆର୍ ତପ୍ କରମ୍ ସାଁଗେ ସବୁ ପୁଇନ୍ କରମ୍ ନିଶ୍ଚେ କର୍‌ବାର୍ କଥା । ଇଟା ହଉଛେ ମୋର୍ ନିଝାଟ୍ ଅଏନ୍ ମତ୍ ଆଏ ।୬ ।

ହେଲେ ନିଅତ୍ କରମ୍ ତିଆଗ୍ କର୍‌ବାର୍‌ଟା ଠିକ୍ ନୁହେଁସେ। ମାୟାମୋହଥି ପଡିକରି ସେଟା ତିଆଗ୍ କରିଦେବାର୍‌ଟାକେ ତାମସ୍ ତିଆଗ୍ କହେସନ୍ ।୭।

ଯାହା କିଛୁ କରମ୍ ଅଛେ, ସବୁ ଦୁଖର୍ ରୁପ୍ ଆଏ - ଏନ୍ତା ବୁଝିକରି ଜଦ୍‌ରି କିଏ ଦିହିକେ ଦୁଖାବା ଚିଆବା ବଲି ଡରହେ କରମ୍ ତିଆଗ୍ କରିଦେସି, ସେ ତିଆଗର୍ ଫଲ୍ ନାଇଁ ପାଏ। ଇଟାକେ ରାଜସ୍ ତିଆଗ୍ କହେସନ୍ ।୮।

ଆହୋ ଅର୍‌ଜୁନ୍! ଶାସ୍ତର୍ ବିଧିଥି କରମ୍ କର୍‌ବାର୍‌ଟା ହିଁ କରତବ୍ୟ ବଲି ଭାବିକରି ଆସକ୍ତି ଆର୍ ଫଲ୍ କାମନା ଛାଡିକରି ଯେନ୍ କରମ୍ କରାଯାଏସି, ସେଟା ହିଁ ସାତ୍ୱିକ୍ ତିଆଗ୍ ଆଏ ।୯।

ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ଅକୁଶଲ୍ କରମ୍‌ଥି ଦ୍ୱେଷ୍ ନାଇଁ ରଖେ, କି କୁଶଲ୍ କରମ୍‌ଥି ଆସକ୍ତ ନାଇଁ ହୁଅନ୍, ସେ ସତ୍ୱଗୁନର୍ ଲୁକେ ହିଁ ଶଁକାହୀନ୍, ବୁଧିମାନ୍ ଆର୍ ସଥର୍ ତିଆଗି ।୧୦।

ଦିହିଧାରୀ କେନ୍‌ସି ମୁନୁଷ୍ ପୁରାପୁରିଭାବେ ସକଲ କରମ୍ ତିଆଗ୍ କରି ନାଇଁ ପାରେ, ତ ଯେ କରମ୍ ଫଲ୍ ତିଆଗି, ତାହାକୁ ହିଁ ତିଆଗି ବଲି କହେସନ୍ ।୧୧।

ଯେନ୍ ଲୁକ କରମ୍‌ଫଲ୍ ତ୍ୟାଗ ନାଇଁ କରେ, ସେ ମଲା ଉତାରେ ଭଲ୍, ଅସାର୍ ଆର୍ ମେସ୍‌ରି ଏନ୍ତା ତିନ୍ ରକମର୍ କରମ ଫଲ୍ ନିଶ୍ଚେ ପାଏସି। ହେଲେ କରମ ଫଲ୍ ପୁରାପୁରି ତ୍ୟାଗ୍ କରିଦେଲେ ସେ କରମ୍ ଫଲ୍ କେଭେଁ କାଲେ ଭି ନାଇଁ ମିଲେ ।୧୨।

ଆହୋ ମହାବାହୁ! ସାଂଖ୍ୟ ଶାସ୍ତରଥି ସକଲ୍ କରମର୍ ସିଧି ଲାଗି ପାଁଚ୍‌ଟା କାରନ୍ କୁହାଯାଇଛେ, ସେ ସବୁ ତମ୍‌କୁ କହି ଦଉଛେଁ ସୁନି ପକ ।୧୩।

କରମ୍ ସିଧିର୍ ପାଁଚଟା କାରନ୍ ହେଲା- ୧. ଅଧିଷ୍ଠାନ୍, ୨. କରତା ୩. ଅନେକ ପରକାରର୍ କରନ୍ ୪. କେଥିନି ରକମର୍ ଭିନ୍ ଭିନ୍ ଚେରେଷ୍ଟା ଆର୍ ୫. ଦଏବ ।୧୪।

ମୁନୁଷ୍ ମନ୍, କଥା ଆର୍ ଦିହିଥି ଶାସ୍ତରର୍ ବିହିତ ଅବିହିତ ଯାହା କିଛୁ ବି କରମ୍ କରସି, ଇ ପାଁଚ୍‌ଟା ହିଁ ହଉଛେ ସେଥିର୍ ମୁଲ୍ କାରନ୍ ।୧୫।

ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ନିଜର୍ ମଇଲ୍ ବୁଧିର୍ ଲାଗି ଆତ୍‌ମାକେ କରତା ବଲି ବୁଝ୍‌ସି, ସେ ମଏଲା ବୁଧିଆ ଅଜାନ୍‌ବାର୍ ମୁନୁଷ୍ ଠିକ୍‌ଟା ନାଇଁ ବୁଝେ ।୧୬।

ଯାର୍ 'ମୁଇଁ କରତା' ବଲି ଭାବ୍ ନାଇଁନ ଆର୍ ଯାର୍ ବୁଧି ସାଂସାରିକ୍ ଜିନିଷ୍‌ଥି କି କବାରେ ବୁଥି ନାଇଁ ହଇ, ସେ ମୁନୁଷ୍ ଜଗତର୍ ସମ୍‌କୁ ମାରିଦେଲେ ଭିଲ୍ ପରକୁତ୍‌ରେ କାହାକେ ନାଇଁ ମାରେ କି ପାପ୍‌ଥି ବାଧିଁ ନାଇଁ ହଏ ।୧୭।

ଗ୍ୟାଁତା, ଗ୍ୟାନ୍ ଆର୍ ଗ୍ୟେଁୟ - ଇଟା ହଉଛେ ତିନ୍‌ବିଧ୍ କରମ୍ ପ୍ରେରଣା। କରତା, କରନ୍ ଆର୍ କ୍ରିଆ - ହଉଛେ ସେଥିର୍ ତିନ୍‌ବିଧ୍ କରମ୍ ସଂଗ୍ରହ ।୧୮।

ଗ୍ୟାନ୍, କରମ୍ ଆର୍ କର୍ତା - ଇମାନେ ଗୁନ୍‌ଭେଦ୍‌ଥି ତିନ୍ ତିନ୍ ରକମର୍ ବଲି ଶାସ୍ତରଥି କୁହାଯାଇଛେ, ସେଟା ଭି ତମେ ମୋର୍‌ନୁ ଭଲ୍‌ଭାବେ ଶୁନ ।୧୯।

ଯେନ୍ ଗ୍ୟାନର୍ ବଲେ ମୁନୁଷ୍ କେଥିନି କିସମର୍ ସବୁ ପ୍ରାଣୀର୍‌ଠାନେ ଗୁଟେ ଅମର୍ ଅଖଁଡ୍ ପରମାତ୍‌ମାକେ ସମାନ୍ ଭାବେ ରହିଥିବାର୍ ଦେଖି ପାର୍‌ସି, ସେ ଗ୍ୟାନ୍ କେ ତମେ ସାତ୍ୱିକ୍ ବଲିକରି ଜାନ ।୨୦।

ହେଲେ ଯେନ୍ ଗ୍ୟାନର୍ ବଲେ ମୁନୁଷ ସବୁ ପ୍ରାଣୀର୍ ଠାନେ ଭିନ୍ ଭିନ୍ କେଥିନି ଭାବ୍ (ଆତ୍‌ମା) ଦେଖ୍‌ସି, ସେ ଗ୍ୟାନ୍‌କେ ତମେ ରାଜସ୍ ବଲି ଜାନ ।୨୧।

ଯେନ୍ ଗ୍ୟାନ୍‌ଥି ମୁନୁଷ୍ ଏଖେଇ ଦିହିଥି ପୁରା ଆସକ୍ତ ହଇଯାଏସି, ଯେନ୍‌ଟା ଯୁକ୍ତିହୀନ, ଅର୍ଥହୀନ ଆର୍ ଛୁଛା ଫାଲ୍‌ତୁ, ସେଟାକେ ତାମସ୍ ବଲି କହେସନ୍ ।୨୨।

ଯେନ୍ କବାର୍ ଶାସ୍ତର୍ ବିଧିଥି କରାଯାଏସି, ଯେନ୍‌ଥି କରତାର୍ ଅଭିମାନ, ଫଲ କାମନା, ରାଗ୍ ଦ୍ୱେଷ୍ ନାଇଁ ଥାଏ, ସେଟାକେ ସାତ୍ୱିକ୍ କରମ୍ କହେସନ୍ ।୨୩।

ହେଲେ ଯେନ୍ କବାର୍ ଜହ ମେହେନତ୍‌ଥି ହେସି ଆର୍ ଭୋଗ୍ ଲାଲ୍‌ସାଥି ଅହଁକାରି ଲୁକେ କର୍‌ସନ୍, ସେଟାକେ ରାଜସ୍ କରମ୍ କହେସନ୍ ।୨୪।

ଯେନ୍ କବାର୍‌କମ୍ ପରାଭୋଗ୍, ଲାଭ୍‌ହାନି, ନୁକ୍‌ସାନ୍, ହିଁସା ଆର୍ ବଲବଫୁ କେ ବିଚାର ନାଇଁ କରେ, ଅଗବା ଅଗ୍ୟାନ୍ ଥୁ କରାଯାଏସି, ସେଟାକେ ତାମସ କରମ ବଲି କହେସନ୍ ।୨୫।

ଯେନ୍ କରତା ନିଃସଙ୍ଗୀ, ଅହଂବାଦୀ ନାଇଁସେ, ଧିରଜ୍ ଆର୍ ଖୁସ୍ ମିଜାଜବାଲା ଆନ ଆଉର୍ କରମର ଫଲାଫଲ୍ ଥି ନିରବିକାର୍ ଆନ୍, ସେମାନ୍‌କୁ ସାତ୍ୱିକ୍ କରତା କହେସନ୍ ।୨୬।

ଯେନ୍ କରତାର୍ ଆସକ୍ତି ଥିସି, କରମର୍ ଫଲେ ଆଶା ଥିସି, ଯେ ଲୁଭି ଆଏ, ପରକେ କଲବଡ଼ା ଦେସି, ଯେ ଅଶୁଦ୍ଧାଚାରୀ ଆର୍ ହଁସି କାଁଦି ସୁଖ୍ ଦୁଖ୍‌ଥି ବୁଡିଥିସି, ତାହାକେ ରାଜସ୍ କରତା କହେସନ୍ ।୨୭।

ଯେନ୍ କରତା ଅଯୁକ୍ତିଆ, ଅଶିକ୍ଷିତ୍ ଅଭିମାନୀ, ଲବାର୍, ହଁକ୍ରିଆ ପରର୍ ଜୀବ୍‌କା ବୁଡାସି, ଅସିଆଁନତି ଦୁଖି ବିସ୍‌ମାଦ୍‌ବାଲା, ନିସତ୍ ଆର୍ ଲେଠ୍‌ରିଆ ଆଏ, ତାହାକେ ତାମସ୍ କରତା କହେସନ୍ ।୨୮।

ଆହୋ ଧନଞ୍ଜଏ ! ବୁଧି ଆର୍ ଧୁରତି ଭି ଗୁନର୍ ଭେଦେ ତିନ୍ ରକମର୍ ଆଏ, ସେ କଥା ପୁରା ଭାବେ ଭିନ୍ ଭିନ୍ କରି କହୁଛେଁ ଶୁନିଜ ।୨୯।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ଯେନ୍ ବୁଧି ପ୍ରବୃତ୍ତି ନିବୃତ୍ତିକେ, କାର୍ଯ୍ୟ-ଅକାର୍ଯ୍ୟକେ, ଭଏ-ନିରଭଏ କେ, ବଧଁନ୍ ମୋକ୍ଷକେ ଭଲ୍‌କରି ଜାନ୍‌ସି, ସେ ବୁଧି ସାତ୍ୱିକୀ ।୩୦।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ମୁନୁଷ୍ ଯେନ୍ ବୁଧିଥୁ ଧରମ୍ ଅଧରମ୍, କାର୍ଯ୍ୟ ଅକାର୍ଯ୍ୟକେ ଭଲକରି ଜାନି ନାଇଁ ପାରେ, ସେ ବୁଧି ରାଜସି ।୩୧।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଅଗ୍ୟାନ୍‌ଥି ଢ଼ାଁପି ହଇକରି ଯେନ୍ ବୁଧି ଅଧରମ୍ କେ ଧରମ୍ ବଲିକରି ମାନ୍‌ସି ଆର୍ ଦୁସରା ସବୁ ବିସେ କେ ଭି ଉଲ୍‌ଟିଆ ଧରସି, ସେ ବୁଧି ତାମସି ।୩୨।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ମୁନୁଷ୍ ଯେନ୍ ଧୁରତିର୍ ଧ୍ୟାନ୍‌ଯୋଗଥି ମନ୍, ପରାନ୍ ଆର୍ ଇନ୍ଦ୍ରିଅମାନ୍‌କୁ ସିରିଫ୍ ଭଗବତ୍ ପରାପତ୍ ଆଡ୍‌କେ ସୁତ୍‌ରାସି, ସେ ଧୁରତି ସାତ୍ୱିକୀ ।୩୩।

ହେଲେ ହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଯେନ୍ ଧୁରତିର୍ ବଲେଁ ମୁନୁସ୍ ଫଲ୍ ଆଶା ରଖି କରି ଅତିଶେ ଆସକ୍ତି ଥି ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ ଆର୍ କାମ୍ ଧାରନ୍ କରସି ସେ ଧୁରତି ରାଜସୀ ।୩୪।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! ଲବାର୍ ବୁଧିର୍ ଟେନ୍‌ହା ଏଁରରେଗିଆ ମୁନୁଷ୍ ଯେନ୍ ଧୁରତିର୍ ବଲେ ଝୁମ୍‌ରା, ଡରଭଏ, ଚିନ୍ତା, ଦୁଖ୍, ବିସ୍‌ମାଦ୍ ଆର୍ ଉରାଟ୍ ରୁବାବ୍ ବି ନାଇଁ ଛାଡେ (ଛାପ୍‌କିଥିସି) ସେ ଧୁରତି ତାମସୀ ।୩୫।

ଆହୋ ମୁରଧୁନିଆ ଭରତ୍ ! ତିନ୍ ରକମର୍ ସୁଖ୍ ଭି ତମେ ଶୁନ । ସାଧକ୍‌ମାନେ ଭଜନ୍ ଧ୍ୟାନ୍ ଆର୍ ସେବା ବଏସେରାର୍ ବଲେ ଯେନ୍ ସୁଖ୍ ପାଏସନ୍, ସେଥି ସଁସାରର୍ ସବୁ ଦୁଖ୍ ମେଟିଯାଏସି । ଜଦିର୍‌ବି ସେ ସୁଖ୍‌ଟା ପହେଲା ମହରା ବାଗିର୍ ଲାଗ୍‌ସି ହେଲେ ପଛେଁ ଅମ୍‌ରୁତ୍ ବାଗିର୍ ଲାଗୁଥିସି, ଆତ୍‌ମା ବୁଧିର୍ ପର୍‌ସାଦ୍‌ନୁ ଇ ଜାତ୍ ହେବାର୍ ସୁଖ୍‌କେ ସାତ୍ୱିକ୍ ସୁଖ୍ କହେସନ୍ ।୩୬-୩୭।

ଯେନ୍ ସୁଖ୍ ବିଷୟା ଆର୍ ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ମେଲ୍ ହେଲେ ମିଲ୍‌ସି, ସେଟା ପହେଲା ଭୋଗ୍ ସମିଆଥି ଅମ୍‌ରୁତ୍ ବାଗିର୍ ଲାଗ୍‌ସି, ହେଲେ ପଛେଁ ମହରା ବାଗିର୍ ଲାଗ୍‌ସି, ସେ ସୁଖ୍‌କେ ରାଜସ୍ କହେସନ୍ ।୩୮।

ଯେନ୍ ସୁଖ୍, ଭୋଗ୍ ସମିଆଥି ଆର୍ ଶେଷେଁ ଭି ଆତ୍‌ମାର୍ ମୋହକାରକ୍ ଆଏ, ଝୁମ୍‌ରା, ନିସ୍‌ତିଆ ଆର୍ ପରମାଦ୍‌ନୁ ଜାତ୍ ସେ ସୁଖ୍‌କେ ତାମସ୍ ବଲି କହେସନ୍ ।୩୯।

ପୁରଥି, ମେଘ, ଦେବ୍ତାମାନ୍କରଠାନେ କି ଆର୍ କେନ୍ଠାନେ ଏନ୍ତା କେନ୍ସି ପ୍ରାଣୀ କି ଜିନିଷ୍ ନାଇଁନ, ଯେ କି ପର୍କୁତି ଜାତ୍ ତିନ୍ହି ଗୁନ୍ନୁ ଛଡେଇ ହଇଛେ ।୪୦ ।

ଆହୋ ପରନ୍ତପ୍ ! କରମ୍ ସଭାବ୍ନୁ ଜାତ୍ ଗୁନର୍ ମୁଲେ ବାମ୍ହନ୍, କ୍ଷତ୍ରୀୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଆର୍ ଶୁଦୁର୍ ମାନେକୁ ବାଆଁଟି ହଇଛନ୍ ।୪୧।

ମନର୍ ନିଗ୍ରହ, ଇନ୍ଦ୍ରିଅର୍ ଦମନ୍, ତପ୍, ଶୌଚ, କ୍ଷମା, ମନ୍ ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ଦିହିକେ ସରଲ୍ ରଖିବାରଟା, ବେଦ୍ ଶାସ୍ତ୍ର ଇଶ୍ୱର୍ ଆର୍ ପରଲୋକ୍ଥି ସଧ ରଖବାରଟା, ବେଦ୍ ଶାସ୍ତର୍ ପଢ଼୍ବାର - ପଢ଼ାବାରଟା ଆଉର୍ ଆସ୍ତିକ୍ ହେବାରଟା ହଉଛେ ବାମ୍ହନ୍ ମାନ୍କର୍ ସଭାବର୍ କରମ୍ ।୪୨ ।

ଶୌର୍ଯ୍ୟ, ତେଜ୍, ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ଦକ୍ଷତା, ଯୁଧ୍ୟନୁ ନାଇଁ ପଲାବାରଟା, ଦାନ୍ ଦେବାରଟା, ମାଲିକ୍ ଭାବ୍ - ଇ ସବୁ ହଉଛେ କ୍ଷତ୍ରୀୟମାନ୍କର ସଭାବର୍ କରମ୍ ।୪୩।

ଚାଷ୍ବାସ୍, ଗାଏବଲଦ୍ ପୁଷୁବାରଟା ଆଉର୍ ବିନ୍ ଠକାଭଣାର୍ ବନିଜ୍ ବେପାର୍ ହଉଛେ ବୈଶ୍ୟ ମାନ୍କର୍ ସଭାବର୍ କବାର । ସବୁ ବରନ (ବାମ୍ହନ, ଖେତ୍ରି, ବୈଶ୍ୟ)ର୍ ସେବା କରବାରଟା ହଉଛେ ଶୁଦୁରମାନ୍କର୍ ସଭାବର୍ କରମ୍ ଆଏ ।୪୪ ।

ନିଜର ନିଜର୍ ସଭାବର୍ କବାର୍ କଲେ ମୁନୁଷ ପରମ୍ ସିଧି ପାଏସି, ସେଟା କେନ୍ତାକରି ପାଏସି ତମେ ଶୁନ୍ତେଲ୍ ଯ ।୪୫ ।

ଯେନ୍ ପରମେଶରନୁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଜନମ୍ ହଇଛନ୍ ଆର୍ ଯାରନୁ ଇ ସବୁ ଜଗତ୍ ଚାପିଛେ, ସେ ପରମେଶର୍ କେ ନିଜର୍ ସଭାବର୍ କବାର୍ କମେ ପୁଜାଧଜା କଲେ ମୁନୁଷ୍ ପରମ୍ ସିଧି ପାଏସି ।୪୬।

ଭଲ୍ ଆଚରନର୍ ପରହର୍ ଧରମ୍‌ନୁ ନିଜର୍ ଧରମ୍‌ଟା ଯେତେ ବିନ୍ ଗୁନର୍ ହେଲେ ଭିଲ୍ ସେଟା ବଡ଼ ଆଏ, କାଁଜେ ବଏଲେ ନିଜର୍ ସଭାବେ ଧରମ୍ କରମ୍ କଲେ ମୁନୁଷ୍‌କୁ ପାପ୍ ନାଇଁ ଛିଏ ।୪୭।

ଆହୋ କୁନ୍ତିର୍ ପୁଓ ! ଦୋଷ୍ ମେସିଥିଲେ ଭିଲ୍ ନିଜର୍ ସଭାବ୍ କରମ୍ ତ୍ୟାଗ୍ ନାଇଁ କରବାର୍ କଥା,କାରନ୍ ଜୁଏ ଜେନ୍ତା କୁହୁଲାଥି ଢ଼ାଁପି ହଇଥିସି,ସବୁ କରମ୍ ସେନ୍ତା କେନ୍‌ସି ଦୋଷ୍‌ଥି ମେସିଥିସି ।୪୮।

ସବୁଠାନେ ଆସକ୍ତି ଛାଡିକରି ବୁଧିର୍ ବଲେ ବିନ୍ କାମନାଥି ଦିହିମନ୍‌କେ ଆଏତେ ରଖିଥିବାର୍ ମୁନୁଷ୍ ସନ୍ୟାସ୍ ଯୋଗ୍ ଥି ସିଧି ମୁକ୍‌ତି ପାଏସନ୍।୪୯।

ସିଧି ମୁକ୍‌ତି ପାଇଥିବାର୍ ମୁନୁଷ୍ ଯେନ୍ ରକ୍‌ମେ ବରମ୍‌ହ ପରମାତ୍‌ମାକେ ପାଏସି, ସେଟା ହୋ କୁନ୍ତିର୍ ପୁଓ! କମ୍ ହିସାବେ ମୋରନୁ ବୁଝିନିଅ। ସେଟା (ପରମାତ୍‌ମା ପରାପତ) ନିଦାନ୍ ଗ୍ୟାନ୍ ଆଏ ।୫୦।

ନିରମଲ୍ ବୁଧିଥି ସରଲ୍ ସାତ୍ୱିକ୍ ହଇକରି ଶବଦ୍ ବାଗିର୍ ଇନ୍ଦ୍ରିଅ ବିସୋ ତିଆଗ୍ କରି କରି ଛିନା ଆର୍ ଚାତର୍ ପବିତ୍ରଠାନେ ଦରକାର୍ ହିସାବେ ଖାଏଲେ, ଇନ୍ଦ୍ରିଅ (ଦିହି, ମନ୍, ବାଣୀ) କେ ଆଏତେ ରଖିଲେ, ବଏରାଗର୍ ବଲେ ରାଗଦ୍ୱେଷ୍‌କେ ଅନାମେତ୍ ମେଟେଇଦେଲେ,

ଅହଁକାର,ବଲ,ବଫୁ, ଉରାଟ୍, କାମ୍, ରିସ୍‌ମି ତ୍ୟାଗ୍‌କରି କରି ମମତା ଶୁଇନ୍ ହଇକରି ସିଆଁନ୍‌ତି ମନେ ଲଗେଇ୍ ଧ୍ୟାନ୍‌ଯୋଗ୍‌ଥି ରହେଲେ ମୁନୁଷ୍ ବରମହ ପରାପତର୍ ଲାଏକ୍ ହେସି ।୫୧-୫୨-୫୩।

ଯେନ୍ ସାଧକ୍ ବ୍ରହ୍ମଭାବ୍‌ଥି ଗୁଟେ ହଇଯାଏସି, ସେ କାହାର୍ ଲାଗି ଶୋକ୍ ନାଇଁ କରେ କି କେନ୍‌ସି ଆଶା ନାଇଁ ରଖେ। ସେ ଝନ୍‌କ ସବୁ ଜୀବ୍‌କେ ସମାନ୍ ଦେଖ୍‌ସି, ମୋର୍ ପରାଭକ୍‌ତି କେ ପାଇ ଯାଏସି ।୫୪।

ସେନ୍ତା ପରାଭକ୍‌ତିଥି ସାଧକ୍ ମତେ (ପରମାତ୍‌ମାକେ) ମୁଇଁ କିଏ, କେନ୍ତା କାଣା, ସେଟା ଭଲ୍‌କରି ଜାନିପାରସନ୍। ସେ ଭକ୍‌ତିଥି ମତେ ଜାନିକରି ମୋର୍ ଭିତ୍‌ରେ ଗୁଟେ ହଇଯାଏସନ୍।୫୫।

ମୋର୍ ଆଶ୍ରାନ କର୍ମଯୋଗୀ ତ ହର୍‌ମେସା ସକଲ୍ କରମ୍ କରୁଥିଲେ ଭିଲ୍ ମୋର୍ ଦୟା ପରସାଦ୍ ପାଇକରି ଶେଷେଁ ତରିଯାଏସନ୍, ପରମ୍ ଅମର୍ ପଦ୍ ପାଏସନ୍ ।୫୬।

ମନେ ମନେ ସବୁ କବାର୍ ମୋର୍ ନ ସଁପିଦିଅ, ସମ୍‌ବୁଧିଆ ଯୁଗୀ ପାଲ୍‌ଟିକରି ମତେ ଗ୍ୟାନ୍ କର ଆଉର୍ ସରଲଗ୍ ମୋର୍‌ଠାନେ ମନ୍ ଲଗ ।୫୭।

ଏନ୍ତାଭାବେ ମୋର୍‌ଠାନେ ମନ୍ ଲଗାଲେ ତମେ ମୋର୍ କୃପାନୁ ସବୁ ଅଲହନ୍ ଦୁଖୁଁ ତରିଯିବ। ଜଧ୍‌ରି ଅହଁକାର୍ ମନେ ମୋର୍ କଥା ନାଇଁ ଶୁନ୍‌ବ, ତମର୍ ପରମାଥିଆ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହଇକରି ଦୁର୍‌ଗତି ପାଏବ।୫୮।

ତମେ ଯେନ୍ ଅହଁକାରର୍ ଉଧେ 'ମୁଇଁ ଯୁଧ୍ୟ ନାଇଁ କରେ' ବଲି କେତେ ଭାଲି ହୁର୍‌ଗୁନି ହଉଛ, ଇ ଅଭିମାନ୍ ଛୁଛା ଆଏ, କାରନ୍ ତମର୍ ପର୍‌କୁତି ତମ୍‌କୁ ଘିଚିଟାନିକରି ଯୁଧ୍ୟଥି ଲଗାବା ।୫୯ ।

ଆହୋ ବାବୁ କୁନ୍ତିର୍ ପୁଓ ! ତମେ ମୋହ ମାୟାଥି ପଡିକରି ଯେନ୍ କବାରେ ମନ୍ ନାଇଁ ଦେବାର୍, ସେଟା ଭି ନିଜର୍ ସଭାବ୍ କରମ୍‌ଥି ବାଧିଁ ହଇକରି କର୍‌ବ ।୬୦ ।

ଆହୋ ଅରଜୁନ୍ ! ଇଶ୍ୱର୍ ସବୁ ଜୀବର୍ ହୁର୍‌ଦେଁ ରହିକରି ଦିହର୍ ଜନ୍ତର୍‌ଧାରୀମାନ୍‌କୁ ନିଜର୍ ମାୟାମହନିଥି କରମ୍ ଅନ୍‌ସାରେ ପୁତ୍‌ଲି ବାଗିର୍ ନଚାସନ୍ / କିଁଦ୍‌ରାସନ୍ ।୬୧ ।

ଆହୋ ଭାରତ୍ ! ତମେ ସବୁ କିସ୍‌ମେ ସେ ମହାପୁରୁର୍ ପାହା ପଦ୍‌ମେ ଶରନ୍ ପଶ । ସେ ପରମାତ୍‌ମାର୍ କୁର୍‌ପାନୁ ତମେ ପରମ୍ ସିଆଁନ୍‌ତି ଆର୍ ପରମ୍‌ଧାମ୍ ପାଏବ ।୬୨ ।

ଏନ୍ତା ଇ ଗୁପତ୍‌ନୁ ଭି ଅଏଧିକା ଗୁପତ୍ ଗ୍ୟାନ୍ ମୁଇଁ ତମର୍ ଆଘେ କହେଲି । ଏହେଦେ ତମେ ଇ ଗ୍ୟାନକେ ଅଏନ୍ କରି ବିଚାର୍ କର ଆର୍ ଯେନ୍ତା ମନ୍ ଲାଗୁଛେ ସେନ୍ତା କର ।୬୩ ।

ମୋର୍ ସବ୍‌ସେ ବଡ୍ ଗୁପତ୍ କଥା ଆର୍ ଘାଏ ଶୁନ । ତମେ ମୋର୍ ଜହ ସେନ୍‌ହୋ ଆହାଲାଦର୍ ବଲି ତମ୍‌କୁ ଇ ପରମ୍ ହିତ୍‌କର୍ କଥା ଫେର୍ ପାରେ କହେମି ।୬୪ ।

ଆହୋ ଅର୍‌ଜୁନ ! ତମେ ମୋର୍‌ଠାନେ ମନ୍ ଲଗ, ମୋର୍ ଭଗତ୍ ହଇ ଯ, ମୋର୍ ପୁଝାରୀ ହଇ ଯ, ମତେ ଜୁହାର୍ କର । ଏନ୍ତା କଲେ ତମେ ମତେ ବେଶକ୍ ପାଏବ, ଇଟା ମୁଇଁ ତମ୍‌କୁ ସତ୍ କରି କହୁଛେଁ, କାରନ୍ ତମେ ମୋର୍ ଅଏସୋ ଢ଼କ୍‌ଢ଼କା ଅ ।୬୫ ।

ସବୁ ଧର୍ମ (କର୍‌ବାର୍ ଲାଏକ୍ କବାର୍ କମ୍) ମୋର୍ ନ ଉଲ୍‌ଦି / ଜୁଗ୍‌ରେଇ ଦେଇକରି ତମେ ସିରିଫ୍ ମୋର୍ ଶରନ୍ ପଶ । ମୁଇଁ ତମ୍‌କୁ ସବୁ ପାପୁଁ ମୁକ୍‌ତି ଦେମି, ତମେ ଶୁଚନା / ଚିନ୍ତା ନାଇଁ କର ।୬୬ ।

ତମେ ଇ ଗୀତାର୍ ଗିଆନ୍‌କେ କେଭେଁ ଭି ଅତପସ୍ୱୀ, ଅଭଗତ୍ କି ଶୁନ୍‌ବାର୍ ମନ୍ ନାଇଁ ଥିବାର୍ ମୁନୁଷ୍‌କୁ ନାଇଁ କହେବାର୍ କଥା । ଆଉର୍ ଯେ ମୋର୍ ଭୁଲ୍‌ଚୁକ୍ ନୁର୍‌ସି, ନିନ୍ଦା କର୍‌ସି-ତାହାକେ ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନାଇଁ କହେବାର୍ କଥା ।୬୭ ।

ଯେନ୍ ଲୁକେ ମୋର୍‌ଠାନେ ପ୍ରେମ୍‌ଭକ୍‌ତି ରଖିକରି ଇ ଅତିଶେ ଗୁପ୍ତର ଗୀତା ଶାସ୍ତର୍ ମୋର୍ ଭଗତ୍‌ମାନ୍‌କର୍ ଆଘେ କହେବେ, ସେ ମତେ ହିଁ ପାଏବେ, ଇଥି କେନ୍‌ସି ଶଁକା ନାଇଁନ ।୬୮ ।

(ମୋର୍ ଉସତ୍ ହେବାର୍ କବାର୍ କଲା) ମୁନୁଷ୍ ମଏଧେଁ ତାର୍‌ନୁ ବଡ଼ ଆର୍ କିହେ ନାଇଁନ । ଇ ସାରା ପୁର୍‌ଥିନ ତାକର୍‌ନୁ ବଲି ମୋର୍ ଜହ ପ୍ରିୟ ଦୁସ୍‌ରା କିହେ ପଛ୍‌କେ ଭବିଷ୍‌କେ ଘଲେ ନାଇଁ ହୁଅନ୍ ।୬୯ ।

ମୁଇଁ ତମ୍‌କୁ ଇ ମତେଁ କହୁଛେଁ ଯେ, ଯେନ୍ ଲୁକେ ଆମର୍ ଦୁହିକର୍ ଇ ଧରମ ମଏ କଥା ବାର୍ତାର୍ ଗୀତା ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼୍‌ବେ, ମୁଇଁ ତାକର୍ ଗ୍ୟାନ୍ ଜଗ୍‌ୟଁର୍ ପୂଜା ପାଏମି ।୭୦ ।

ଯେନ୍ ମୁନୁଷ୍ ସଧା/ଶରଧା ରଖିକରି, ଦୋଷ୍ ନାଇଁ ଦେଖିକରି ଗୀତା ଶାସ୍ତର୍ ଶୁନ୍‌ବେ ଖାଲି, ସେ ଭି ପାପୁଁ ମୁକ୍‌ତି ପାଇକରି ପୁଇନ୍ କରତା ଲେଖେନ୍ ଭଲ୍ ଗତି ପାଏବେ ।୭୧ ।

ଆହୋ ପାର୍ଥ ! କାଣା ଇ ଗୀତା ଶାସ୍ତର୍‌କେ ତମେ ଏକ୍‌ମନେ ଏକ୍ ଚିତେ ଶୁନ୍‌ଲ ତ ? ଆହୋ ଧନ୍‌ଜଏ ! ତମର୍ ଅଗ୍ୟାନ୍ ମୋହଟା ମେଟ୍‌ଲା କାଏଁ ? ।୭୨ ।

ଅର୍‌ଜୁନ୍ କହେଲେ- ହେ ଅଚ୍ୟୁତ୍ ! ଆପଣକର୍ ଦୟା କୁର୍‌ପାନୁ ମୋର୍ ମୋହ ପଏରଛା ମେଟିଗଲା, ମୁଇଁ ଇଛେନ୍ ସୋର୍ ସୁତର୍ ପାଇଗଲିଁ, ମୋର୍ ଶଁକା ଭରମ୍ ପୁରାପୁରି ଉଭି ଗଲା । ତ ଏତ୍‌କେ ମୁଇଁ ଆପଣକର୍ କଥା ମାନ୍‌ମି ।୭୩ ।

ସନ୍‌ଜଜ କହେଲେ- ଏନ୍ତା ଭାବେ ମୁଇଁ ଶ୍ରୀ ବାସୁଦେବ୍ ଆର୍ ଅର୍‌ଜୁନ୍ ମହାତ୍ମାର୍ ଇ ଆକାଭୁତ୍ ରୁଆଁ ଟେଁକ୍‌ରା ଗୁପ୍‌ତିଆ ଭେଦର୍ କଥାବାର୍ତା ଶୁନ୍‌ଲି ।୭୪ ।

ଶ୍ରୀ ବ୍ୟାସ୍‌ଦେବର୍ ଦୟାନେ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ପାଇକରି ମୁଇଁ ଇ ଅତିଶେ ଗୁପତ୍ ଯୋଗ୍ ଅର୍‌ଜୁନ୍‌କୁ କହୁଥିବାର୍‌ଟା ଖୁଦ୍ ଯୋଗେଶ୍ୱର ଭଗବାନ୍ ଶ୍ରୀକୁଷ୍ଣଁର୍ ଟୁଁଡୁଁ ପରତଏଖ୍ ଶୁନିଛେଁ ।୭୫ ।

ହେ ରାଜନ୍ ! ଭଗବାନ୍ ଶ୍ରୀକୁଷ୍ଣଁ ଆଉର୍ ଅର୍‌ଜୁନ୍ ଗୁସିଆଁ କର୍ ଇ ଗୁପତିଆ, କଲ୍ୟାଣ କର୍ ଆରୁ ଆଚମିତ୍ କଥାବାର୍ତା ଘାଏକେ ଛନ୍‌କେ ସୋର୍ କରି କରି ମୁଇଁ କେଥନି କେତେ ଉସତ୍ ହଉଛେଁ ।୭୬ ।

ହେ ରାଜନ୍ ! ଶ୍ରୀହରି କର୍ ସେ ଅତିଶେ ଦିବ୍ୟରୁପ୍ ସୁର୍‌ତା କରି କରି ମୋର୍ ମନ୍‌ଟା ବଡ଼ା ଆଶ୍‌ରିଜ୍ ହଉଛେ ଆର୍ ଛନ୍ ଛନ୍‌କେ ମୁଇଁ ଉସତ୍ ହଉଛେଁ ।୭୭।

ହେ ରାଜନ୍ ! ଯେନ ଯୋଗେଶ୍ୱର୍ ଭଗବାନ୍ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଛନ୍ ଆର୍ ଯେନ ଗାଣ୍ଡିବ୍‌ଧାରୀ ଅର୍‌ଜୁନ୍ ଅଛନ୍, ମୋର୍ ମତେଁ ସେଆଡ଼େ ଶିରି, ଜିତ୍, ବିଭୁତି ଆର୍ ଅଟଲ ନିତି ନିଶ୍ଚେ ରହିଛେ ।୭୮ ।

।।ଓଁ।।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର୍ ଅଠର ଅଧିଆ ସର୍‌ଲା ।

।।ହରେ କୃଷ୍ଣ।।

